

Epistola către Romani

Ellet Joseph Waggoner

Cuprins

Notă către cititor din partea autorului	4
1. Puterea lui Dumnezeu este în Evanghelie.....	6
2. Păcatul altora este și păcatul nostru	53
3. Harul fără plată al lui Dumnezeu	89
4. Crezând fantastica făgăduință a lui Dumnezeu .	123
5. Harul care s-a înmulțit și mai mult	144
6. Jugul lui Hristos este bun, sarcina Sa este ușoară	173
7. Căsătorită cu bărbatul nepotrivit	186
8. Binecuvântata eliberare din robia “căsătoriei” blestemate	201
9. Cine sunt adevărații Israeliți?	243
10. Vestea bună a Evangheliei	259
11. Tot Israelul va fi mântuit	270
12. Cum devine practică neprihănirea prin credință	283
13. Credinciosul și autoritatea civilă	293
14. Dumnezeu este singurul judecător	311

15. “Lăudați pe Domnul, toate Neamurile!”	324
16. Salutări personale	342
Întrebări și răspunsuri	344
Întrebările și răspunsurile lui Waggoner pe marginea textului Epistolei către Romani	344

Notă către cititor din partea autorului

Inspirația ne asigură că în toate epistolele lui Pavel există “unele lucruri grele de înțeles” (2 Pet. 3:16). Probabil că acest lucru este valabil în privința Epistolei către Romani într-o măsură mai mare decât oricare alta. Dar acestea nu sunt imposibil de înțeles, numai cei “neștiutori și nestatornici” le răstălmăcesc spre pierzarea lor.

Rețineți că numai cei ce răstălmăcesc și “celelalte Scripturi” spre pierzarea lor nu reușesc să înțeleagă scrierile lui Pavel. Cei care doresc să înțeleagă și care citesc cu folos făgăduințele simple ale Bibliei, nu se vor număra printre aceștia.

Începând acest studiu, va fi o încurajare pentru cititor să-și reamintească că textul este pur și simplu o scrisoare către biserica din Roma. Nu putem presupune că biserica din Roma se deosebea foarte mult de comunitatea creștină în general. Despre ei citim că “nu sunt mulți înțelepți în felul

lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” (1 Cor. 1:26). Adevărații ucenicii ai lui Isus au fost întotdeauna oameni care au făcut parte din “poporul de rând”. Așa că, fără îndoială, în biserica din Roma erau mici negustori, meșteșugari, muncitori cu ziua, tâmplari, grădinari, etc., și mulți slujitori ai familiilor bogate, împreună cu câțiva care ar fi putut deține o anumită poziție în societate. Când ne gândim că se aștepta cu încredere ca oamenii aceștia să înțeleagă epistola, putem fi încurajați să credem că aceeași clasă de oameni o poate înțelege și astăzi.

Îndemnul și asigurarea lui Pavel pentru Timotei constituie cel mai bun ghid pentru studiul tuturor epistolelor sale și a întregii Biblii: “Înțelege ce-ți spun; Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile.” “Dumnezeu este propriul Său interpret.” Cuvintele Bibliei explică Biblia. De aceea trebuie să studiați textul cu atenție pentru a înțelege semnificația corectă, legat de versetele anterioare și cele care urmează.

Comentariile care însoțesc textul studiat sunt destinate să concentreze într-o mai mare măsură atenția cercetătorului asupra Cuvântului și pentru a veni în ajutorul cititorului ocazional. Rugăciunea cea mai fierbinte a autorului este ca studiul acestei epistole să se dovedească fi o mare binecuvântare pentru cei care-l întreprind și de asemenea Cuvântul să fie mai mult prețuit de către toți, datorită luminii sporite pe care Duhul Sfânt ar putea-o face să strălucească astfel.

1. Puterea lui Dumnezeu este în Evanghelie

Salutul – Romani 1:1-7

¹ Pavel, rob al lui Isus, chemat să fie apostol, pus deoparte, ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, ² pe care o făgăduise mai înainte prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi. ³ Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, ⁴ iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru, ⁵ prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile, ⁶ între care sunteți și voi, cei chemați să fiți ai lui Isus Hristos. ⁷ Deci, vouă tuturor, care sunteți prea iubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!

Un rob. – “Pavel, rob al lui Isus.” Astfel se prezintă apostolul romanilor. În mai multe alte epistole aceeași expresie este folosită. Unii oameni s-ar rușina să se numească robi; apostolilor nu le era rușine.

Este deosebit de important cui slujește cineva. Robul își derivă importanța din demnitatea celui căruia îi slujește. Pavel îl slujea pe Domnul Isus Hristos. Oricine poate sluji aceluiași Stăpân. “Nu știți că dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați.”

(Rom.6:16). Chiar și slujitorul de rând care se supune Domnului este slujitorul Său, nu al omului. “Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești; nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii care vă temeți de Domnul. Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos” (Col. 3:22-24). O astfel de gândire nu poate decât să înobileze chiar și cea mai banală corvoadă.

Traducerea noastră (traducerea în limba engleză a Bibliei folosită de autor - nota. trad.) nu redă semnificația corectă a termenului folosit de apostol când se numește rob. În realitate acesta este “rob”. El a folosit cuvântul obișnuit din greacă pentru sclav. Dacă suntem cu adevărat slujitorii Domnului, suntem slujitori legați de El pe viață. Este o robie care înseamnă libertate, “căci robul chemat în Domnul, este un slobozit al Domnului. Tot așa, cel slobod, care a fost chemat, este un rob al lui Hristos” (1 Cor. 7:22).

Pus deoparte (separat - trad. eng.). – Apostolul Pavel era “pus deoparte, ca să vestească Evanghelia”. Același lucru se poate spune despre oricine este cu adevărat robul Domnului. “Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urâ pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24). Nimeni nu-i poate sluji Domnului și să aibă pe lângă aceasta o altă preocupare.

“Vrei să spui că un negustor sau un om de afaceri nu poate fi creștin?” Nicidecum. Ceea ce vreau să spun este că omul nu-I poate sluji Domnului și să aibă altă preocupare. “Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Col. 3:17). Dacă omul nu-I slujește Domnului în afacerea lui, el nu-I slujește Domnului deloc. Adevăratul rob al lui Hristos este cu adevărat pus deoparte (separat - trad. eng.).

Dar aceasta nu înseamnă că el renunță la contactul personal cu lumea. Biblia nu susține călugăria. Păcătosul cel mai incurabil este cel care se crede prea bun ca să se asocieze cu păcătoșii. Atunci cum trebuie să fim puși deoparte (separați) pentru Evanghelie? Prin prezența lui Dumnezeu în inimă. Moise i-a spus Domnului: “Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți (separați - trad. eng.), eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?” (Ex. 33:15,16)

Însă cel care este pus deoparte pentru o lucrare de predicare publică a Evangheliei așa cum era apostolul Pavel, este pus deoparte într-un fel special, astfel că acesta nu se poate angaja într-o altă activitate pentru câștig personal. “Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste” (2 Tim. 2:4). El nu poate ocupa nici o poziție, indiferent cât de înaltă din punct de vedere al autorității guvernelor lumii acesteia. A proceda astfel înseamnă a-L dezónora pe Maestru și a-ți subestima slujba.

Lucrătorul Evangheliei este ambasadorul lui Hristos și nu există nici o altă poziție comparabilă ca onoare.

Evanghelia lui Dumnezeu. – Apostolul a declarat că era “pus deoparte, ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu”. Este vorba de Evanghelia lui Dumnezeu care “privește pe Fiul Său”. Hristos este Dumnezeu și de aceea Evanghelia lui Dumnezeu, despre care vorbește apostolul în primul verset al capitolului, este identică cu “Evanghelia lui Hristos” din versetul șaisprezece.

Prea mulți sunt cei care separă pe Tatăl de Fiul în ceea ce privește lucrarea Evangheliei. Mulți o fac inconștient. Dumnezeu, Tatăl, la fel ca și Fiul, este Mântuitorul nostru. “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Cor. 5:19). “O desăvârșită unire va domni între ei amândoi.” (Zah. 6:13). Hristos a venit pe acest pământ ca reprezentant al Tatălui. Cine L-a văzut pe Hristos, la văzut și pe Tatăl (Ioan 14:9). Lucrările pe care Hristos le-a făcut au fost lucrările Tatălui, care locuia în El (versetul 10).

Chiar și cuvintele pe care El le-a rostit au fost cuvintele Tatălui (versetul 24). Când îl auzim pe Hristos spunând: “Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”, ascultăm de fapt invitația plină de îndurare a lui Dumnezeu Tatăl. Când îl vedem pe Isus ridicând copiii în brațe și binecuvântându-i, blândețea Tatălui ne este descoperită. Când îl vedem pe Hristos primind pe păcătoși, amestecându-se cu ei și mâncând cu ei, iertându-le păcatele

și curățind hidoșii leproși cu o atingere, suntem martori ai bunăvoinței și milei Tatălui. Chiar și atunci când îl vedem pe Domnul nostru pe cruce, cu sângele șiroindu-i din coastă, acel sânge prin care suntem împăcați cu Dumnezeu, nu trebuie să uităm că “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”, astfel că apostolul Pavel a spus: “Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20:28).

Evanghelia în Vechiul Testament. – Evanghelia lui Dumnezeu pentru care apostolul Pavel se considera pus deoparte era Evanghelia “pe care o făgăduise mai înainte prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi” (Rom. 1:2); literal, Evanghelia pe care El o anunțase sau o predicase mai înainte. Aceasta ne demonstrează că Vechiul Testament conține Evanghelia și de asemenea că Evanghelia Vechiului Testament este identică cu cea a Noului Testament. Este singura Evanghelie pe care a predicat-o apostolul. Astfel stând lucrurile, nu trebuie să ni se pară ciudat faptul că oamenii cred în valabilitatea Vechiului Testament și consideră că are o autoritate egală cu a Noului Testament.

Citim că Dumnezeu “a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine»” (Gal. 3:8). Evanghelia predicată oamenilor în timpul vieții lui Pavel era aceeași Evanghelie care fusese predicată israeliților din vechime (Ev. 4:2). Moise a scris despre Hristos și în scrierile sale se găsește atât de mult din Evanghelie încât omul care nu crede ce a scris Moise nu poate crede în Hristos (Ioan 5:46, 47). “Toți proorocii

mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Fapte 10:43).

Pavel nu avea decât Vechiul Testament când s-a dus la Tesalonic și “trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind, că Hristos trebuia să pătimească și să învieze din morți” (Fapte 17:2, 3).

Timotei nu a avut la dispoziție în copilăria și tinerețea sa decât scrierile Vechiului Testament, iar apostolul i-a scris: “Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Tim. 3:14, 15).

Deci, citiți Vechiul Testament așteptându-vă să găsiți aici pe Hristos și neprihănirea Sa și veți primi înțelepciunea care duce la mântuire. Nu faceți nici o deosebire între Moise și Pavel, între David și Petru, între Ieremia și Iacov, între Isaia și Ioan.

Sămânța lui David. – Evanghelia lui Dumnezeu “privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul” (Rom. 1:3). Citiți istoria lui David și a regilor care au fost descendenții săi și care au devenit strămoșii lui Isus și veți vedea că în ceea ce privește natura umană Domnul a fost dezavantajat de moștenirea Sa mai mult decât poate fi oricine. Mulți dintre ei au fost idolatri desfrânați și plini de cruzime. Deși Isus a fost astfel cuprins de slăbiciune “El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (1 Pet. 2:22). Aceasta trebuie să inspire curaj oamenilor aflați în cea

mai decăzută stare. Ea demonstrează că puterea Evangheliei harului lui Dumnezeu poate birui ereditatea.

Faptul că Isus a fost născut din sămânța lui David înseamnă că El este moștenitorul tronului lui David. Despre tronul lui David Domnul a spus: “Casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie” (2 Sam. 7:16). Prin urmare împărăția lui David se suprapune peste moștenirea făgăduită lui Avraam, care reprezintă lumea în întregime (Vezi Rom. 4:13).

Îngerul i-a spus lui Isus: “Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:32, 33). Dar toate acestea îl obligau să poarte blestemul moștenirii și să sufere moartea. “Pentru bucuria care-I era pusă înaintea” El “a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Ev. 12:2). “De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume” (Fil. 2:9).

După cum a fost Hristos, tot așa trebuie să fim și noi. Numai trecând prin multe neazuri vom intra în Împărăție. Cel care se teme de batjocură sau care face din nașterea sa umilă sau trăsăturile de caracter moștenite o scuză pentru deficiențele sale nu va intra în Împărăția cerurilor. Isus Hristos a suportat cele mai mari umilințe pentru ca toți cei care se găsesc în această stare să poată, dacă vor, să fie înălțați împreună cu El pe cele mai înalte culmi.

Putere prin Înviere. - Deși Isus Hristos a avut parte de o naștere umilă, El a fost “în ce privește duhul sfințeniei

dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților” (Rom. 1:4). Nu a fost El Fiul lui Dumnezeu și înainte de înviere? Desigur; iar puterea învierii s-a manifestat de-a lungul întregii Sale vieți. Să nu amintim decât de învierea morților, când și-a manifestat puterea învierii, prin puterea care era în El. Însă învierea morților a fost minunea care a convins oamenii înlăturând orice îndoială din mintea lor.

După înviere, El s-a întâlnit cu ucenicii Săi și le-a spus: “Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Mat. 28:18). Moartea lui Hristos a distrus toate speranțele pe care ei și le puseseră în El; dar când “după patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile” (Fapte 1:3) ei au primit dovezi îndestulătoare despre puterea Sa.

Singura lor preocupare din acel moment a fost să dea mărturie despre învierea Sa și puterea acesteia. Puterea învierii este potrivit sfințeniei (Duhului sfințeniei - trad. eng.), deoarece prin Duhul Sfânt a fost El înviat. Puterea dată pentru a sfinți oamenii este puterea care L-a înviat pe Isus din morți. “Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie” (2 Pet. 1:3).

Ascultarea credinței. – Pavel a spus că prin Hristos el a primit harul și apostolia ca să aducă, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile. Adevărata credință se manifestă prin ascultare. “Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6:29). Hristos a spus: “De ce-mi ziceți:

«Doamne, Doamne!» și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46). Aceasta înseamnă că mărturisirea credinței în Hristos fără ascultare nu are nici o valoare. “Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:17). “După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă” (versetul 26).

Omul nu respiră pentru a demonstra că trăiește ci pentru că este viu. El trăiește datorită respirației. În respirație stă viața lui. Așa că omul nu poate face fapte bune pentru a demonstra că are credință ci el face fapte bune deoarece faptele sunt rezultatul natural al credinței. Chiar și Avraam a fost îndreptățit prin fapte, deoarece “credința lucra împreună cu faptele lui și prin fapte credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire»”

“Prea iubiți ai lui Dumnezeu.” – Această asigurare dată “vouă tuturor, care sunteți prea iubiți ai lui Dumnezeu în Roma” a fost mare mângâiere pentru ei. Câți oameni au dorit să audă un înger direct din slavă care să le spună ceea ce Gabriel i-a spus lui Daniel: “Tu ești preaiubit”! Apostolul Pavel a scris sub inspirația directă a Duhului Sfânt, astfel că mesajul de dragoste a venit la fel de direct din cer pentru romani ca și pentru Daniel. Dumnezeu nu a scos în evidență câțiva favoriți rostindu-le numele, ci a declarat că toți cei din Roma sunt preaiubiți ai lui Dumnezeu.

Însă, Dumnezeu nu se uită la fața omului, și acest mesaj de dragoste adresat romanilor este de asemenea și pentru noi. Ei erau “preaiubiți ai lui Dumnezeu” pur și simplu

pentru că “atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). “Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»” (Ier. 31:3). Și această iubire veșnică față de oameni nu se clatină, deși ei uită de ea; căci celor care au întors spatele și care au căzut prin păcatul lor El le spune: “Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat!” (Osea 14:4). “Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.”

“Chemati să fiți sfinți.” – Cititorul poate observa că în Rom. 1:7 cuvintele “să fiți” sunt subliniate ca fiind adăugate, astfel că în loc de “chemati să fiți sfinți”, traducerea literală ar fi “chemati sfinți”. Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii să fie sfinți, dar pe toți cei care Îl *acceptă* El îi numește sfinți. Acesta este titlul lor. Când Dumnezeu îi numește pe oameni sfinți, ei sunt sfinți.

Aceste cuvinte sunt adresate bisericii *din* Roma, nu bisericii romane. Biserica Romană întotdeauna a fost apostaziată și păgână. Ea a abuzat de cuvântul “sfânt” încât în calendarul ei aproape că a ajuns un nume de rușine. Cel mai mare păcat comis de Roma a fost distincția pe care a introdus-o între “sfinți” și creștinii de rând, stabilind astfel practic două niveluri de bunătate. I-a făcut pe oameni să creadă că muncitorii și gospodinele nu sunt și nu pot fi sfinți și astfel a desconsiderat adevărata sfințenie de fiecare zi și a înălțat leneveala pioasă și faptele îndreptățirii de sine.

Dar Dumnezeu nu are două niveluri de sfințenie și pe toți credincioșii din Roma, așa săraci și necunoscuți după cum erau mulți dintre ei, El îi numește sfinți. Același lucru este valabil astăzi în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, deși oamenii s-ar putea să aibe o părere diferită.

Primele șapte versete din primul capitol al Epistolei către Romani reprezintă salutul. Nici o scrisoare neinspirată nu a cuprins vreodată atât de multe adevăruri în introducerea sa precum găsim în aceasta. Apostolul era atât de plin de dragostea lui Dumnezeu încât nu putea scrie nici o scrisoare fără să prezintă aproape întreaga Evanghelie în introducere. Următoarele opt versete pot fi foarte bine rezumate prin cuvintele “dator tuturor”, căci ele arată desăvârșirea devotamentului apostolului față de ceilalți. Să le citim cu atenție și să nu ne mulțumim cu o singură lectură:

⁸ Mai întâi mulțumesc Dumnezeului meu, prin Isus Hristos, pentru voi toți, căci credința voastră este vestită în toată lumea. ⁹ Dumnezeu, căruia îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele, ¹⁰ și cer totdeauna ca, prin voia lui Dumnezeu, să am în sfârșit fericirea să vin la voi. ¹¹ Căci doresc să vă văd, ca să vă dau vreun dar duhovnicesc pentru întărirea voastră, ¹² sau mai degrabă, ca să ne îmbărbătăm laolaltă în mijlocul vostru, prin credința, pe care o avem împreună, și voi și eu. ¹³ Nu vreau să nu știți, fraților, că, de multe ori am avut de gând să vin la voi, ca să culeg vreun rod printre voi, ca printre celelalte neamuri, dar am fost împiedicat până acum. ¹⁴ Eu sunt dator și

Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați. ¹⁵ Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă celor din Roma.

O mare deosebire. – În zilele apostolului Pavel credința bisericii din Roma era cunoscută lumii întregi. Credința înseamnă ascultare; căci credința este socotită drept neprihănire, iar Dumnezeu niciodată nu socotește un lucru că este ceva decât dacă acel lucru este cu adevărat astfel. Credința “lucrează prin dragoste” (Gal. 5:6). Și această lucrare este o “lucrare a credinței” (1 Tes. 1:3). Credința înseamnă de asemenea umilință, după cum o arată cuvintele profetului: “Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Hab. 2:4). Omul fără prihană este cel neprihănit; dar omul este neprihănit datorită credinței sale; de aceea numai omul al cărui suflet nu este îngâmfat are credință. Prin urmare, frații romani din timpul lui Pavel erau umili.

Dar acum este cu totul diferit. Un exemplu ne este dat de *Catholic Times* din 15 iunie 1894. Papa a spus: “Am acordat autoritate episcopilor de rit sirian pentru a se întruni în sinod la Mossul”, a lăudat “supunerea plină de credincioșie” a acelor episcopi și a ratificat alegerea patriarhului prin “autoritatea noastră apostolică”. Un ziar anglican și-a exprimat surprinderea, spunând: “Este aceasta o uniune liberă a unor biserici egale, sau este supunere față de un conducător monarhic și suprem?” La care *Catholic Times* a răspuns: “Nu este o uniune liberă a unor biserici egale, ci este supunere față de un conducător monarhic și suprem....Apărătorului nostru anglican noi răspundem: Nu

sunteți cu adevărat surprinși. Știți bine ceea ce Roma cere și întotdeauna va cere – ascultare. Această cerere este acum, mai mult ca niciodată, înaintea lumii.”

Dar această cerere nu a fost înaintea lumii în zilele lui Pavel. În acele zile era biserica din Roma; acum este Biserica Romană. Biserica din Roma era cunoscută pentru umilința și ascultarea sa față de Dumnezeu. Biserica Romană este cunoscută pentru asumarea cu semeție a puterii lui Dumnezeu și pentru ascultarea față de sine pe care o cere.

Rugați-vă neîncetat. – Apostolul îi implora pe tesaloniceni “să se roage neîncetat” (1 Tes. 5:17). El nu îi implora pe alții să facă ceea ce el nu făcea, căci el le spusese romanilor că fără încetare îi amintea întotdeauna în rugăciunile sale. Nu trebuie să credem că apostolul îi avea în minte pe frații din Roma în fiecare oră a zilei, căci atunci nu ar fi putut să se gândească la altceva. Nimeni nu poate fi în rugăciune conștientă în fiecare clipă, însă toți pot continua “să fie instantaneu în rugăciune”, sau, așa cum se spune în traducerea Young, să “stăruiască în rugăciune” (Rom. 12:12).

Aceasta este în armonie cu ceea ce a spus Mântuitorul, anume că “trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase” sau să obosească (Luca 18:1). În parabola care urmează, judecătorul necinstit se plânge de faptul că sârmana văduvă “tot venea”. Acesta este un exemplu de rugăciune continuă.

Un om al rugăciunii. – Acesta era Pavel. El îi amintea pe romani în toate rugăciunile sale. Corintenilor el le-a scris: “Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi”

(1 Cor. 1:4). Colosenilor: “Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, căci ne rugăm neîncetat pentru voi” (Col. 1:3). Și mai expresiv el a scris filipenilor: “Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie” (Fil. 1:3, 4). Și din nou tesalonicenilor: “Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre; căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre” (1 Tes. 1:2, 3). Și mai departe: “Zi și noapte Îl rugăm nespun să vă putem vedea fața, și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre” (1 Tes. 3:10). Fiului său preaiubit în credință el i-a scris: “Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc cu un cuget curat, din moși strămoși, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi și noapte” (2 Tim. 1:3).

“Bucurați-vă întotdeauna.” – Secretul pentru aceasta este să ne “rugăm neîncetat” (1 Tes. 5:16, 17). Apostolul Pavel se ruga atât de mult pentru alții încât nu avea timp să-și facă griji pentru el. El nu-i văzuse pe romani niciodată și cu toate acestea se ruga pentru ei cu tot atâta putere ca și pentru bisericile pe care le ridicase. Amintind de eforturile și suferințele sale, el adaugă că “pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile” (2 Cor. 11:28).

“Ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli.” El a împlinit legea lui Hristos purtând poverile altora. Astfel a putut el să se laude cu crucea Domnului nostru Isus Hristos. Hristos a suferit pe cruce pentru alții, dar a făcut-o “pentru bucuria

care-I era pusă înainte”. Cei care sunt cu totul devotați altora împărtășesc bucuria Domnului lor și se pot bucura în El.

“Să am în sfârșit fericirea să vin la voi.” (O călătorie rodnică – trad. eng.) – Pavel s-a rugat din toată inima ca să aibe o călătorie rodnică prin voia lui Dumnezeu pentru a vizita Roma. Citiți capitolul douăzeci și șapte din Faptele Apostolilor și veți vedea ce fel de călătorie a avut. Majoritatea oamenilor ar spune că n-a fost o călătorie rodnică. Cu toate acestea nu a existat nici o plângere din partea lui Pavel; și cine poate spune că n-a avut o călătorie rodnică? “Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.” De aceea trebuie să fi fost rodnică. Este bine ca să ținem seama de aceste lucruri.

Suntem înclinați să privim lucrurile dintr-o perspectivă eronată. Atunci când învățăm să le vedem așa cum le vede Dumnezeu, vom descoperi că lucrurile pe care le socotim dezastruoase de fapt sunt rodnice. Câte bocete am putea evita dacă am ține întotdeauna minte că Dumnezeu știe mult mai bine decât noi cum să răspundă la rugăciunile noastre!

Daruri spirituale. – Atunci când Hristos “s-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor” (Ef. 4:8). Acestea erau darurile Duhului, deoarece El a spus: “Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimete” (Ioan 16:7). Iar Petru în Ziua Cincizecimii a spus: “Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit

de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți” (Fapte 2:32, 33).

Aceste daruri sunt astfel descrise: “Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Cor. 12:4-11).

Întăriți prin darurile spirituale. – “Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.” Care este folosul? “Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Ef. 4:12, 13).

Darurile Duhului trebuie să însoțească Duhul. De îndată ce primii ucenici au primit Duhul potrivit făgăduinței, ei au primit darurile. Unul dintre daruri, vorbirea în alte limbi, s-a manifestat chiar în cea zi. Deci, de aici rezultă că absența darurilor Duhului într-o măsură însemnată în biserică, este

dovada absenței Duhului, bineînțeles nu în întregime, ci în măsura în care Dumnezeu l-a făgăduit.

Duhul trebuia să rămână cu ucenicii pentru totdeauna și de aceea darurile Duhului trebuie să se manifeste în adevărata biserică până la a doua venire a Domnului. Așa cum am declarat anterior, absența oricăruia dintre darurile Duhului în măsură bogată dovedește absența duhului în toată plinătatea Lui; și acesta este secretul slăbiciunii bisericii și a atât de multor neînțelegeri care există. Darurile spirituale întăresc biserica; de aceea biserica care nu are aceste daruri nu poate fi întărită.

Cine poate avea Duhul? – Oricine îl cere din toată inima (Vezi Luca 11:13). Duhul a fost deja turnat iar Dumnezeu nu și-a retras niciodată darul; nu trebuie decât ca creștinii să-L ceară și să-L primească.

“Eu sunt dator.”- Aceasta a fost nota dominantă a vieții lui Pavel și secretul succesului său. Astăzi auzim oamenii spunând: “Lumea este datoare să mă întrețină.” Însă Pavel considera că era dator lumii cu propria sa persoană. Și cu toate acestea nu a primit din partea lumii nimic altceva decât lovituri și insulte. Chiar și ceea ce promise înainte ca Hristos să-l găsească a fost cu totul o pierdere. Dar Hristos l-a găsit și i s-a dat, astfel încât a putut spune: “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe sine Însuși pentru mine” (Gal. 2:20).

Deoarece viața lui Hristos era viața sa și pentru că Hristos S-a dat pe Sine Însuși lumii, Pavel, după cum era normal, a devenit dator față de lumea întreagă. La fel s-a întâmplat cu toți cei care au fost slujitorii Domnului. “Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit” (Fapte 13:36). “Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să i se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20:26-28).

Munca personală. – Există o concepție stupidă larg răspândită potrivit căreia munca de rând este degradantă, în special pentru un slujitor al Evangheliei. Nu este numai vina slujitorilor Evangheliei ci în mare măsură și a oamenilor fără minte din jurul lor. Aceștia cred că pastorul trebuie să fie întotdeauna îmbrăcat la patru ace și că niciodată el nu trebuie să-și murdărească mâinile cu munca manuală. Astfel de idei niciodată nu au rezultat în urma studiului Bibliei. Însuși Hristos a fost tâmplar și cu toate acestea mulți dintre preșcolarii Săi ucenici ar fi șocați dacă ar vedea pe pastorul lor tăind și dând la rindea scândurile, săpând pământul sau cărând pachete.

Există această falsă demnitate, mult prea răspândită, care este cu totul opusă spiritului Evangheliei. Lui Pavel nu-i era rușine și nici frică să muncească. Și el n-o făcea doar ocazional, ci zi de zi, în timp ce era implicat în predicare. Vezi Fapte 18:3,4. El a spus: “Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine” (Fapte 20:34). Adresându-se conducătorilor

bisericii el zicea: “În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: «Este mai ferice să dai decât să primești»” (versetul 35).

Calomniindu-l pe Pavel. – La cea de-a doua convenție internațională a Mișcării Studenților Voluntari pentru Lucrarea Misionară în Străinătate, tema principalei prezentări susținută într-una din seri a fost: “Pavel, marele misionar”. Vorbitorul a spus că: “Pavel a avut darul de a împărți lucrarea astfel încât el personal a făcut foarte puțin”. Ideea aceasta prezentată tinerilor voluntari angajați în lucrarea misionară a fost stupidă și dăunătoare deoarece era cu totul falsă și putea fi orice dar numai compliment la adresa apostolului nu.

În plus față de citatele menționate mai sus, citiți următoarele: “N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând și ostenindu-ne, am muncit zi și noapte, ca să nu fim povara nimănui dintre voi” (2 Tes. 3:8). “Și eu voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre” (2 cor. 12:15). “Sunt ei slujitori ai lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți – eu sunt și mai mult. În osteneli și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr” (2 Cor. 11:23). “Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Cor. 15:10).

Harul lui Dumnezeu se manifestă prin slujirea față de alții. Harul lui Hristos L-a determinat să se dea pentru noi și să ia chipul și poziția de slujitor. Prin urmare cel care are cel mai mult din harul lui Hristos va lucra cel mai mult. El nu va fugi de muncă, chiar dacă este vorba de cel mai umil serviciu. Hristos s-a coborât până la cele mai mari adâncimi de dragul omului; de aceea cel care crede că există vreo slujire mai prejos de el este de fapt mai presus de asocierea cu Hristos.

Libertatea Evangheliei. – Libertatea Evangheliei este libertatea pe care o dă Dumnezeu oamenilor prin Evanghelie. Aceasta exprimă ideea Sa cu privire la libertate. Este libertatea care se vede în natură și în toate lucrările mâinilor Sale. Este libertatea vânturilor, care bat încotro vor; este libertatea păsărilor, zburând nestingherite în înaltul cerurilor; libertatea razei soarelui țâșnind din astrul părintesc și jucându-se pe nori și vârfulile munților; libertatea corpurilor cerești străbătând fără încetare spațiul infinit. Aceasta este libertatea care izvorăște de la marele Creator către toate lucrările Sale.

Gustând libertatea acum. – Păcatul este cel care a produs tot ceea ce este îngust, strâmt și limitat, care a trasat granițe și care a făcut ca oamenii să fie zgârșiți și meschini. Însă păcatul va fi îndepărtat și atunci libertatea desăvârșită va fi din nou prezentă în orice parte a creațiunii. Chiar și acum această libertate poate fi gustată permițând ca păcatul să fie îndepărtat din inimă. Slăvitul privilegiu oferit acum prin Evanghelie tuturor oamenilor constă în această libertate de care vom continua să ne bucurăm în veșnicie. Cine este

acela care susține că iubește libertatea și care să lase să-i scape această ocazie fără să o valorifice?

Am analizat partea introductivă a epistolei. Primele șapte versete constituie salutul; următoarele opt se referă la probleme personale ale apostolului și fraților din Roma, versetul cincisprezece fiind cel care face legătura dintre introducere și porțiunea din epistolă care tratează direct problemele doctrinale.

Cititorul să studieze cu atenție versetele menționate și astfel va putea vedea că această împărțire nu este arbitrară și că ea este evidentă. Dacă cel care citește un anumit capitol va avea în vedere diferitele subiecte care sunt tratate și trecerea de la o temă la alta, va fi surprins să constate cu cât este mai ușor să înțelegi capitolul respectiv și să-l memorezi. Motivul pentru care atât de mulți oameni își dau seama că este dificil să-și aducă aminte ce-au citit în Biblie este că aceștia încearcă să o memoreze în întregime, fără a acorda o atenție deosebită detaliilor.

Exprimându-și dorința de a se întâlni cu frații romani, apostolul a declarat că este dator atât grecilor cât și barbarilor, atât celor înțelepți cât și celor neînțelepți și de aceea era gata să predice Evanghelia chiar la Roma, capitala lumii. Versetul cincisprezece și expresia “săvestesc Evanghelia”, constituie nota dominantă a întregii epistole deoarece apostolul plecând de la aceasta își abordează natural tema. Prin urmare descoperim în cele ce urmează:

Definiția Evangheliei – Romani 1:16, 17

¹⁶ Căci mie nu mi-e rușine de evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului. ¹⁷ Deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: “Cel neprihănit va trăi prin credință.”

“Nu mi-e rușine.” – Nu există nici un motiv pentru care cuiva să-i fie rușine de Evanghelie; cu toate acestea, multora le este rușine de ea. Multor oameni le este atât de rușine încât nu concep să se înjosească atât de mult încât s-o accepte; mulți dintre cei care o acceptă se rușinează s-o mărturisească. De ce se rușinează ei? Pentru că nu știu ce este Evanghelia. Oricine știe cu adevărat ce este Evanghelia, nu se va rușina cu ea sau cu vreo porțiune din aceasta.

Dorința de putere. – Nimic nu dorește omul mai mult decât puterea. Este o dorință pe care Însuși Dumnezeu a pus-o în om. Din nefericire, diavolul a înșelat pe cei mai mulți, astfel încât aceștia caută puterea într-o direcție greșită. Ei cred că aceasta se poate obține posedând bogăție sau funcții politice așa că se grăbesc să pună mâna pe ele. Dar acestea nu asigură puterea pentru care Dumnezeu a creat dorința. Dovada o constituie faptul că ele nu satisfac.

Nimeni nu a fost satisfăcut vreodată de puterea obținută de bogăție sau poziție. Oricât de mult ar avea, ei vor mai mult. Nimeni nu găsește în ele ceea ce credea că va găsi; și astfel caută să obțină mai mult, închipuindu-și că-și va împlini

dorințele inimii cândva; dar totul este în zadar. Hristos este “dorința tuturor popoarelor” (Hag. 2:7, trad. eng.), singura Sursă a satisfacției depline, deoarece El este întruchiparea adevăratei puteri care există în întregul Univers – puterea lui Dumnezeu – “Hristos [...] este puterea [...] lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:24).

Puterea și cunoștința. – De obicei se spune: cunoștința este putere. Aceasta depinde. Dacă luăm în considerare declarația poetului potrivit căreia “adevăratul subiect al cercetărilor omului este omul”, atunci bineînțeles că cunoștința este orice altceva dar nu putere. Omul nu este nimic altceva decât slăbiciune și păcat. Toți oamenii știu că sunt păcătoși, că fac lucruri care nu sunt bune, dar această cunoștință nu le dă nici o putere de a-și schimba viața. Îi poți spune unui om toate greșelile și dacă nu-i spui nimic mai mult, n-ai făcut decât să-l slăbești în loc să-l întărești.

Dar cel care împreună cu apostolul Pavel este hotărât să nu știe nimic altceva “decât pe Hristos răstignit” posedă cunoașterea care este putere. “Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). A-L cunoaște pe Hristos înseamnă a cunoaște puterea vieții Sale fără sfârșit. Din cauza lipsei acestei cunoștințe pier oamenii (Osea 4:6). Dar deoarece Hristos este puterea lui Dumnezeu, este corect dacă spunem că puterea reprezintă singurul lucru de care au nevoie oamenii; iar singura putere adevărată, puterea lui Dumnezeu, este descoperită în Evanghelie.

Slava puterii. – Toți oamenii apreciază puterea. Oriunde s-ar manifesta aceasta, se vor găsi întotdeauna oameni care s-o admire. Nu este nimeni care să nu admire și să aplaude puterea într-o anumită formă. Mușchii puternici sunt admirați și reprezintă un motiv de laudă, indiferent că este vorba de cei ai omului sau ai animalului. Un motor puternic care mișcă mari greutatea cu ușurință întotdeauna atrage atenția și oamenii îl respectă pe cel care l-a construit. Cel bogat, ai cărui bani pot asigura slujirea a mii de oameni, are întotdeauna admiratori; indiferent cum au fost câștigați acești bani. Cel care posedă noblețe și poziție din naștere, sau monarhul care conduce o mare națiune, are o mulțime de susținători care-i aplaudă puterea. Oamenii doresc să fie legați de un astfel de om, deoarece din această legătură beneficiază de o anumită demnitate, deși puterea nu este transferabilă.

Dar toată puterea pământească este fragilă și nu durează decât o clipă, în timp ce puterea lui Dumnezeu este veșnică. Evanghelia este puterea și dacă oamenii ar recunoaște-o drept ceea ce este, n-ar mai fi nimeni căruia să-i fie rușine ea. Pavel a spus: “Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Gal. 6:14). Aceasta deoarece crucea este puterea lui Dumnezeu (1 Cor. 1:18). Puterea lui Dumnezeu, în orice formă s-ar manifesta, este slavă, nu un motiv de rușine.

Lui Hristos nu-I este rușine. – Despre Hristos citim: “Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească «frați»” (Ev. 2:11). “Lui Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeu

lor, căci le-a pregătit o cetate” (Ev. 11:16). Dacă Domnului nu-I este rușine să se numească fratele muritorilor săraci, slabi și păcătoși cu siguranță omul nu are nici un motiv să-i fie rușine de El. “Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1). Să-ți fie rușine de Evanghelia lui Hristos! Poate exista vreun caz mai grav de înălțare a eului deasupra lui Dumnezeu? Căci a-ți fi rușine de Evanghelia lui Hristos, care este puterea lui Dumnezeu, este o dovadă că omul care se simte astfel rușinat, în realitate se crede superior lui Dumnezeu considerând că ar fi o înjosire a demnității sale să fie asociat cu Domnul.

“Rușinat de Isus! Mai degrabă
Noaptea să se rușineze că are o stea;
El împrăștie razele luminii divine
Peste acest suflet al meu întunecat.

Rușinat de Isus! De îndată
Miezul nopții să se rușineze de amiază;
Căci în sufletul meu era miez de noapte până când El,
Strălucitoarea Stea a Dimineții, a alungat întunericul.”

Mântuit prin credință. – Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea tuturor celor care cred. “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Ef. 2:8). “Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit” (Mr. 16:16). “Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). “Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea” (Rom.

10:10). “Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6:29). Credința lucrează.

Timpul nu ne-ar ajunge să vorbim despre cei care “prin credință au cucerit împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe,, s-au vindecat de boli (au fost întăriți în slăbiciune – trad. eng.) etc.” (Ev. 11:33, 24). Oamenii ar putea spune: “Nu văd cum este posibil ca să fie făcut neprihănit cineva pur și simplu crezând”. N-are nici o importanță ce poți vedea tu; nu ești mântuit prin vedere ci prin credință. Nu ai nevoie să vezi cum se face deoarece Domnul este Cel care face lucrarea de mântuire. Hristos locuiește în inimă prin credință (Ef. 3:17) și deoarece El este neprihănirea noastră “El m-a mântuit” (Is. 12:2). Mântuirea prin credință va fi analizată mai pe larg pe măsură ce înaintăm în studiul nostru, deoarece cartea Romani este în întregime consacrată acestui subiect.

“Întâi a iudeului.” – Atunci când Petru, la cererea lui Corneliu, sutașul roman, și la porunca Domnului, s-a dus la Cezareea pentru a predica Evanghelia neamurilor, primele sale cuvinte pe care le-a rostit când a auzit povestea lui Corneliu au fost: “În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănirea este primit de El” (Fapte 10:34, 35).

Era prima dată când Petru înțelegea acest adevăr dar nu era prima dată când acest lucru era adevărat. Este adevărat atâta timp cât există Dumnezeu. Dumnezeu nu a ales niciodată pe nimeni excluzând pe altul. Înțelepciunea care vine de sus

este “fără părtinire” (Iacov 3:17). Este adevărat că evreii ca popor au fost deosebit de favorizați de către Dumnezeu: dar ei și-au pierdut toate privilegiile pur și simplu deoarece au crezut că Dumnezeu îi iubea mai mult decât pe oricare alții, dând dovadă de exclusivism. De-a lungul întregii lor istorii Dumnezeu a încercat să-i facă să vadă că ceea ce le oferise aparținea lumii întregi, și că trebuiau să ofere celorlalți lumina și privilegiile de care se bucurau.

Cazurile lui Naman, sirianul, și al niniviților la care fusese trimis Iona, erau doar câteva dintre multele exemple prin care Dumnezeu a căutat să le arate evreilor că El nu era părtinitor.

Atunci de ce a fost predicată Evanghelia mai “întâi iudeilor”? Pur și simplu pentru că evreii erau cei mai aproape. Hristos a fost răstignit la Ierusalim. Din acel loc le-a poruncit ucenicilor Săi să predice Evanghelia. La înălțare El a spus: “Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Era cel mai natural lucru ca ei să înceapă predicarea Evangheliei în locul și la oa-menii care erau cei mai aproape de ei. Acesta este secretul lucrării misionare. Cel care nu lucrează în Evanghelie în casa sa, nu va face nici o lucrare de evanghelizare chiar dacă s-ar duce într-o țară străină.

Neprihănirea lui Dumnezeu. – Domnul spune: “Ridicați ochii spre cer, și priviți în jos pe pământ! Căci cerurile vor pieri ca un fum, pământul se va prefăce în zdrențe ca o haină, și locuitorii lui vor muri ca niște muște; dar mântuirea Mea va dăinui în veci, și neprihănirea Mea nu va avea

sfârșit. Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor care ai în inimă Legea Mea!” (Is. 51:6,7). “Să cânte limba mea Cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale sunt drepte!” (Limba mea va vorbi despre lucrarea Ta; căci toate poruncile Tale sunt neprihănire – trad. eng.) (Ps. 119:172).

Prin urmare neprihănirea lui Dumnezeu este legea Sa. Să nu uităm asta. Expresia “neprihănirea lui Dumnezeu” apare frecvent în Romani, multă confuzie rezultând datorită definițiilor arbitrare și variate ce i-au fost atribuite. Dacă acceptăm definiția dată de Biblie și nu o abandonăm în nici o împrejurare, lucrurile vor fi foarte mult simplificate. Neprihănirea lui Dumnezeu este legea Sa desăvârșită.

Neprihănirea și viața. – Dar cele zece porunci, fie ele gravate pe table de piatră sau scrise într-o carte, constituie numai declarația neprihănirii lui Dumnezeu. Neprihănirea înseamnă a face ce este drept. Ea este activă. Neprihănirea lui Dumnezeu este modul lui Dumnezeu de a face ce este drept, în felul Său. Și deoarece toate căile Sale sunt drepte, rezultă că neprihănirea lui Dumnezeu nu este altceva decât viața lui Dumnezeu. Legea scrisă nu este acțiune, ci este numai descrierea acțiunii. Este o imagine a caracterului lui Dumnezeu.

Adevărata viață și caracterul lui Dumnezeu se văd în Isus Hristos, în inima căruia era legea lui Dumnezeu. Nu există neprihănire fără acțiune. Și deoarece nu este nimeni bun decât Dumnezeu, rezultă că nu există neprihănire decât în viața lui Dumnezeu. Neprihănirea și viața lui Dumnezeu sunt identice.

Neprihănirea în Evanghelie. – “Deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu.” Unde? În Evanghelie. Țineți minte că neprihănirea lui Dumnezeu este Legea Sa desăvârșită, cele Zece Porunci reprezentând o declarație a acesteia. Nu există nici un conflict între Lege și Evanghelie. Într-adevăr, de fapt Legea și Evanghelia ca entități diferite nu există. Adevărata Lege a lui Dumnezeu este Evanghelia; deoarece Legea este viața lui Dumnezeu, iar noi suntem “mântuiți prin viața Sa”. Evanghelia descoperă Legea cea dreaptă a lui Dumnezeu, deoarece Evanghelia are în ea însăși Legea. Nu poate exista Evanghelie fără Lege. Oricine ignoră sau respinge Legea lui Dumnezeu nu cunoaște deloc Evanghelia.

Prima privire. – Isus a spus că Duhul Sfânt va convinge lumea de păcat și neprihănire (Ioan 16:8). Aceasta este descoperirea neprihănirii lui Dumnezeu în Evanghelie. “Unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege” (Rom. 4:15). Păcatul nu poate fi cunoscut decât prin Lege (Rom. 7:7). Prin urmare Duhul Sfânt convinge de păcat făcând cunoscută Legea lui Dumnezeu. La prima vedere, neprihănirea lui Dumnezeu face ca omul să-și simtă păcătoșenia, tot așa cum ne dăm seama cât de mici suntem atunci când privim un munte înalt. Și după cum măreția munților înalți se imprimă din ce în ce mai mult asupra noastră, tot așa neprihănirea lui Dumnezeu, care “este ca munții” (Ps. 36:6), devine din ce în ce mai măreață pe măsură ce o privim. De aceea cel care privește continuu la neprihănirea lui Dumnezeu, trebuie continuu să-și recunoască propria păcătoșenie.

Cea de-a doua privire, mai profundă. – Isus Hristos este neprihănirea lui Dumnezeu. Și “Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Dumnezeu nu ne descoperă neprihănirea Sa în Evanghelie pentru a cădea zdrobiți la picioarele Sale din cauza nelegiurii noastre, ci pentru ca s-o putem primi și să trăim prin ea. Noi suntem nelegiuți și Dumnezeu dorește ca să ne dăm seama de aceasta pentru ca astfel să dorim să primim neprihănirea Sa desăvârșită. Este o descoperire a dragostei Sale; deoarece neprihănirea Sa este Legea Sa, iar Legea Sa este dragoste (1 Ioan 5:3).

Astfel, “dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Dacă atunci când predicarea Evangheliei ne descoperă Legea lui Dumnezeu o respingem și o considerăm greșită deoarece ea ne condamnă calea pe care mergem, noi nu facem decât să spunem că nu dorim ca Dumnezeu să-și pună neprihănirea Sa asupra noastră.

Trăind prin credință. – “După cum este scris: «“Cel neprihănit va trăi prin credință»”. Hristos este “viața voastră” (Col. 3:4). Noi suntem “mântuiți prin viața Lui” (Rom. 5:10). Prin credință îl primim pe Isus Hristos, deoarece El locuiește în inimile noastre prin credință (Ef. 3:17). Locuind în inimile noastre, El este viață, căci din inimă ies izvoarele vieții (Prov. 4:23).

Acum vine cuvântul: “După cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în

El, întăriți prin credință” (Col. 2:6,7). Atunci când îl primim prin credință și umblăm în El tot așa cum L-am primit, vom “umbla prin credință, nu prin vedere”.

“Prin credință și care duce la credință” (“Din credință în credință” – trad. eng.). – Această expresie în aparență dificilă, care a fost subiectul atâtor controverse, este foarte clară dacă lăsăm Scriptura să se explice singură. În Evanghelie “este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință»”. Observați că “prin credință și care duce la credință” se arată că este identic cu textul care spune: “cel neprihănit (drept – trad. eng) va trăi prin credință”. Drept înseamnă neprihănit.

Cititorul a observat că, în anumite traduceri, în 1 Ioan 1:9 este folosit cuvântul “neprihănit” în timp ce în versiunea King James găsim cuvântul “drept”. Cele două sunt identice. Viața lui Dumnezeu este neprihănire; El dorește ca și viețile noastre să fie neprihănire și de aceea El ne oferă propria Sa viață. Această viață devine a noastră prin credință. Adică, după cum în mod normal trăim respirând, tot așa noi trebuie să trăim din punct de vedere spiritual prin credință, întreaga noastră viață trebuind să fie spirituală. Credința este pentru creștin ca și respirația. Așa că după cum în mod normal trăim din respirație în respirație, tot așa noi trebuie să trăim spiritual din credință în credință.

Nu putem trăi decât respirând pe rând; tot așa nu putem trăi spiritual decât prin credința care este prezentă. Dacă trăim o viață de dependență conștientă față de Dumnezeu,

neprihănirea Sa va fi a noastră, căci o vom inspira continuu. Credința ne dă putere, căci cei care au exersat-o “în slăbiciune au fost făcuți puternici” (trad. eng.) (Ev. 11:34).

Astfel că despre aceia care acceptă descoperirea neprihănirii lui Dumnezeu “prin credință și care duce la credință” (“din credință în credință” – trad. eng.) se spune: “Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion” (Ps. 84:7).

Să nu uităm că numai din cuvintele Bibliei trebuie să învățăm. Tot ajutorul pe care un profesor îl poate da celui care studiază Biblia constă în a-i arăta cum să-și focalizeze mai clar mintea asupra cuvintelor autentice ale textelor sacre. De aceea, înainte de toate, citiți textul de mai multe ori. Nu faceți lucrul acesta în grabă, ci cu grijă, acordând o atenție specială fiecărei expresii. Nu irosiți nici o clipă speculând cu privire la semnificația posibilă a textului. Nu există nimic mai rău decât încercarea de a ghici semnificația unui text din Scripturi, cu excepția cazului când se acceptă speculația altcuiva. Nimeni nu poate ști mai mult despre Biblie decât Biblia însăși; iar Biblia este la fel de dispusă să-și spună povestea oricărei persoane.

Puneți întrebări textului. Sondați-l în repetate rânduri, întotdeauna cu o atitudine de reverență și cu rugăciune pentru a-l face să se descopere. Nu vă descurajați dacă nu vedeți de îndată tot ceea ce cuprinde textul respectiv. Aduceți-vă aminte că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, că el este infinit și că niciodată nu-l veți putea epuiza. Când dați peste o expresie dificilă, întoarceți-vă și analizați-o

având în vedere versetele precedente. Să nu vă imaginați că veți putea să înțelegeți pe deplin un text separat de context. Prin studiul atent al cuvintelor textului, pentru a fi siguri că știți exact ceea ce acesta spune, în curând le veți avea permanent în minte; și atunci veți începe să vă bucurați de unele dintre roadele bogate ale studiului Bibliei; căci în anumite momente, pe neașteptate, o nouă lumină va țâșni din ele, iar prin ele din alte pasaje din Scriptură pe măsură ce le citiți.

Dreptatea Judecății – Romani 1:18-20

¹⁸ Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înădușe adevărul în neleguirea lor. ¹⁹ Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. ²⁰ În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți;

Cum au pierdut oamenii cunoștința – Romani 1:21-23

²¹ Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. ²² S-au fălit că sunt înțelepți

și au înnebunit;²³ și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare.

Rezultatele ignorării lui Dumnezeu – Romani 1:24-32

²⁴ De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimii lor; așa că își necinstesc singuri trupurile;²⁵ căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.²⁶ Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-una care este împotriva firii;²⁷ tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.²⁸ Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.²⁹ Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori,³⁰ bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți,³¹ fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără

milă. ³² Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.

Condamnarea oricărui fel de nelegiuire. – Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și a oricărei nelegiuiri a oamenilor. “Orice nelegiuire este păcat” (1 Ioan 5:17). “Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege” (Rom. 5:13). Prin urmare lumea cunoaște suficient de mult legea lui Dumnezeu pentru a lăsa pe oricine fără scuze pentru păcat. Declarația din acest verset este identică cu cea din capitolul următor, anume că “înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”. Mânia Sa se manifestă împotriva oricărei nelegiuiri. Nimeni în această lume nu este atât de mare încât să aibă libertatea de a păcătui și în același timp nici un om nu este atât de neînsemnat încât păcatul lui să fie trecut cu vederea. Dumnezeu este cu totul nepărtinitor. El “judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui” (1 Pet. 1:17).

Înădușind adevărul. – În acest verset se spune că oamenii “înădușe adevărul în nelegiuirea lor”. Anumite persoane citesc în mod superficial Romani 1:18 ca și cum aici s-ar spune că oamenii pot avea adevărul în timp ce ei înșiși sunt nelegiuți. Există suficiente dovezi că nu aceasta este semnificația dacă ținem cont de faptul că în acest capitol apostolul vorbește în mod special despre cei care nu au adevărul, ci l-au schimbat cu o minciună. Deși au pierdut cu

totul cunoștința adevărului, ei sunt condamnați pentru păcatul lor.

Ideea este că oamenii înădușe adevărul prin nelegiuire. Ne amintim că atunci când Isus s-a dus în țara Sa “n-a făcut multe minuni în locul acela din pricina necredinței lor” (Mat. 13:58). Însă apostolul în acest text vrea să spună mult mai mult. El vrea să comunice, așa cum o arată suficient de clar contextul, că oamenii prin perversitatea lor înădușe lucrarea adevărului lui Dumnezeu în sufletul lor. Dacă nu s-ar opune adevărului, acesta i-ar sfinți. Și rezultatul este acesta:

Mânia lui Dumnezeu este îndreptățită. – Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, și pe bună dreptate, “fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu”. Observați în special afirmația potrivit căreia ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu “este descoperit în ei”. Deși în traducerea uzuală nota marginală oferă expresia alternativă “lor” (le este descoperit lor – nota trad.), originalul grecesc nu justifică o astfel de exprimare. Indiferent cât de orbește ar păcătui oamenii, este o realitate faptul că ei păcătuiesc împotriva unei lumini mari “fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei”. Cu o astfel de cunoștință ce se află nu numai înaintea ochilor lor, ci și în ei, este ușor de văzut dreptatea mâniei lui Dumnezeu împotriva oricărui păcat, indiferent în cine se găsește acesta.

Chiar dacă nu ne este perfect clar modul cum este pusă cunoștința de Dumnezeu în fiecare om, putem accepta afirmația apostolului referitoare la acest fapt. În minunata descriere a nebuniei idolatriei, redată în Isaia, ni se spune că omul care-și face un idol minte împotriva adevărului pe care-l posedă. “El se hrănește cu cenușă, inima lui amăgită îl duce în rătăcire, ca să nu-și mântuiască sufletul, și să nu zică «N-am oare o minciună în mână?»” (Is. 44:20).

Văzându-L pe Cel nevăzut. – Despre Moise se spune că “a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (Ev. 11:27). Acesta nu este numai privilegiul lui Moise. Orice om poate face același lucru. Cum? Deoarece “însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El”. N-a existat nici o perioadă de timp de la crearea lumii când oamenii să nu fi avut cunoștința de Dumnezeu la îndemână.

“Doamne, cum se văd minunile Tale
Oriunde îmi întorc ochii!
Dacă mă uit la pământul pe care-l calc,
Sau privesc spre cer.
Nu există nici o plantă sau floare aici jos
Care să nu facă cunoscută slava Ta.”

Putere și divinitate veșnică. – Însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu care sunt cunoscute prin lucrurile făcute de El sunt puterea și divinitatea Sa veșnică. “Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor

Lui” (Ps. 19:1). Isus Hristos este “puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:24). “Pentru că prin el au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El” (Col. 1:16, 17). “Căci El zice și se face” (Ps. 33:9). El este “cel întâi născut din toată zidirea” (Col. 1:15). El este sursa, sau începutul, creațiunii lui Dumnezeu (Ap. 3:14).

Aceasta înseamnă că întreaga creațiune își are originea în Isus Hristos, care este puterea lui Dumnezeu. Prin cuvântul pe care l-a rostit El a creat lumile din propria Sa ființă. Prin urmare puterea eternă și divinitatea lui Dumnezeu sunt imprimate în tot ceea ce a fost făcut. Nu putem să ne deschidem ochii, nu putem simți vântul adînd pe fețele noastre, fără a avea o descoperire clară a puterii lui Dumnezeu.

“Suntem de neam din Dumnezeu”. – Atunci când Pavel pe Areopag i-a muștrat pe atenieni pentru idolatria lor el a spus că Dumnezeu nu este departe de nici unul dintre noi, “căci în El avem viața, mișcarea și ființa”. Oamenii cărora le vorbea erau păgâni, cu toate acestea este la fel de adevărat și pentru noi. După aceea el a citat unul dintre poeții lor, care a spus: “Suntem din neamul lui...” și a pus asupra acestor cuvinte sigiliul adevărului adăugând: “Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului” (Fapte 17:27-29).

Fiecare mișcare și fiecare respirație a omului este lucrarea puterii veșnice a lui Dumnezeu. Astfel puterea și divinitatea veșnică a lui Dumnezeu se descoperă fiecărui om. *Nu că omul ar fi în vreun fel divin*, sau că ar avea vreo putere în el însuși. Dimpotrivă. Omul este ca iarba. “Orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ținea” (Ps. 39:5). Faptul că în el însuși omul nu este nimic, ba chiar “nimicnicie și deșertăciune”, constituie dovada puterii lui Dumnezeu care se manifestă în el.

Puterea lui Dumnezeu în iarbă. – Priviți firișorul de iarbă care își croiește drum spre lumină prin pământul tare. Este foarte fragil. Smulgeți-l și veți vedea că nu are nici o putere să stea singur în picioare. Este suficient să îndepărtați solul de sub el, așa cum stă în pământ, și își va pierde de îndată poziția verticală. Depinde de sol ca să-l mențină vertical și cu toate acestea el își croiește drum împingând spre suprafață prin pământul tare. Disecați-l cu oricât de multă atenție și nu veți găsi nimic care să indice deținerea puterii. Frecați-l între degete și veți vedea că deabia există substanță în el. Este probabil cel mai fragil lucru din natură și cu toate acestea adesea el îndepărtează pietre mari care se opun creșterii sale.

De unde vine această putere? Nu este în iarbă, nu este nimic altceva decât puterea vieții lui Dumnezeu, lucrând potrivit cuvântului Său, așa cum a spus la început: “Să dea pământul verdeață”.

Evanghelia în creațiune. – Am văzut că puterea lui Dumnezeu se manifestă în fiecare lucru creat. Și din pasajul

studiat săptămâna trecută am mai învățat că Evanghelia “este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire”. Puterea lui Dumnezeu este întotdeauna aceeași căci în textul pe care-l studiem se vorbește despre “puterea Lui veșnică”. Prin urmare puterea care se manifestă în lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu este aceeași putere care lucrează în inimile oamenilor pentru a-i salva din păcat și moarte. De aceea putem fi siguri că Dumnezeu și-a alcătuit fiecare parte a universului Său pentru a fi un predicator al Evangheliei. Așa că oamenii nu numai că pot afla de existența lui Dumnezeu din lucrurile pe care le-a făcut, ci ei pot cunoaște și puterea Sa veșnică spre mântuirea lor. Versetul douăzeci din primul capitol din Romani este o completare la versetul șaisprezece. Acesta ne spune cum putem cunoaște puterea Evangheliei.

Stelele pe post de predicatori. – “Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul. Și glasul lor merge până la marginile lumii.” (Ps. 19:1-4).

Acum citiți Romani 10:13-18: “Fiindcă «oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.» Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!» Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci

Isaia zice: «Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?» Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos. Dar eu întreb: «N-au auzit ei?» Ba da; căci «glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii»”.

Acest text răspunde tuturor obiecțiilor pe care oamenii le ridică împotriva pedepsirii păgânilor. Așa cum se spune în primul capitol, ei sunt fără scuze. Evanghelia a fost făcută cunoscută fiecărei creaturi de sub ceruri. Se recunoaște faptul că oamenii nu pot chema pe Acela în care n-au crezut, că ei nu pot crede în Acela despre care n-au auzit și nu pot auzi fără un predicator. Și ceea ce ei ar trebui să audă, și de care n-au ascultat, este Evanghelia.

După ce face aceste afirmații, apostolul întreabă: “N-au auzit ei?”, pentru ca imediat să răspundă singur la întrebarea sa repetând cuvintele ce se găsesc în Psalmul 19: “Ba da; căci «glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii»”. Astfel aflăm că povestea pe care cerurile o istorisesc zi după zi este Evanghelia; iar cunoștința de care acestea dau de știre noapte după noapte este cunoștința de Dumnezeu.

Cerurile descoperă neprihănirea. – Având în vedere faptul deja stabilit că povestea pe care cerurile o istorisesc este Evanghelia lui Hristos, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, putem foarte ușor urmări până la capăt Psalmul 19. Cititorul ocazional ar putea crede că există o întrerupere în continuitatea acestui psalm. După ce se referă la ceruri, scriitorul brusc începe să vorbească despre

desăvârșirea Legii lui Dumnezeu și despre puterea sa de convertire. “Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează (convertește – trad. eng.) sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor” (Versetul 7). Însă nu există nici o întrerupere. Legea lui Dumnezeu este neprihănirea lui Dumnezeu, Evanghelia descoperă neprihănirea lui Dumnezeu iar cerurile predică Evanghelia; prin urmare rezultă că cerurile descoperă neprihănirea lui Dumnezeu. “Cerurile vestesc dreptatea Lui, și toate popoarele văd slava Lui” (Ps. 97:6).

Slava lui Dumnezeu este bunătatea Sa, căci ni se spune că datorită păcatului oamenii sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu (Rom. 3:23). De aceea putem ști că oricine privește cerurile cu respect, văzând în acestea puterea Creatorului, și se predă acestei puteri, este călăuzit către neprihănirea mântuitoare a lui Dumnezeu. Chiar soarele, luna și stelele, a căror lumină nu constituie decât o parte a slavei Domnului, vor face ca această slavă să strălucească în sufletul lui.

Fără scuze. – Prin urmare cât de evident este faptul că oamenii nu au nici o scuză pentru practicile lor idolatre. Atunci când adevăratul Dumnezeu se descoperă în toate și prin puterea Sa își face cunoscută dragostea, ce scuză pot avea oamenii pentru că nu-L cunosc și nu I se închină?

Dar este oare adevărat că Dumnezeu își face cunoscută dragostea tuturor oamenilor? Da, este la fel de adevărat ca și faptul că El se face cunoscut, căci “Dumnezeu este dragoste”. Oricine îl cunoaște pe Domnul trebuie să cunoască dragostea Sa. Dacă acest lucru este valabil pentru

păgâni, cât de lipsiți de scuze sunt oamenii care trăiesc în ținuturi în care Evanghelia se predică prin viu grai din Cuvântul Său scris.

Cauza idolatriei. – Cum se face că deși Dumnezeu s-a descoperit pe Sine și adevărul Său atât de clar există atât de mulți oameni care se află într-o totală ignoranță față de El? Răspunsul este: “Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit.”

Există un lucru pe care Dumnezeu l-a dat ca sigiliu și semn al divinității Sale și acesta este Sabatul.

Referindu-se la oameni El spune: “Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc” (Ez. 20:12). Lucrul acesta este în armonie cu ceea ce am învățat din Romani; căci textul nostru ne spune că puterea și divinitatea lui Dumnezeu sunt înțelese de către oamenii pricepuți prin lucrurile pe care El le-a făcut; iar Sabatul este marele memorial al creațiunii. “Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea...Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Ex. 20:8-11). Dacă oamenii ar fi păstrat întotdeauna Sabatul așa cum a fost dat, niciodată n-ar fi existat idolatrie; căci Sabatul

descoperă puterea Cuvântului lui Dumnezeu de a crea și de a lucra neprihănre.

Gândiri deșarte. – Oamenii s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. Gibbon spune despre speculațiile filosofilor antici că “judecata lor a fost adesea călăuzită de imaginație, iar imaginația lor a fost stimulată de orgoliul lor.” Căderea lor a fost asemenea celei a îngerului care a devenit Satana. “Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel prea Înalt»” (Is. 14:12-14).

Care a fost cauza acestei înălțări de sine și a căderii? “Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (Ez. 28:17). Depinzând cu totul de Dumnezeu pentru întreaga înțelepciune și măreție pe care le avea, el nu l-a proslăvit pe Dumnezeu, ci a crezut că toate talentele sale își aveau originea în el însuși; și astfel, pentru că, în mândria sa, s-a deconectat de la Sursa luminii, el a devenit prințul întunericului. Tot așa s-a întâmplat și cu omul.

Schimbarea adevărului în minciună. – “Nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu” (Nu este o altă putere decât cea a lui Dumnezeu – trad. eng.). În natură vedem manifestarea unei mari puteri, însă aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Toate tipurile de forțe cunoscute de oamenii de

știință și despre care ei declară că sunt inerente materiei, nu reprezintă decât acțiunea vieții lui Dumnezeu în lucrurile pe care le-a făcut. Hristos “este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El” (Col. 1:17). Prin urmare coeziunea nu este decât puterea nemijlocită a vieții lui Hristos. Gravitația este aceeași putere, căci despre corpurile cerești se spune: “așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește” (Is. 40:26). Însă oamenii au urmărit toate manifestările naturii și în loc să vadă în acestea *puterea* unui Dumnezeu suprem, ei au atribuit divinitatea lucrurilor în sine.

Astfel, uitându-se la ei și văzând ce lucruri mărețe pot realiza, în loc să-L onoreze pe Dumnezeu ca dătător și susținător al tuturor lucrurilor, Cel în care trăiau, se mișcau și își aveau ființa, ei au ajuns la concluzia că prin natură sunt divini. Astfel ei au schimbat adevărul în minciună.

Adevărul este că viața și puterea lui Dumnezeu se manifestă în tot ceea ce a făcut El; minciuna constă în faptul că forța care se manifestă în toate lucrurile este *inerentă* lucrurilor respective. În acest fel oamenii pun creatura în locul Creatorului.

Privind înapoi. – Marc Aureliu, care este considerat cel mai mare filosof păgân, a spus: “Priviți înapoi. Înapoi se află fântâna binelui și aceasta va curge continuu dacă vei săpa în permanență”. Aceasta exprimă esența întregului păgânism. Eul era suprem. Dar acest spirit nu este specific pentru ceea ce se numește păgânism, căci este o idee foarte răspândită în zilele noastre; cu toate acestea, nu este nimic altceva decât esența păgânismului. Reprezintă o parte a

închinării față de creatură în locul Creatorului. Deci este normal ca să se pună pe ei în locul Său; și atunci când fac acest lucru, în mod necesar se uită la ei înșiși, și nu la Dumnezeu, pentru a vedea bunătatea.

Care este singurul lucru pe care-l pot vedea oamenii atunci când privesc înauntru? “Gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia” (Mr. 7:21, 22). Chiar apostolul Pavel a spus: “Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (Rom. 7:18). Ei bine, atunci când omul privește la toate aceste rele care se găsesc în el în mod normal, crede că este bun și că din el poate ieși binele, rezultatul se poate vedea clar: cea mai josnică răutate. Acesta de fapt spune: “Răutate, fi tu binele meu”.

Înțelepciunea lumii acesteia. – “Lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu”. Inteligența nu este credință și nici nu poate înlocui credința. Cineva poate fi un învățat strălucitor și cu toate acestea să fie cel mai josnic om. Cu mai mulți ani în urmă un om condamnat pentru zece sau mai multe crime odioase a fost spânzurat și cu toate acestea el era un învățat și un om de știință, deținând o poziție înaltă în societate. Învățătura nu înseamnă creștinism, deși creștinul poate fi un om învățat. Invențiile cele mai actuale nu vor salva niciodată pe om de la pierzanie. Un filosof modern a spus că “idolatria nu poate exista alături de cele mai mari realizări în domeniul artei și culturii pe care lumea le-a cunoscut vreodată”. Dar în același timp oamenii erau scufundați într-o asemenea nelegiuire precum cea la care se

referă apostolul în ultima parte a primului capitol din Romani. Chiar și reputații înțelepți erau așa cum sunt descriși în acest pasaj oamenii. Era rezultatul normal al faptului că priveau la ei înșiși pentru a găsi neprihănirea.

În zilele din urmă. – Citiți ultimele versete ale primului capitol din Romani dacă doriți să aveți o imagine a felului în care va arăta lumea în zilele din urmă. Cel care crede într-un mileniu de pace și neprihănire înaintea venirii Domnului cu siguranță va fi șocat; însă el trebuie să fie șocat. Citiți cu grijă acea listă de păcate și după aceasta observați cât de exact se potrivesc cu următoarele:

“Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Tim. 3:1-5). Toate acestea izvorăsc din eu, adevărata sursă a răului de care Pavel îi făcea vinovați pe păgâni. Aceste lucruri sunt faptele firii păcătoase (Vezi Gal. 5:19-21). Ele sunt rezultatul normal al încrederii în sine.

În ciuda declarației apostolului, sunt foarte puțini cei care să creadă că această situație va fi generală, în mod special printre cei care mărturisesc credința. Însă sămânța care produce o asemenea recoltă este deja semănată pe scară largă. Papalitatea, “omul fărădelegii”, “fiul pierzării,

potrivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare”, reprezintă cea mai mare forță în creștinismul declarat, iar puterea sa crește în fiecare zi. Și cum crește ea? Nu atât de mult prin acțiune directă cât mai ales prin acceptarea orbește a principiilor ei de către protestanții declarați. Ea s-a așezat deasupra lui Dumnezeu gândindu-se să schimbe Legea Sa (Dan. 7:25). A adoptat cu îndrăzneală ziua păgână închinată soarelui, duminica, în locul Sabatului Domnului, memorialul creațiunii, și sfidător arată spre aceasta ca semn al autorității sale. Iar majoritatea protestanților o urmează, acceptând un obicei care reprezintă înălțarea omului deasupra lui Dumnezeu, simbolul îndreptării prin fapte în loc de credință.

Atunci când creștinii declarați se agață de obiceiuri omenești în ciuda poruncii clare a Domnului și își justifică obiceiul făcând apel la Părinții bisericii, oameni care studiaseră filosofia păgână, calea spre orice rău pe care inima lor l-ar alege nu poate fi decât o continuă decădere. “Cine are urechi de auzit, să audă.”

2. Păcatul altora este și păcatul nostru

Introducere

“Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui! (Ps. 1:1, 2).

“Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune, și

dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu. Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere” (Prov. 2:1-6).

Aici se găsește secretul înțelegerii Bibliei: studiu și meditație, asociate cu dorința arzătoare de a cunoaște voia lui Dumnezeu pentru a o împlini. “Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine. (Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască doctrina – trad. eng.)” (Ioan 7:17). Repetiția - recapitularea - constituie unul dintre principiile fundamentale ale înțelegerii Bibliei. Aceasta nu înseamnă că studiul, oricât de mare ar fi volumul de muncă depusă, ar compensa lipsa călăuzirii Duhului Sfânt, ci că Duhul Sfânt mărturisește prin Cuvânt.

O recapitulare

În acest studiu al Epistolei către Romani dorim să luăm cu noi mai departe cât mai mult din ceea ce am învățat. De aceea vom arunca o privire generală asupra primului capitol. Am descoperit că acesta este împărțit în mod natural așa după cum urmează:

Versetele 1-7, salutul, conținând un rezumat al întregii Evanghelii.

Versetele 8-15, interesul personal al lui Pavel față de romani și sentimentul său de obligație pe care-l avea față de ei și lumea întreagă.

Versetele 16,17, ce este Evanghelia și ce conține ea.

Versetele 21-23, pervertirea înțelepciunii

Versetele 24-31, rezultatul ingraturii și al ignorării lui Dumnezeu

O citire atentă a capitolului arată că gândul principal este că Dumnezeu s-a făcut cunoscut fiecărui suflet al creației Sale, că și cei mai decăzuți păgâni știu că sunt vinovați și merită moartea pentru nelegiuirea lor. “Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac” (Versetul 32). Astfel “ei nu se pot dezvinovăți”. Acest gând călăuzitor al primului capitol trebuie bine păstrat în minte înainte de a începe capitolul doi, căci al doilea este continuarea primului capitol și depinde de el.

O privire mai generală – Romani 2:1-11

¹ Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri. ² Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul. ³ Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? ⁴ Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? ⁵ Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți

aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu,⁶ Care va răsplăti fiecăruia după faptele lui.⁷ Și anume, va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea;⁸ Și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.⁹ Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec.¹⁰ Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec.¹¹ Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului.

Recunoscându-și vina. – Adevărul afirmației apostolului este ușor de demonstrat cu privire la păgâni și faptele lor, anume că ei știu că merită moartea. Atunci când Adam și Eva au mâncat din fructul interzis le-a fost teamă să se întâlnească cu Dumnezeu și s-au ascuns. Frica însoțește întotdeauna vina și este o dovadă a acesteia. “Frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18). “Cel rău fuge fără să fie urmărit, dar cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr” (Prov. 28:1). “Dar cât despre fricoși....partea lor este iazul, care arde cu foc și cu pucioasă” (Apoc. 21:8). Dacă păgânii n-ar ști că sunt vinovați, nu s-ar aștepta să fie pedepsiți pentru crimă sau furt și nu s-ar înarma pentru a se apăra.

O acuzație la care nu se poate răspunde. – Modul în care apostolul își construiește acuzația pe care o prezintă în primul verset denotă o minunată abilitate din partea acestuia. Primul capitol se referă la păgâni. Toți sunt de

acord cu afirmația apostolului că aceștia sunt vinovați de cele mai abominabile nelegiuiri. “Ar trebui să știe mai bine” este exclamația aproape involuntară a cititorului. “Ei știu mai bine” este răspunsul apostolului, sau, cel puțin, ei au ocazia de a ști mai bine și știu că ceea ce fac nu este bine. “Ei nu se pot dezvinovăți.” Indiferent de ceea ce ar putea gândi oamenii despre responsabilitatea păgânilor toți sunt de acord că practicile lor sunt de condamnat.

După care vine replica zdrobitoare: “Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri”. Suntem prinși, neputând scăpa. Dacă știm destul ca să condamnăm faptele nelegiuite ale păgânilor, noi chiar prin această judecată recunoaștem că nu ne putem dezvinovăți de propriile noastre nelegiuiri.

Toți sunt la fel de vinovați. - “Tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.” Este destul de evident faptul că oricine știe suficient de mult pentru a condamna răul din altul nu se poate dezvinovăți de propriile sale păcate; însă nu toți vor vedea de îndată că acela care judecă pe altul face aceleași lucruri. De aceea citiți din nou ultimele versete ale primului capitol și comparați lista de păcate cu cea care se găsește în Gal. 5:19-21 și veți observa că lucrurile pe care le fac păgânii și pentru care cu ușurință vedem că sunt vinovați nu sunt decât faptele firii păcătoase. Acestea sunt păcatele care vin “dinăuntru, din inima oamenilor” (Mr. 7:21-23). Oricine este inclus în categoria “om” este predispus la exact aceleași păcate. “Domnul privește din înălțimea cerurilor, și vede pe

toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței Lui, El privește pe toți locuitorii pământului. El le întocmește inima la toți, și ia aminte la toate faptele lor” (Ps. 33:13-15).

Toți sunt autocondamnați. – Prin urmare, deoarece toți oamenii sunt în aceeași măsură părtași ai singurei naturi omenești care există, este evident faptul că oricine condamnă pe altul pentru o nelegiuire prin aceasta se condamnă singur; pentru că adevărul este că toți au același rău în ei, mai mult sau mai puțin dezvoltat; iar faptul că știi suficient ca să-și dea seama că un lucru este greșit, este în sine o declarație că ei înșiși merită pedeapsa pe care o văd pe altul meritând-o.

Simpatie, nu condamnare.– Tâlharul adesea strigă cu toată puterea după altul “Opriți hoțul”, pentru ca să distragă atenția de la el. Tot așa oamenii condamnă păcatul în alții pentru ca a nu fi suspectați că sunt vinovați de aceleași lucruri. Adesea oamenii “Ascund păcatele pe care sunt înclinați să le facă condamnând pe cei care nu au de gând să le facă,” dar de care sunt în realitate vinovați din cauza naturii lor omenești.

Deoarece natura tuturor oamenilor este la fel ar trebui să ne simțim umiliți în loc de a ne arăta disprețul atunci când auzim despre comiterea unui păcat grav; căci aceasta nu este decât o imagine a ceea ce se află în propriile noastre inimi. În loc să spunem: “Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca alți oameni” ar trebui să purtăm povara celui care a greșit având grijă ca să nu fim și noi ispitiți. Foarte adesea omul a cărui slăbiciune ne simțim înclinați s-o condamnăm, nu a

căzut atât de rău pe cât am fi căzut noi dacă am fi fost ispitiți în același fel și cu aceeași putere.

Protestând împotriva păcatului. – În *Călătoria Creștinului* atunci când Bun-de-Gură l-a lăsat pe Credincios să decidă asupra subiectului conversației lor, Credinciosul a propus această întrebare: “Cum se descoperă harul mântuitor al lui Dumnezeu atunci când se află în inima omului?” După care Bunyan continuă astfel:

“Bun-de-Gură – În această situație cred că discuția noastră trebuie să se refere la puterea harului. Ei bine, este o întrebare foarte bună și sunt gata să-ți răspund; iar pe scurt răspunsul meu sună astfel: În primul rând, acolo unde harul lui Dumnezeu este prezent în inimă conduce la un protest împotriva păcatului. În al doilea rând –

Bun-de-Gură – Păi, ce diferență este între a protesta împotriva păcatului și a-l urâ?

Credinciosul – O, o mare diferență! Un om poate protesta împotriva unui păcat din interes; dar el nu-l poate urâ decât dacă are o sfântă antipatie față de acesta. Am auzit pe mulți protestând împotriva păcatului de la amvon și care totuși îi lasă suficient loc în inimă, casă și conversație. Stăpâna lui Iosif a strigat cu toată puterea ca și cum ar fi fost o sfântă; însă, în ciuda acestui fapt, ea ar fi fost bucuroasă să păcătuiască cu el.”

O percepție clară a răului și binelui și o denunțare viguroasă a păcatului nu vor îndreptăți niciodată pe cineva. Dimpotrivă, acestea nu fac decât să-i agraveze

condamnarea. Este o tristă realitate faptul că mulți dintre așa-ziii reformatori din zilele noastre par să creadă că lucrarea Evangheliei constă în mare măsură în denunțarea practicilor păcătoase. Un detectiv nu este un slujitor al Evangheliei.

Judecată după adevăr. – “Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul.” “Stai”, spune cineva, “nu sunt sigur de asta.” Ei bine, puteți foarte ușor să fiți siguri de aceasta:

- Dumnezeu există. Suntem de acord cu privire la acest adevăr.
- El este sursa fiecărui lucru creat.
- Fiecare creatură este cu totul dependentă de El. “Căci în El avem viața, mișcarea și ființa.”
- Deoarece tot ce este viu depinde de El, este evident faptul că pentru continuarea vieții omul depinde de asentimentul și legătura sa cu Dumnezeu.
- De aceea standardul după care se face judecata trebuie să fie propriul caracter al lui Dumnezeu.
- Însă chiar Dumnezeu este adevărul. “În care nu este nelegiuire.”
- Dar El s-a descoperit pe Sine și neprihănirea Sa tuturor oamenilor. ”Domnul Și-a arătat mântuirea, Și-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor” (Ps. 98:2).
- Prin urmare, toți oamenii, de la cel mai neînsemnat până la cel mai mare, nu au nici o scuză pentru păcatul lor.
- Deci este suficient de clar faptul că atunci când Dumnezeu judecă pe toți oamenii, fără excepție,

judecata Sa este după adevăr. Iar pământul va fi constrâns să se alătore cerului și să spună: “Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta.” “Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!” (Apoc. 16:5, 7).

Nici o scăpare. – Nimeni să nu-și închipuie că poate scăpa de judecata dreaptă a lui Dumnezeu. De obicei cei mai luminați oameni sunt cei care se amăgesc gândind că vor scăpa. Ne este atât de ușor să gândim că înaltele cunoștințe pe care le avem cu privire la ceea ce este bine și rău vor fi considerate ca neprihănire, pentru a ne convinge singuri că prin condamnarea păcatelor altora îi vom dovedi Domnului că noi nu ne vom face niciodată vinovați de astfel de lucruri. Dar aceasta nu face decât să scoată și mai clar în evidență condamnarea noastră.

Primul capitol din Romani dărmă toate proptelele pe care se sprijină omul. Dacă cei din clasa de jos sunt considerați vinovați nu există nici o scăpare pentru “înalta societate”. “Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecl. 12:14).

Bunătatea lui Dumnezeu conduce la pocăință. – “Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” Dumnezeu este puritatea și sfințenia desăvârșită; omul este cu totul păcătos. Dumnezeu știe fiecare păcat. Cu toate acestea El nu disprețuiește pe

păcătos. “Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”(Ioan 3:17). Hristos a spus: “Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec” (Ioan 12:47).

În tot ceea ce a spus și a făcut El pur și simplu L-a reprezentat pe Tatăl. Dumnezeu “are o îndelungă răbdare pentru voi” și “îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire” (2 Pet. 3:9,15). Însă este imposibil pentru cineva care contemplă bunătatea și îndelunga răbdarea a lui Dumnezeu să nu fie smerit și îndemnat spre pocăință. Când ne gândim cu câtă blândețe se poartă Dumnezeu cu noi nu putem să fim aspri cu semenii noștri. Și dacă nu judecăm, nu vom fi judecați (Luc. 6:37).

Pocăința este un dar. – “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Ef. 2:8). “Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi l-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Fapte 5:30,31). Dar Dumnezeu nu a dat pocăința prin Hristos numai lui Israel. “Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Fapte 10:43). Și Dumnezeu a făcut ca acest adevăr să fie prezentat atât de clar încât chiar și exclusiviștii evrei au fost obligați să exclame: “Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața” (Fapte 11:18).

Motive de pocăință. – Bunătatea lui Dumnezeu conduce pe om la pocăință. Prin urmare întreg pământul este plin de îndemnuri la pocăință, căci “bunătatea Domnului umple pământul” (Ps. 33:5). “Pământul, Doamne, este plin de bunătatea Ta” (Ps. 119:64). Dumnezeu poate fi cunoscut prin lucrările Sale, iar “Dumnezeu este dragoste”. Întreaga creațiune descoperă dragostea și îndurarea lui Dumnezeu.

Iar noi nu trebuie să încercăm să îmbunătățim Scriptura și să spunem că bunătatea lui Dumnezeu *tinde* să conducă pe oameni la pocăință. Biblia spune că ea *conduce* la pocăință și putem fi siguri că așa este. După cum Dumnezeu este bun tot atât de sigur este că fiecare om este condus spre pocăință. Dar nu toți se pocăiesc. De ce? Pentru că ei disprețuiesc bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei răbdări ale lui Dumnezeu și fug de călăuzirea plină de îndurare a Domnului. Însă oricine nu rezistă Domnului cu siguranță va fi adus la pocăință și mântuire.

Adunând o comoară de mânie. – În primul capitol am văzut că “mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuri a oamenilor”. Prin urmare toți cei care păcătuiesc își adună o comoară de mânie. Trebuie menționat că la judecată Dumnezeu este îndreptățit. Oamenii nu primesc decât rezultatul lucrării lor. Dumnezeu nu este arbitrar. El nu a fixat decrete arbitrare declarând că oricine le încalcă va suferi răzbunarea Sa. Pedepsa care va veni asupra celor nelegiuiți este rezultatul normal al propriei lor alegeri. Dumnezeu este singura sursă de viață.

Viața Sa este pace. Atunci când oamenii Îl resping singura lor alternativă rămâne mânia și moartea. “Pentru că au urât știința, și n-au ales frica Domnului, pentru n-au iubit sfaturile Mele, și au nesocotit toate muștrările Mele. De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor, și se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide, și liniștea nebunilor îi pierde” (Prov. 1:29-32). Păcatul este înfășurat în necazuri și moarte; pe acestea ei le aleg atunci când îl resping pe Domnul.

“După faptele lui”. – Adesea necredincioșii spun că nu este drept ca Dumnezeu să condamne un om doar pentru că nu crede un anumit lucru. Însă El nu face așa. În Biblie nu se găsește nici un cuvânt despre judecarea omului după credința lui. Peste tot se spune că toți vor fi judecați după faptele lor. “Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Mat. 16:27). “Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apoc. 22:12). El “judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui” (1 Pet. 1:17).

Omul care spune că faptele sale sunt bune se pune ca judecător în locul lui Dumnezeu, care declară că tot ceea ce face omul este greșit. Dumnezeu este singurul Judecător, iar El judecă după faptele omului, însă faptele omului sunt decise de credința sa. “Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6:29). Omul nu are dreptul să se judece singur și să spună că lucrarea sa este bună. El nu trebuie decât să se încreadă în

bunătatea și îndurarea Domnului, pentru ca faptele sale să fie făcute în Dumnezeu.

Nemurirea și viața veșnică. – Dumnezeu va da viața veșnică celor care caută slava, cinstea și nemurirea. Hristos “a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Tim.1:10). Viața și nemurirea sunt două lucruri diferite. Oricine crede în Fiul lui Dumnezeu are viața veșnică. “Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

De îndată ce-L cunoaștem pe Domnul avem viața veșnică; însă nu putem avea nemurirea până când vine Domnul, în ziua de pe urmă. “Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Cor. 15:51-53).

Noi trebuie să *căutăm* nemurirea; aceasta în sine este dovada că nici un om nu o are acum. Deoarece Hristos a adus-o la lumină prin Evanghelie, este clar faptul că nemurirea nu poate fi găsită altfel decât prin Evanghelie. De aceea cei care nu acceptă Evanghelia nu vor avea niciodată nemurirea.

Necaz și strâmtorare. - Cei care păcătuiesc sunt copiii mâniei (Ef. 2:3). Mânie și urgie, necazuri și strâmtorare cu siguranță vin asupra celor care fac răul. Însă necazurile și

strâmtoarea vor avea un sfârșit. Faptul că, cu excepția celor care sunt ai lui Hristos la venirea Sa, nimeni nu va primi nemurirea dovedește că toți ceilalți vor înceta să existe. Pedepsa celor nelegiuți cuprinde chinuri, însă chinurile, oricât de mult ar dura, se vor termina cu distrugerea integrală a acestora. Mânia lui Dumnezeu se va sfârși. “Dar, peste puțină vreme, pedeapsa va înceta, și mânia Mea se va întoarce împotriva lui, ca să-l nimicească” (Is. 10:25).

Suntem chemați: “Du-te, poporul Meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului” (Is. 26:20,21). “El nu se ceartă fără încetare, și nu ține mânia pe vecie” (Ps. 103:9). Mânia Sa va înceta, nu pentru că El se va împăca cu păcatul, ci deoarece păcatul va dispărea împreună cu cei ce-l practică.

“Peste orice suflet omenesc”. – Necaz și strâmtoare vor veni “peste orice suflet omenesc care face răul” și “slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele”. Nimeni nu va fi uitat. Nu există nici un suflet atât de sărac și ignorant care să fie trecut cu vederea și nici unul atât de bogat și învățat care să poată scăpa. Bogăția și poziția nu vor avea nici o greutate în acel tribunal. Dumnezeu S-a descoperit pe Sine Însuși cu atâta claritate încât fiecare om a avut ocazia de a-L cunoaște. “Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înădușe adevărul în neleguirea lor.” Observați că mânia Sa se descoperă împotriva păcatului. Numai acele persoane care se vor agăța

de păcat și nu-i vor permite lui Dumnezeu să-l ia din ei vor suferi. La ștergerea finală a păcatelor ei sunt automat șterși (sau nimicivi) împreună cu el.

Mai întâi peste iudeu. Această afirmație este suficientă ca să demonstreze că Dumnezeu nu se uită la fața omului. Într-adevăr, apostolul declară ca o concluzie care se impune că “Dumnezeu nu se uită la fața omului”. “Întâi” nu se referă întotdeauna la timp. Spunem despre cineva că este primul (întâiul) om din țară nu pentru că n-a existat nici un alt om înaintea lui, ci pentru că el este omul din frunte. În școală cineva este primul din clasa sa deoarece este cel mai bun la învățătură. Iudeul este cel care a primit cea mai mare descoperire și de aceea este drept ca el să fie primul la judecată.

Cu toate acestea textul arată că Dumnezeu nu favorizează pe iudei în detrimentul altor oameni. Dacă slava, cinstea și pacea vin mai întâi peste iudeu, la fel se întâmplă cu mânia și urgia, necazurile și strâmtorarea. Întrebarea care trebuie pusă nu este: “Ce naționalitate are omul?”, ci “Ce a făcut el?” Dumnezeu va da fiecăruia după faptele lui, căci “Dumnezeu nu are în vedere fața omului”.

Câteva cuvinte sunt suficiente pentru a reaminti ceea ce deja am studiat. Primul capitol din Romani poate fi rezumat pe scurt ca prezentând starea celor care nu-l cunosc pe Dumnezeu și modul în care și-au pierdut ei cunoștința, împreună cu faptul că nu au nici o scuză. După aceea, tocmai când suntem gata să ne ridicăm mâinile cu oroare față de nelegiuirea lor și să-i condamnăm cu severitate, apostolul se

întoarce spre noi și ne închide gura prin cuvintele usturătoare: “Așadar, omul, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri”.

Și astfel capitolul doi începe arătând că toți oamenii vor fi judecați cu dreptate de Dumnezeu, căci “Dumnezeu nu se uită la fața oamenilor”. Astfel ni se confirmă faptul că Dumnezeu este imparțial prin comparația ce se face între cele două clase ce se vor înfățișa la judecată.

¹² Toți cei ce au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; și toți cei ce au păcătuit având lege, vor fi judecați după lege. ¹³ Pentru că nu cei ce aud Legea, sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți. ¹⁴ Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; ¹⁵ și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele. ¹⁶ Și faptul acesta se va vedea în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor.

Fără lege și având legea. - Deși este sigur că atunci când va veni a doua oară Domnul, nu va fi nimeni pe pământ care să nu fi auzit predicându-se Cuvântul, este o realitate faptul că mii și milioane de oameni au murit fără să fi văzut sau auzit de Biblie. Ei sunt aceia despre care apostolul spune că sunt “fără lege”. Cu toate acestea reiese clar din prezentare

că ei nu sunt întru-totul fără lege, ci numai fără legea scrisă. Faptul că ei au o anumită cunoștință despre lege este prezentat în versetele următoare și este dovedit de faptul că ei sunt socotiți păcătoși; însă “păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege” (Rom. 5:13).

Toate păcatele pedepsite. - Fie că au avut legea scrisă sau nu, ei sunt cu toții socotiți fără deosebire păcătoși. “Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor” (Rom. 1:18). Despre păgâni se spune că nu se pot dezvinovăți; și dacă ei care nu au legea scrisă nu se pot dezvinovăți, cei care au legea în mâinile lor sunt bineînțelese mult mai vinovați. Dumnezeu este drept. “Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul”. Și totuși, cu lege sau fără lege, toți cei care păcătuiesc vor fi pedepsiți.

Cele prezentate sunt suficiente pentru a demonstra că “fără lege” nu înseamnă fără nici o cunoștință despre Dumnezeu. Primul capitol lămurește aceasta. Problema multora dintre cei care citesc această declarație, că toți vor fi pedepsiți, și care sunt de părere că nu este drept, este că uită, sau ignoră, conținutul primului capitol. Este o mare greșală să analizezi un verset din Biblie în afara contextului.

Vor pieri. – Aceasta se spune că este soarta celor nelegiuți. Apostolul Petru ne spune că lumea este “păstrată, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți” (2 Pet. 3:7). Ce semnificație are expresia “a pieri”? Aceasta înseamnă exact opusul vieții

veșnice. Într-o anumită ocazie niște oameni i-au vorbit lui Isus despre galileenii al căror sânge Pilat l-a amestecat cu jertfele lor, iar Isus a replicat: “Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luc. 13:1-3). Citim din nou: “Dar cei răi pier, și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășune: pier, pier ca fumul” (Ps. 37:20). Prin urmare afirmația că aceia care păcătuiesc vor pieri înseamnă că ei vor muri, că vor dispărea cu desăvârșire, că “vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată” (Obad. 16).

Imparțialitate deplină. – Aceasta înseamnă dreptate deplină. Păcătoșii vor fi pedepsiți, indiferent că trăiesc în țări păgâne sau în așa zise țări creștine. Dar nimeni nu va fi judecat pentru ceea ce nu a știut. Dumnezeu nu pedepsește oamenii pentru încălcarea unei legi despre care nu au știut nimic și nici nu îi consideră răspunzători pentru lumina pe care nu au avut-o. Este foarte clar că aceia care au legea știu multe lucruri pe care cei care nu o au în formă scrisă nu le știu. Toți oamenii au suficientă lumină pentru a ști că sunt păcătoși; însă cuvântul scris asigură celor care îl au cunoașterea multor aspecte de care cei care nu îl posedă sunt ignoranți.

De aceea Dumnezeu în dreptatea Sa nu îi consideră răspunzători pe cei din urmă de multe lucruri pentru care primii vor fi judecați. “Toți cei ce au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; și toți cei ce au păcătuit având lege, vor fi judecați după lege.” Omul care a respins lumina, indiferent că este puțină sau multă, este fără îndoială vinovat.

Rădăcina păcatului. – Unii sunt de părere că este nedrept ca aceia care în comparație cu alții nu au avut decât puțină lumină să moară pentru păcatele lor, la fel ca și cei care au păcătuit împotriva unei lumini mai mari. Dificultatea lor constă în faptul că ei nu înțeleg ce este păcatul în realitate. Numai Dumnezeu este bun (Luc. 18:19). El este sursa bunătății. Orice pic de bunătate care apare în om nu este decât lucrarea lui Dumnezeu în el.

Dar El este și sursa vieții. La El este izvorul vieții (Ps. 36:9). Viața lui Dumnezeu este neprihănire; prin urmare nu poate exista neprihănire separat de viața lui Dumnezeu. Însă este clar că dacă un om respinge pe Dumnezeu, el pur și simplu se separă de viață. N-are importanță că el n-a avut decât cunoștințe reduse despre Dumnezeu în comparație cu alții, dacă respinge acea lumină el îl respinge pe Dumnezeu și astfel respinge viața. Și prin faptul că respinge puținul pe care l-a înțeles despre Dumnezeu, el demonstrează că l-ar respinge pe Dumnezeu oricum. Păcatul este pur și simplu separarea de sau respingerea lui Dumnezeu; și aceasta înseamnă moarte.

“Tu ești omul” – Romani 2:17-24

¹⁷ Tu, care te numești Iudeu, care te rezemi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeul tău, ¹⁸ care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege; ¹⁹ tu, care te măgulești că ești călăuza orbilor, lumina celor ce sunt în întuneric, ²⁰ povățuitorul celor fără minte, învățătorul celor neștiutori, pentru că în Lege ai dreptarul cunoștinței depline și al

adevărului; ²¹ tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuși nu te înveți? Tu, care propovăduiești: “Să nu furi, furi?” ²² Tu care zici: “Să nu preacurvești”, preacurvești? Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele? ²³ Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? ²⁴ Căci “din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri”, după cum este scris.

Un iudeu declarat. – Trebuie oare creștinii declarați să se debaraseze de această porțiune din Romani pe motiv că nu se referă la ei, din moment ce este adresată unui iudeu declarat? Nicidecum. Creștinii declarați sunt chiar cei pe care apostolul i-a avut în vedere. Citiți descrierea: Tu care “te rezemi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeul tău, care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege; tu, care te măgulești că ești călăuza orbilor, lumina celor ce sunt în întuneric, povățuitorul celor fără minte, învățătorul celor neștiutori, pentru că în Lege ai dreptarul cunoștinței depline și al adevărului”.

Cui se adresează el? Oricui mărturisește că-l cunoaște pe Domnul, indiferent sub ce nume ar fi El cunoscut; oricine crede că este pe deplin calificat să învețe pe alții calea Domnului.

“Care te numești iudeu”. – Nu trebuie trecut cu vederea ca fiind lipsit de importanță faptul că apostolul nu spune: “Tu, care ești iudeu”, ci “Tu, care te numești iudeu”. Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi și nici ceea ce declară ei că

sunt. Începând cu versetul șaptesprezece apostolul răspunde la întrebarea cine sunt iudeii. Înainte de a termina studiul capitolului ne vom convinge că prin folosirea cuvântului “numești” el a intenționat să arate că cel vizat și descris în versetele următoare nu este cu adevărat un iudeu, nefiind astfel considerat de Domnul.

Pretinzând a fi iudei. – În Apocalipsa 2:9 citim: “Știu....batjocurile, din partea celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei”. Și din nou: “Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit” (Apoc. 3:9). Din aceste versete ne dăm seama că a fi iudeu cu adevărat este o cinste atât de mare încât mulți o pretind pe nedrept. Și cu toate acestea cei numiți iudei au fost disprețuiți de marea majoritate a lumii timp de multe secole.

Nicicând și nicăieri în lume de când a fost scris Noul Testament nu și-a propus cineva să pretindă că este evreu în accepțiunea normală a termenului. Evreii ca și clasă socială nu s-au bucurat niciodată de atâta cinste încât să-i folosească cuiva să se numească astfel. Dar a fi cunoscut drept creștin a fost și este foarte adesea un avantaj și foarte mulți pe nedrept pretind a fi cu scopul de a-și mări șansele de reușită în afaceri.

Evreu și creștin. – Nu forțăm deloc textul dacă înlocuim cuvântul “iudeu” (sau evreu – nota trad.) cu termenul acceptat în prezent de “creștin”. Aceasta se justifică dacă avem în vedere definiția evreului adevărat. Putem oferi

suficiente citate pentru a arăta că de la început adevăratul evreu a fost cel care credea în Hristos. Despre căpetenia rasei umane Domnul Isus a spus: “Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56). El a crezut în Domnul și aceasta i s-a socotit ca neprihănire; însă neprihănirea vine numai prin Domnul Isus. Moise, conducătorul poporului evreu, a prețuit “ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului” (Ev. 11:26). Evreii răzvrățiți din pustie L-au ispitit și respins pe Hristos (1 Cor. 10:9). Când Hristos a venit în trup, “ai Lui” nu L-au primit (Ioan 1:11). Și ca o încununare, Hristos a spus că nimeni nu poate crede scrierile lui Moise dacă nu crede în El (Ioan 5:46, 47). De aceea este evident faptul că nimeni nu este și n-a fost vreodată evreu cu adevărat dacă nu crede în Hristos. Cel care nu este evreu cu adevărat este din “sinagoga Satanei”.

“Mântuirea vine de la Iudei”. – Isus a spus femeii din Samaria la fântâna lui Iacov: “Voi vă închinați la ceea ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ceea ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la Iudei” (Ioan 4:22). Însuși Hristos a fost “născut din sămânța lui David, în ce privește trupul”, și de aceea a fost evreu; și “nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

Nici un alt popor din lume, în afară de evrei, nu a avut un nume atât de mare. Nici un alt popor nu a fost atât de favorizat de Dumnezeu. “Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să

aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” (Deut. 4:7, 8).

Rezemându-se pe lege. – După cum se spune în ultimul verset citat, evreilor li s-a încredințat cea mai desăvârșită lege din univers, Legea lui Dumnezeu. I se spunea “mărturie”, deoarece era o mărturie împotriva lor. Ei n-au fost învățați că pot dobândi neprihănirea din ea, deși era desăvârșită, ci dimpotrivă. Deoarece era atât de desăvârșită și ei erau păcătoși ea nu putea face nimic altceva decât să-i condamne. Scopul ei era doar să-i conducă spre Hristos, singurul în care puteau găsi neprihănirea desăvârșită pe care legea o cerea. “Legea aduce mânie” (Rom. 4:15) și numai Hristos salvează de mânie. Însă ei “se rezemau pe o Lege” și de aceea se rezemau pe păcat. Ei “se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți” (Luc. 18:9). Ei n-au ajuns la neprihănire “pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte” (Rom. 9:31, 32).

Lăudându-se cu Dumnezeu. – Aceasta se deosebește de lauda în Domnul (Ps. 34:2). În loc să se bucure în mântuirea Domnului, evreii se lăudau cu cunoștința lor superioară despre Dumnezeu. Ei aveau cu adevărat mai mult decât alții, însă nu aveau nimic pe care să nu-l fi primit, și cu toate acestea se lăudau ca și cum nu l-ar fi primit. Se ridicau în slăvi pe ei înșiși în locul lui Dumnezeu pentru cunoștința pe care o aveau; și de aceea au ajuns în starea în care se aflau păgânii care “au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte”. Oricare dintre cititorii care se simte înclinat să-i critice pe evreii din vechime pentru gândirea lor deșartă să-

și amintească cum s-a simțit el însuși adesea comparându-se cu locuitorii țărilor păgâne și cu “clasa de jos” din propria sa țară.

Voia lui Dumnezeu este Legea Sa. – Apostolul spune că iudeul cunoaște voia lui Dumnezeu, pentru că este învățat de lege. Aceasta este suficient pentru a arăta că Legea lui Dumnezeu este voia Sa. Într-adevăr nu este nevoie să dezbatem acest adevăr. Voința oricărui guvern este exprimată în legea sa. Acolo unde există un conducător autoritar, voia sa este întotdeauna lege. Dumnezeu este un conducător autoritar, deși nu arbitrar, și deoarece voia Sa este singura măsură a binelui, rezultă că voia Sa este lege. Însă legea Sa este rezumată în Cele Zece Porunci; de aceea Cele Zece Porunci conțin o declarație sumară a voinței lui Dumnezeu.

Forma cunoștinței și a adevărului. – Deși Cele Zece Porunci conțin o declarație a voinței lui Dumnezeu, care reprezintă înțelepciunea și adevărul desăvârșit, ele nu sunt decât o declarație și nu lucrul în sine, la fel cum imaginea unei case nu este o casă, deși ea poate fi o imagine perfectă. Cuvintele scrise într-o carte sau gravate în piatră nu au viață; însă noi știm că legea lui Dumnezeu este viață veșnică. Numai în Hristos poate fi găsită legea vie, deoarece El este singura manifestare a Dumnezeirii.

Oricine are viața lui Hristos în el, în viața sa se manifestată desăvârșirea Legii lui Dumnezeu. Dar cel care are doar litera legii, și nu pe Hristos, are numai forma cunoștinței și adevărului. Astfel, legea pe bună dreptate este considerată a

fi o fotografie a caracterului lui Dumnezeu. Dar o fotografie sau un alt fel de imagine nu este decât umbra realității; ea nu este realitatea (substanța – nota trad.) în sine. Cel care îl are pe Hristos are atât forma cât și substanța, din moment ce nu poți avea un lucru fără să posezi forma acestuia. Însă cel care are doar declarația adevărului, fără Hristos, singurul care este Adevărul, are forma unei evlavii fără a avea puterea.

Întrebări dificile. – În versetele 21-23 apostolul pune unele întrebări dificile. Fiecare suflet care a fost obișnuit să se mândrească cu corectitudinea vieții sale să-și răspundă singur la aceste întrebări. Este ușor și natural pentru om să se mândrească cu “moralitatea” sa. Oameni care nu sunt creștini se liniștesc cu gândul că trăiesc o viață “morală” și de aceea sunt la fel de buni ca și când ar fi creștini. Toți aceștia trebuie să știe că în afara conformării față de Legea lui Dumnezeu nu există moralitate. Orice se situează în vreun fel sub standardul acestei legi este imoralitate. Fiind conștienți de acest lucru, ei trebuie să vadă dacă au ținut în mod desăvârșit această lege.

“Furi tu?” – Cei mai mulți oameni vor spune: “Nu. Sunt cinstit întotdeauna.” Foarte bine, dar să nu judecăm pripit. Să examinăm Scriptura. Aceasta spune: “Legea este duhovnicească” (Rom. 7:14). “Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Ev. 4:12). Nu contează cât de corecți suntem în comportamentul nostru exterior, dacă în spirit sau în gând

păcătuim, suntem vinovați. Domnul se uită la inimă nu la aparențele exterioare (1 Sam. 16:7).

Mai mult, este la fel de rău să furi de la Dumnezeu ca și de la om; i-ai dat lui Dumnezeu ceea ce îi datorezi? Te-ai purtat cu El cinstit? Ascută-L ce spune: “Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!” (Mal. 3:8, 9). Se referă aceasta la tine? I-ai dat lui Dumnezeu ceea ce îi datorezi sub formă de zeciuieli și daruri de mâncare? Dacă nu, ce vei răspunde atunci când cuvântul inspirat întreabă: “Tu, care propovăduiești: “Să nu furi, furi?”

“Legea este duhovnicească (spirituală – trad. eng.)” – În capitolul cinci din Matei Mântuitorul a prezentat spiritualitatea legii. El a spus că dacă neprihănirea noastră n-o va întrece pe cea a scribilor și fariseilor nu putem intra în Împărăția cerului. Care era neprihănirea lor? El le-a spus: “Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege” (Mat. 23:28).

Prin urmare, dacă nu suntem neprihăniți înăuntru, nu suntem nimic. Dumnezeu dorește “ca adevărul să fie în adâncul inimii” (Ps. 51:6). Continuând în capitolul cinci din Matei, Mântuitorul arată că cineva poate încălca porunca a șasea, care spune: “Să nu ucizi”, prin rostirea unui singur cuvânt. El a arătat de asemenea că putem încălca porunca a șaptea care zice: “Să nu preacurvești”, printr-o privire sau printr-

un gând. Bineînțeles că același principiu este valabil pentru toate poruncile. Așa stând lucrurile, se cuvine să fim foarte atenți atunci când suntem înclinați să spunem că am ținut legea în mod desăvârșit.

Unii au spus că Cele Zece Porunci reprezintă un standard foarte scăzut și omul le poate ține pe toate fără a fi considerat că merită să intre în înalta societate. Aceștia nu știu nimic despre lege. De fapt, un om poate încălca toate poruncile și totuși să continue să fie o lumină strălucitoare în “cea mai bună societate”.

Numele lui Dumnezeu hulit. – “Căci «din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri», după cum este scris.” Cine a făcut asta? Cel care învață pe alții din Lege și care spune că nu trebuie să luăm în deșert Numele Domnului. Când David a păcătuit în cazul soției lui Urie, Dumnezeu i-a spus: “Ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească, săvârșind fapta aceasta” (2 Sam. 12:14). Adică, el fiind un ucenic declarat al Domnului prin încălcarea Legii Domnului a dat ocazia necredincioșilor să spună: “Iată, acesta este un exemplu de creștinism”.

Cine poate spune că, în calitate de ucenic mărturisit al Domnului, a reprezentat întotdeauna corect adevărul? Cine este acela care să nu fie obligat să recunoască față de sine și înaintea lui Dumnezeu că fie prin cuvintele fie prin acțiunile sale foarte adesea el a reprezentat greșit adevărul pe care-l mărturisea? Cine este acela care prin greșelile sale, fie în învățătură fie în fapte, să nu fi prezentat oamenilor o imagine cu totul deformată despre adevărata sfințenie?

Pe scurt, cine este acela care să nu fie obligat să răspundă cu da la întrebarea apostolului: “Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi?” Și deoarece astfel Numele lui Dumnezeu este hulit prin creștinii declarați, cine este acela care se poate declara fără vină înaintea Legii lui Dumnezeu?

În aceste versete am găsit câteva întrebări pătrunzătoare adresate celor care “se numesc iudei”, adică celor care mărturisesc că sunt ucenici ai Domnului. Doar forma și mărturisirea nu fac din cineva un învățător destoinic al adevărului lui Dumnezeu. Cel care nu arată în viața sa puterea celor mărturisite nu este decât în detrimentul cauzei. În versetele următoare găsim o scurtă dar explicită declarație privind

Tăierea și netăierea împrejur – Romani 2:25-29

²⁵ Tăierea împrejur, negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea; dar dacă tu încalci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur. ²⁶ Dacă deci, cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca o tăiere împrejur? ²⁷ Cel netăiat împrejur din naștere, care împlinește Legea, nu te va osândi el pe tine, care o calci, măcar că ai slova Legii și tăierea împrejur? ²⁸ Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. ²⁹ Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.

Definirea termenilor. – Cei doi termeni, “tăiere împrejur” și “netăiere împrejur”, nu sunt folosiți aici doar pentru a indica ritualul și absența lui, ci și pentru a desemna două clase de oameni. “Netăierea împrejur” evident se referă la cei care erau cunoscuți drept Neamuri – cei care se închinau la alți dumnezei. Această folosire a termenilor este foarte clară în următorul pasaj: “Ba dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur, căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor, și când au cunoscut harul, care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, cari sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri (păgâni – trad. eng.), iar ei la cei tăiați împrejur” (Gal. 2:7-9). Aici vedem că termenii “netăiere împrejur”, “Neamuri” și “păgâni” se referă la aceiași oameni.

Care era avantajul tăierii împrejur nu ni se spune în acest capitol. Prezentarea faptului în sine era suficientă pentru acest pasaj, căci singurul gând din mintea autorului era de a arăta ce este tăierea împrejur și cine sunt cei cu adevărat tăiați împrejur. Aceste câteva versete au o importanță foarte mare. Ar trebui studiate cu atenție, deoarece de ele depinde înțelegerea corectă a unui mare număr de profeții din Vechiul Testament.

Dacă cercetătorii Bibliei ar fi acordat acestor versete importanța cuvenită, n-ar fi existat niciodată o teorie “anglo-israeliană” iar presupunerile inutile și înșelătoare privind

reîntoarcerea evreilor la Ierusalim înaintea revenirii Domnului n-ar fi fost făcute niciodată.

Ce este tăierea împrejur? – La această întrebare se răspunde într-un mod foarte clar în Romani 4:11, unde apostolul, vorbind despre Avraam, primul care a fost tăiat împrejur, spune: “Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur”. La întrebarea “Ce este tăierea împrejur?” răspunsul prin urmare este: Semnul tăierii împrejur reprezintă o pecete a neprihănirii prin credință.

Când tăierea împrejur devine netăiere împrejur. – Aceasta fiind situația, este evident faptul că acolo unde nu exista neprihănire semnul tăierii împrejur nu avea nici o valoare. Astfel apostolul spune: “dar dacă tu încalci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur”. După cum din versetele anterioare am învățat că forma fără faptul în sine nu înseamnă nimic, tot așa în acest pasaj ni se spune că semnul fără substanță nu reprezintă nimic. Este foarte ușor pentru un om sărac să pună afară o firmă care face reclamă la cizme și pantofi; dar pentru a umple magazinul cu bunurile respective este nevoie de capital. Dacă are semnul însă nu are cizme și pantofi el se află într-o situație mai rea decât dacă n-ar avea nici un semn.

Greșeala evreilor. – Evreii au greșit închipuindu-și că semnul era suficient. În cele din urmă au ajuns să creadă că semnul le va aduce realitatea, tot așa cum astăzi mulți creștini declarați cred că prin îndeplinirea unor anumite

ritualuri vor deveni membri ai trupului lui Hristos. Însă singură tăierea împrejur a cărnii nu constituie nici o neprihănire, ci doar păcat (Vezi Galateni 5:19-21). De fapt, mulți dintre cei pe care îi disprețuiau numindu-i “netăiați împrejur” erau în realitate “tăiați împrejur”, în timp ce ei înșiși nu erau.

Tăierea împrejur a inimii. – Adevărata tăiere împrejur ține de inimă, adică de viața lăuntrică, și nu are nimic de-a face cu carnea. Apostolul declară în limbaj foarte clar că ceea ce este în afară, în carne, adică care constă doar în forme exterioare, nu reprezintă tăiere împrejur; însă “tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă”. Aceasta este exprimată ca un adevăr general.

Ea nu era ceva nou în zilele lui Pavel ci așa a fost de la început. În Deuteronom 30:6 citim cuvintele lui Moise adresate copiilor lui Israel: “Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale, și vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești”. Toți evreii autentici au recunoscut că adevărata tăiere împrejur era doar cea a inimii, căci Ștefan i-a numit pe cei care respinseseră adevărul “oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile!” (Fapte 7:51).

Neprihănire în inimă. – Psalmistul spune: “Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii” (Ps. 51:6). Doar o neprihănire de suprafață nu are nici o valoare (Vezi Matei 5:20; 23:27, 28). Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea (Rom. 10:10). Atunci când Moise, la porunca

Domnului, a repetat Legea înaintea lui Israel, el a spus: “Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inimă” (Deut. 6:5, 6). Nu poate exista neprihănire care să nu fie adevărata viață. Prin urmare, deoarece tăierea împrejur nu este decât un semn al neprihănirii, este evident faptul că nu poate exista o adevărată tăiere împrejur decât dacă tăierea împrejur a inimii este o realitate.

Tăierea împrejur prin Duhul Sfânt.- “Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească (spirituală –trad. eng.)” (Rom. 7:14). Adică, este mijlocul prin care acționează Duhului Sfânt, căci Cuvântul lui Dumnezeu este sabia Duhului lui Dumnezeu care poate pune Legea lui Dumnezeu în inima omului. De aceea adevărata tăiere împrejur este lucrarea Duhului Sfânt. Ștefan i-a numit pe evreii nelegiuți netăiați împrejur, deoarece, le-a zis el: “Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt” (Fapte 7:51). De aceea, este clar că deși cuvântul “duh” (sau spirit în trad. eng) din Romani 2:29 nu este scris cu literă mare, el se referă la Duhul Sfânt și nu la duhul omului. (În greacă bineînțeles că nu există nimic care să indice vreo diferență, tot așa cum în românește «engleză - original» cuvântul este scris la fel indiferent dacă se referă la Duhul lui Dumnezeu sau la duhul omului).

Dacă ne aducem aminte că tăierea împrejur a fost dată ca pecete a neprihănirii prin credință și că moștenirea făgăduită lui Avraam și seminței sale era prin neprihănirea legii (Rom. 4:11, 13), înțelegem că tăierea împrejur era garanția moștenirii. Apostolul ne spune de asemenea că noi obținem

moștenirea în Hristos în care “ați crezut [...], și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu” (Ef. 1:13-14). Moștenirea făgăduită lui Avraam și seminței sale era asigurată numai prin Duhul neprihănirii; de aceea, chiar de la început nu a existat o adevărată tăiere împrejur care să nu fie prin Duhul Sfânt

Tăierea împrejur prin Hristos. – “Voi aveți totul deplin în [Hristos], care este Capul oricărei domnii și stăpâniri. În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești” (Col. 2:10, 11). Tăierea împrejur trebuie să fi însemnat la fel de mult atunci când a fost dată ca în orice alt timp. De aceea chiar de la început ea a reprezentat neprihănirea numai prin Hristos. Această afirmație este suficient dovedită de faptul că tăierea împrejur i-a fost dată lui Avraam ca pecete a neprihănirii pe care o avea prin credință și pentru că el “a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Gen. 15:6).

Cine sunt cei “tăiați împrejur”? – La această întrebare se răspunde în Filipeni 3:3: “Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus, și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești (firea pământească sau carne – trad. eng)”. Iar aceasta nu este decât o altă exprimare a ceea ce avem în textul nostru: “tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate

lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu”. Prin urmare nimeni n-a fost vreodată cu adevărat tăiat împrejur care să nu fi crezut și să nu se fi lăudat (bucurat – trad. eng.) în Hristos Isus. Acesta este motivul pentru care Ștefan i-a numit pe evreii necredincioși “netăiați împrejur”.

Semnificația tăierii împrejur. – Referitor la această problemă, nu ne putem permite ca să intrăm în detalii, însă textele de mai sus ne ajută. Un studiu atent al capitolelor din Geneza în care se prezintă legământul făcut de Dumnezeu cu Avraam vor fi de asemenea folositoare pentru clarificarea problemei.

Din Geneza 15 aflăm că Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam pe baza credinței sale. Capitolul șasesprezece ne spune cum Avraam a ascultat de glasul soției sale în locul glasului lui Dumnezeu, și încercând să împlinească făgăduința lui Dumnezeu prin carne (fîrea pămîntească – nota trad.) a eșuat. Fiul său urma să se nască prin Duhul și nu prin carne (Vezi Galateni 4:22,23,28,29).

După aceea capitolul șaptesprezece ne prezintă renașterea credinței lui Avraam și reînnoirea legământului pecetluit cu tăierea împrejur. O anumită porțiune din carne a fost tăiată pentru a arăta că el nu trebuia să aibă nici o încredere în carne, ci trebuia să primească neprihănirea și moștenirea numai prin Duhul lui Dumnezeu. Descendenții lui Avraam urmau să aibe astfel un semn permanent care să le amintească greșeala sa, fiind astfel avertizați să se încreadă în Domnul, nu în ei înșiși.

Dar ei au pervertit semnul. Ei îl considerau ca fiind un indiciu că erau mai buni decât alți oameni, în loc să-l privească ca o dovadă că (firea păcătoasă – nota trad.) sau “carnea nu folosește la nimic”. Însă faptul că evreii au pervertit și interpretat greșit semnul nu-i anulează semnificația inițială.

Cine sunt evreii? – Am văzut într-un citat din capitolul doi din Galateni că termenul “netăiat împrejur” se referă la cei care nu-l cunosc pe Domnul sau care sunt “fără Dumnezeu în lume” (Vezi Efeseni 2:11, 12). Evreii sunt cei “tăiați împrejur”. Însă numai cei care se laudă (bucură – trad. eng.) în Domnul, care nu se încred deloc în carne, sunt tăiați împrejur. Prin urmare adevărații evrei nu sunt nimeni alții decât creștinii [credincioși]. “Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru.” Înaintea lui Dumnezeu n-a existat niciodată un adevărat evreu care să nu fi crezut în Hristos. Și orice adevărat credincios în Hristos este un evreu în sensul biblic al termenului. Avraam, tatăl națiunii iudaice, s-a bucurat în Hristos (Vezi Ioan 8:56).

Un semn de separare. – Mulți au întreținut ideea că tăierea împrejur a fost dată ca un semn de separare între evrei și neamuri. Falsitatea acestei idei este suficient demonstrată printr-un studiu al modului în care a fost dată tăierea împrejur și prin declarația apostolului Pavel referitoare la adevărata semnificație a acesteia. Alții presupun că a fost dată pentru a-i ține pe evrei separați, astfel ca să se poată stabili genealogia lui Hristos. Aceasta este de asemenea o ipoteză nefondată. Hristos trebuia să vină din tribul lui Iuda, dar deoarece toate triburile erau tăiate împrejur, este evident

că tăierea împrejur nu putea în nici un fel să-i stabilească genealogia. În plus, tăierea împrejur în carne n-a produs niciodată o separare între evrei și neamuri.

Ea nu l-a păzit pe Israel de idolatrie și nu i-a oprit să se alăture păgânilor în practicile lor idolatre. Ori de câte ori evreii îl uitau pe Dumnezeu, ei se amestecau cu păgânii, nefiind nici o diferență între ei și neamuri. Tăierea împrejur nu i-a separat.

Mai mult, Dumnezeu n-a dorit ca evreii să fie separați de neamuri în sensul de a nu avea nici o legătură cu ei. Scopul pentru care au fost scoși evreii din Egipt a fost acela de a vesti Evanghelia păgânilor. El a vrut ca ei să fie separați prin caracter, însă tăierea împrejur exterioară nu putea realiza aceasta.

Moise i-a spus Domnului: “Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?” (Ex. 33:16). Prezența Domnului în inima oamenilor îi va separa pe aceștia de toți ceilalți, chiar dacă ei trăiesc în aceeași casă și mănâncă la aceeași masă. Însă dacă Hristos nu este în inima omului, el nu este separat de lume, chiar dacă este tăiat împrejur și trăiește ca un pustnic.

Sămânță literală și spirituală. – O mare parte din confuzia care există referitor la Israel se datorează neînțelegerii acestor termeni. Oamenii își închipuie că a spune că numai cei care sunt spirituali sunt cu adevărat evrei înseamnă negarea caracterului literal al seminței și al făgăduinței. Dar

“spiritualul” nu este opus “literalului”. Ceea ce este spiritual este literal și real. Hristos este spiritual, însă El este Sămânța adevărată, literală. Dumnezeu este spiritual, și este numai Spirit, și cu toate acestea nu este o ființă ireală. Tot așa moștenirea ai cărei moștenitori suntem în Hristos este o moștenire spirituală și totuși ea este reală.

A spune că numai cei care sunt spirituali constituie adevăratul Israel nu înseamnă a modifica sau a ignora Scriptura, sau a diminua în vreun fel aplicația directă și puterea făgăduinței, deoarece făgăduința lui Dumnezeu este numai pentru cei care au credință în Hristos. “În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință” (Rom. 4:12). “Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Gal. 3:29).

3. Harul fără plată al lui Dumnezeu

Introducere

Nu este corect să spunem că am terminat studiul primelor două capitole, deoarece nu putem niciodată termina studiul vreunui pasaj din Biblie. După ce am realizat cel mai profund studiu al unei porțiuni din Scripturi, în cel mai bun caz, n-am făcut decât să începem. Dacă Newton, după o viață întreagă de studiu în domeniul științei, a putut spune că se consideră a fi un copil jucându-se pe malul mării, având înaintea sa întinderea nemărginită a oceanului neexplorat, cu mult mai mult cel mai mare cercetător al Bibliei poate spune același lucru.

De aceea, nimeni să nu creadă că am epuizat în vreun fel această porțiune a cărții. Când cititorul are bine în minte textul, astfel încât oricând mult mai mult cel mai mare cercetător al Bibliei poate spune același lucru. el își poate aminti cu suficientă claritate orice pasaj și-l poate localiza având în vedere contextul, el abia a ajuns în punctul în care poate începe studiul cu adevărat rodnic. Prin urmare cititorul care dorește din toată inima să dobândească o cunoaștere personală a Scripturii, să stăruiască asupra cuvintelor ca și cum ar săpa într-un loc sigur în căutarea comorii. O inepuizabilă comoară așteaptă să-i răsplătească eforturile.

Capitolul doi este de fapt rezumat în primul verset: “Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri”. Restul versetelor nu sunt decât o amplificare a acestei afirmații. Astfel, descoperim că nu există nici o excepție în privința faptului că mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și a oricărei nelegiuiri a omului. Auzirea și cunoașterea adevărului nu înlocuiește practicarea lui. Dumnezeu nu este părtinitor, ci El va pedepsi păcatul oriunde s-ar găsi acesta.

Acceptat de Dumnezeu. – În casa lui Corneliu, apostolul Petru a făcut o declarație: “În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El” (Fapte 10:34, 35). Există oameni în țările păgâne care poate n-au auzit niciodată de Numele lui Dumnezeu sau n-au văzut nici

măcar un rând din Cuvântul Său scris, care vor fi mântuiți. Dumnezeu este descoperit prin lucrările creațiunii, iar cei care acceptă ceea ce văd acolo despre El sunt acceptați la fel de sigur ca și cei care știu mult mai mult despre El.

Răspuns la obiecțiuni. – Prima parte a capitolului trei din Romani este formată din întrebări și răspunsuri. Cititorul atent al Epistolei lui Pavel trebuie să fi observat apariția frecventă a întrebărilor în mijlocul unei argumentații. Orice posibilă obiecțiune este anticipată. Apostolul pune întrebarea pe care ar pune-o un împotrivor, după care răspunde, făcând ca argumentația sa să fie și mai convingătoare decât înainte. Astfel, din versetele care urmează reiese foarte clar faptul că adevărurile prezentate în capitolul doi nu vor fi ușor acceptate de fariseu, că acesta le va combate cu toată puterea sa. Întrebările puse de apostol nu reprezintă dificultăți care se găsesc în mintea sa; acest lucru este evident din propoziția din paranteză care se găsește în versetul 5: “Vorbesc în felul oamenilor”. Având în vedere aceasta, putem citi Romani 3:1-18:

¹ Care este deci întâietatea Iudeului, sau care este folosul tăierii împrejur? ² Oricum, sunt mari. Și mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. ³ Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credințioșia lui Dumnezeu? ⁴ Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: “Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele

Tale, și să ieși biruitor când vei fi judecat”⁵ Dar, dacă nelegiuirea noastră pune în lumină neprihănirea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva Dumnezeu este nedrept când Își dezlănțuiește mânia? (Vorbesc în felul oamenilor.)⁶ Nicidecum! Pentru că, altfel cum va judeca Dumnezeu lumea?⁷ Și dacă, prin minciuna mea, adevărul lui Dumnezeu strălucește și mai mult spre slava Lui, de ce mai sunt eu însumi judecat ca păcătos?⁸ Și de ce să nu facem răul ca să vină bine din el, cum pretind unii, care ne vorbesc de rău? Osânda acestor oameni este dreaptă.⁹ Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat,¹⁰ După cum este scris: “Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar.¹¹ Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.¹² Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.¹³ Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă;¹⁴ gura lor este plină de blestem și de amărăciune;¹⁵ au picioarele grabnice să verse sânge;¹⁶ Prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor;¹⁷ Nu cunosc calea păcii;¹⁸ Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.”

“Cuvintele lui Dumnezeu.” – Cuvântul este ceva rostit. Ceea ce a fost rostit cu putere de gura Domnului sunt Cele Zece Porunci (Vezi Deuteronom 5:22). Ștefan, referindu-se la Moise când a primit Legea, a spus: “El este acela care, în adunarea Israelitilor din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe

muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă” (Fapte 7:38). În primul rând Cele Zece Porunci sunt cuvintele lui Dumnezeu deoarece ele au fost rostite chiar de Dumnezeu în auzul poporului.

Însă Sfânta Scriptură în întregime constituie cuvintele lui Dumnezeu, din moment ce acestea reprezintă glasul lui Dumnezeu care a vorbit “în multe chipuri” (Ev.1:1) și deoarece ele nu sunt decât o extindere a Celor Zece Porunci. Creștinii trebuie să-și modeleze viețile călăuzindu-se numai după Biblie. Aceasta reiese din cuvintele apostolului Petru: “Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu” (1 Pet. 4:11).

Legea este un avantaj. – Sunt mulți cei care cred că Legea lui Dumnezeu este o povară și care își închipuie că avantajul creștinilor constă în faptul că ei nu au nimic de-a face cu aceasta. Însă Ioan spune dimpotrivă că: “Dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Iar Pavel declară că posedarea Legii a fost pentru evrei un mare avantaj. Astfel, Moise a zis: “Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” (Deut. 4:8). Toți cei care îl iubesc cu adevărat pe Domnul consideră ca o mare binecuvântare faptul că Legea cea sfântă a lui Dumnezeu le este descoperită pe înțelesul lor.

“Încredințate.” – Avantajul evreilor nu consta doar în faptul că lor le fuseseră descoperite cuvintele lui Dumnezeu, ci că “lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu”.

Adică, legea le fusese dată pentru a fi încredințată altora și nu doar pentru beneficiul lor. Ei trebuiau să fie misionari pentru întreaga lume. Avantajul și onoarea conferite națiunii iudaice prin faptul că lor le-a fost încredințată Legea lui Dumnezeu pentru a o face cunoscută lumii, nu pot fi estimate.

Spune altora. – Atunci când Petru și Ioan au fost arestați și amenințați din cauza predicării lui Hristos (care nu este decât legea vie desăvârșită), ei au spus: “Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Fapte 4:20). Cei care apreciază darul încredințat lor de către Dumnezeu trebuie să-l facă cunoscut și altora. Auzind că Dumnezeu îndreptățește pe păgânii care umblă în lumina mică ce strălucește asupra lor la fel ca pe cei ce umblă conform luminii ce strălucește din cuvântul scris, unii ajung să creadă că este inutil să vetești Evanghelia păgânilor. Ei cred că păgânii nelegiuiți nu sunt într-o situație mai rea decât creștinii necredincioși care mărturisesc credința. Cel care apreciază binecuvântările Domnului nu poate gândi așa. Lumina este o binecuvântare. Cu cât oamenii știu mai mult despre Domnul, cu atât se pot bucura mai mult în El, iar cei care îl cunosc cu adevărat pe Domnul trebuie să dorească să ajute la răspândirea “veștii bune, care va fi o mare bucurie” pentru toți oamenii.

Credincioșia lui Dumnezeu. – “Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credincioșia lui Dumnezeu?” O întrebare foarte potrivită. Este un apel la credincioșia lui Dumnezeu. Nu-și va respecta El făgăduința din cauza necredinței omului? Va fi El necredincios pentru

că omul este necredincios? Șovăielile noastre îl vor face pe Dumnezeu să șovăiască? “Aceasta nu este posibil”; căci cuvintele traduse incorect prin “nicidecum” redau de fapt tocmai această idee. Dumnezeu va fi credincios chiar dacă toți oamenii vor fi necredincioși. “Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Tim. 2:13). “Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri, și credințioșia Ta până la nori” (Ps. 36:5).

Putere și credințioșie. – Cineva judecând în pripă ar putea să spună că aceasta contrazice afirmațiile anterioare, anume că numai cei care au credință sunt moștenitori ai făgăduinței; căci “cum se poate ca numai cei credincioși să constituie sămânța lui Avraam, și astfel să fie moștenitori, dacă Dumnezeu își va ține făgăduința chiar dacă toți oamenii nu vor crede?” Foarte simplu, dacă avem în vedere Scriptura și puterea lui Dumnezeu. Ascultați cuvintele lui Ioan Botezătorul adresate evreilor nelegiuți care nu puteau fi caracterizați altfel decât “năpârci”: “Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Avem ca Tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam” (Mat. 3:9). Dumnezeu va acorda moștenirea numai celor credincioși; dar dacă toți oamenii se vor dovedi necredincioși, Cel care a făcut pe om din țărână poate din pietre să ridice alți oameni care vor crede.

Dumnezeu va fi îndreptățit. - “Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale, și să ieși biruitor când vei fi judecat.” Dumnezeu este acuzat în prezent de Satana de nedreptate și indiferență, ba chiar de cruzime. Mii de oameni s-au făcut

ecoul acestor acuzații. Însă judecata va îndreptăți pe Dumnezeu. Caracterul Său, precum și al omului, este judecat. La judecată fiecare faptă, atât a lui Dumnezeu cât și a omului, care a fost făcută începând de la creațiune va fi văzută de către toți în adevărata ei lumină. Și atunci când toate sunt văzute în această lumină desăvârșită, Dumnezeu va fi achitat de toate relele, chiar și de către dușmanii Săi.

Lăudând neprihănirea lui Dumnezeu. – Versetele 5 și 7 nu sunt decât exprimări diferite ale aceleiași idei. Neprihănirea lui Dumnezeu iese în relief în comparație cu nelegiuirea omului. Astfel, nemulțumitul este de părere că Dumnezeu nu ar trebui să condamne nelegiuirea care prin contrast aduce laudă neprihănirii Sale. Dar aceasta ar însemna să distrugi neprihănirea lui Dumnezeu, astfel încât El nu va putea judeca lumea. Dacă Dumnezeu ar fi cum zic oamenii necredincioși că este, El ar pierde chiar și respectul acestora, iar ei L-ar condamna cu și mai multă putere decât o fac acum.

“Vorbesc în felul oamenilor.” – N-a fost Pavel un om? Cu siguranță. A fost el vreodată altceva decât om? Niciodată. Atunci care este rostul expresiei: “Vorbesc în felul oamenilor”? Deoarece scrierile lui Pavel, la fel ca acelea ale profetilor din vechime, au fost inspirate de Dumnezeu. Duhul Sfânt a vorbit prin el. Noi nu studiem concepția lui Pavel referitor la Evanghelie, ci propria declarație a Duhului Sfânt. Însă prin aceste întrebări Duhul Sfânt vorbește ca un om; adică, Duhul Sfânt folosește cuvintele omului necredincios pentru a expune nebunia acestei necredințe.

Întrebări ale necredinței. – Există o mare deosebire între întrebări. Unele sunt puse cu scopul de a învăța, iar altele pentru a se împotrivi adevărului. Așa că trebuie să existe o deosebire în răspunsul care se dă. Unele întrebări nu merită mai multă atenție decât s-ar cuveni aceleiași necredințe dacă aceasta ar fi exprimată sub forma unei declarații fără echivoc. Când Maria a întrebat: “Cum se va face lucrul acesta?” (Luca 1:34), cu dorința de a ști mai mult, i s-a spus cum se va face. Dar când Zaharia a întrebat: “Din ce voi cunoaște lucrul acesta?” (Luca 1:18), arătându-și în felul acesta în mod clar necredința în ceea ce-i spusese îngerul, el a fost pedepsit.

Nelegiuirea expusă. – Când împotrivorul spune: “Dacă adevărul lui Dumnezeu iese mai clar în evidență prin minciuna mea spre slava Sa, de ce mai sunt judecat ca păcătos?”, replica este dată fără întârziere astfel: “Ai putea spune mai degrabă, ceea ce de fapt gândești, haideți să facem rău pentru ca să iasă bine din acesta”. Adevăratul scop al acestor întrebări ale necredinței este de a arăta că ceea ce este numit rău este de fapt bine; oamenii sunt de fapt neprihăniți (buni – nota trad.), indiferent ce ar face, astfel că în cele din urmă din rău va ieși bine. Aceasta este esența spiritismului sau universalismului modern, care susține că toți oamenii vor fi mântuiți.

Răul nu este bine. – În afară de spiritiști sunt mulți care de fapt spun: “Să facem răul ca să vină bine din el”. Cine sunt aceștia? Toți cei care pretind că omul poate face prin el însuși ceva bun. Domnul declară că numai Dumnezeu este bun și că binele poate ieși numai din bine (Vezi Luca 18:19

și 6:43-45). Din om nu poate ieși decât nelegiuire (Vezi Marcu 7:21-23). De aceea cel care crede că prin el însuși poate face fapte bune, de fapt spune că binele poate ieși din rău.

Același lucru îl spune și cel care refuză să mărturisească că este păcătos. Un astfel de om se așează deasupra lui Dumnezeu, căci nici chiar El nu poate transforma răul în bine. Dumnezeu poate transforma un om rău într-unul bun, dar numai punând propria Sa bunătate în locul răului.

“Toți sunt sub păcat.” – Împotrivorul este redus la tăcere prin descoperirea necredinței inimii sale; osânda celor care se situează pe astfel de poziții este dreaptă; iar acum concluzia este exprimată cu emfază, anume că toți oamenii, atât evreii cât și neamurile, sunt în aceeași măsură sub păcat.

Astfel este pregătită calea pentru următoarea concluzie, anume că nu există decât o singură cale de mântuire pentru toți oamenii. Cel care a fost crescut în sunetul clopotelor de biserică și care ascultă Scriptura citindu-se în fiecare zi, are aceeași natură păcătoasă și aceeași nevoie de Mântuitor pe care o are sălbaticul. Nimeni nu poate disprețui pe altul.

Toți s-au abătut. – Când apostolul a scris, referindu-se atât la evrei cât și la neamuri: “Toți s-au abătut”, el nu făcea decât să repete ceea ce Isaia scrisese cu sute de ani înainte: “Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Is. 53:6).

“Calea păcii.” – “Nu cunosc calea păcii” deoarece au refuzat să-L cunoască pe Dumnezeuul păcii. Am arătat deja că Legea lui Dumnezeu este calea Sa; de aceea, pentru că El este Dumnezeuul păcii, Legea Sa este calea păcii. Așa că El spune: “O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu, și fericirea ta ca valurile mării” (Is. 48:18). “Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta”, sau “nu li se întâmplă nici o nenorocire” (Ps. 119:165). Astfel că acela care pregătește calea Domnului, învățând cum se obține iertarea păcatelor, ne călăuzește pe calea păcii (Luca 1:76-79), deoarece el ne aduce în neprihănirea Legii lui Dumnezeu.

Pasajul studiat din Romani ne-a descoperit faptul că atât evreii cât și neamurile sunt în aceeași stare de păcătoșenie. În consecință, nimeni nu are cu ce să se laude față altul. Oricine, fie în biserică, fie în afară, începe să judece și să condamne pe altul, indiferent cât de rău ar fi acela, prin aceasta demonstrează că el însuși este vinovat de aceleași lucruri pe care le condamnă în celălalt. Judecata este numai a lui Dumnezeu, omul făcându-se vinovat de cea mai mare încumetare în tentativa sa uzurpatoare de a lua locul Său. Cei cărora le-a fost încredințată Legea au un minunat avantaj în comparație cu păgânii; totuși, ei trebuie să recunoască: “Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat” (Rom. 3:9).

Marea concluzie – Romani 3:19-22

¹⁹ Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. ²⁰ Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. ²¹ Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și proorocii – ²² și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El.

În lege. – Nu este cazul să analizăm semnificația expresiei “sub Lege” din moment ce aceasta nu apare aici. Ar trebui să fie folosită expresia “având lege (în lege – trad. eng.)”, ca în Romani 2:12, căci cuvintele în greacă sunt identice în ambele locuri. Cuvintele care redau expresia “sub lege” sunt cu totul altele. De ce traducătorii au preferat să traducă “sub Lege” în acest loc și de asemenea în 1 Corinteni 9:21, unde în original este tot “având lege (în lege – trad. eng.)”, așa cum se arată în Concordanța Young, nu ne putem da seama. Cu siguranță nu există nici un motiv pentru aceasta. Traducerea este pur și simplu arbitrară. Versetul de mai sus în realitate ar trebui să arate astfel: “Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt în Lege (având lege)”, sau “în sfera sau jurisdicția legii”. Acest fapt este evident și, având în vedere ceea ce urmează imediat, este un fapt foarte important ce trebuie ținut minte.

“Ce spune Legea.” - Vocea Legii este vocea lui Dumnezeu. Legea este adevărul deoarece a fost rostită de Însuși Dumnezeu. În legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu evreii referitor la Cele Zece Porunci, El a spus despre lege: “Acum, dacă veți asculta glasul Meu” etc. (Ex. 19:5). Poruncile au fost rostite “cu glas tare pe munte, din mijlocul focului din nori și din negură deasă” (Deut. 5:22). Prin urmare atunci când Legea lui Dumnezeu vorbește omului, Dumnezeu este Acela care-i vorbește. Satana a inventat un proverb, făcându-i pe mulți oameni să-l creadă, potrivit căruia “glasul poporului este glasul lui Dumnezeu”. Aceasta reprezintă o parte din marea sa minciună prin care reușește să-i facă pe mulți să se creadă deasupra Legii lui Dumnezeu. Oricine iubește adevărul să înlocuiască această invenție a lui Satana cu adevărul că glasul Legii lui Dumnezeu este glasul lui Dumnezeu.

Orice gură să fie astupată. – Legea vorbește pentru “ca orice gură să fie astupată”. Și așa ar fi fiecare gură dacă oamenii ar avea în vedere că Dumnezeu este cel care vorbește. Dacă oamenii ar fi conștienți că Însuși Dumnezeu vorbește prin Lege n-ar fi atât de dispuși să comenteze atunci când ea vorbește și n-ar căuta atâtea scuze ca să nu asculte.

Când un slujitor al Domnului citește oamenilor Legea, adesea aceștia par să creadă că ceea ce aud este numai cuvântul omului, astfel simțindu-se îndreptățiți să negocieze, să discute, să obiecteze și să spună că, deși cuvintele sunt bune, ei nu se simt obligați să asculte, sau că

nu este convenabil. Ei nu s-ar gândi să procedeze astfel dacă ar auzi glasul lui Dumnezeu vorbindu-le.

Dar atunci când Legea este citită, este în acel moment la fel de mult vocea lui Dumnezeu pe cât era pentru israeliții ce stăteau la poalele muntelui Sinai. Adesea oamenii își deschid gura împotriva ei dar va veni timpul când orice gură va fi astupată deoarece “Dumnezeul nostru vine și nu tace” (Ps. 50:3).

Jurisdicția Legii. - Tot ce spune Legea, spune celor ce sunt în sfera sa de acțiune, sau jurisdicția ei. De ce? “Pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.” Cât de extinsă este deci jurisdicția Legii? Ea include fiecare suflet din această lume. Nimeni nu este scutit de ascultare față de ea. Nu există nici un suflet pe care să nu-l declare vinovat. Legea este etalonul neprihănirii și “nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar”.

Nici o îndreptățire prin Lege. – “Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Când un om este îndreptățit de lege există două posibilități: fie acesta nu este vinovat, fie legea nu este bună. Dar nici una dintre acestea nu este valabilă în acest caz. Legea lui Dumnezeu este desăvârșită, iar toți oamenii sunt păcătoși. “Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Este clar că omul nu poate fi declarat neprihănit de aceeași lege care-l declară păcătos. Prin urmare, afirmația că prin faptele Legii nimeni nu este îndreptățit constituie un adevăr evident.

Un dublu motiv. – Există un dublu motiv pentru care nimeni nu poate fi îndreptățit prin Lege. Primul este că toți au păcătuit. În consecință, Legea trebuie să-i declare în continuare vinovați indiferent cum va fi viața lor viitoare. Nimeni nu poate face vreodată mai mult decât ceea ce este dator față de Dumnezeu și nici o cantitate de fapte bune nu poate șterge o faptă rea.

Însă oamenii nu numai că au păcătuit, ci ei sunt păcătoși. “Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești (mintea carnală – trad. eng.) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună” (Rom.8:7). “Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce doriți” (Gal. 5:17). De aceea indiferent cât de mult s-ar strădui omul să împlinească neprihănirea legii el nu va reuși să fie îndreptățit prin ea.

Îndreptățire de sine. – Dacă omul ar fi îndreptățit prin faptele legii, aceasta ar fi pentru că el a împlinit întotdeauna cerințele legii. Observați cu atenție că ar fi el cel care o împlinește, nu legea. Aceasta nu înseamnă că legea în sine ar face ceva pentru a îndreptăți omul, ci însuși omul face faptele bune cerute. Prin urmare, dacă omul ar fi îndreptățit de lege, ar fi pentru că are în el însuși, prin natura sa, toată neprihănirea pe care o cere legea. Cel care-și imaginează că poate împlini neprihănirea legii, își închipuie de fapt că este la fel de bun ca și Dumnezeu deoarece legea cere și este o declarație a neprihănirii lui Dumnezeu.

De aceea omul care crede că poate fi îndreptățit prin lege de fapt crede că este atât de bun încât nu are nevoie de Mântuitor. Orice persoană care se îndreptățește pe sine, indiferent de credința mărturisită, se așează deasupra Legii lui Dumnezeu și prin aceasta se identifică [în principiu] cu papalitatea.

Neprihănire fără Lege. – Deoarece din cauza stării de slăbiciune și decădere a omului nimeni nu poate obține neprihănirea din Lege, este evident că dacă un om vrea să aibă neprihănire el trebuie s-o ia din altă sursă decât Legea. Dacă oamenii ar fi lăsați în seama lor și a Legii ei ar fi într-o situație deplorabilă. Dar există speranță. Neprihănirea lui Dumnezeu fără Lege sau separat de Lege este arătată. Aceasta descoperă omului o cale de mântuire.

Neprihănirea “s-a arătat”. – Unde? Bineînțeles acolo unde este cel mai necesar să se arate, în oameni, adică într-o anumită clasă descrisă în versetul următor. Dar aceasta nu este produsă de ei. Scriptura ne-a arătat deja că din om nu poate ieși nici o neprihănire. Neprihănirea lui Dumnezeu este arătată în Isus Hristos. Chiar El a spus prin profetul David: “Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele. Vestesc îndurarea Ta, în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne!” (Ps. 40:8, 9).

“Despre ea mărturisește Legea.” – Nimeni să nu-și închipuie că în Evanghelie poate ignora Legea lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu care se arată fără Lege, este mărturisită de Lege. Este acea neprihănire pe care

o mărturisește și o recomandă Legea. Așa trebuie să fie deoarece este neprihănirea pe care a descoperit-o Hristos; iar aceasta venea din Lege, care era în inima Sa. Astfel, deși Legea lui Dumnezeu nu are nici o neprihănire pe care s-o dea omului, ea nu încetează să fie etalonul neprihănirii. Nu poate exista neprihănire care să nu treacă testul Legii. Legea lui Dumnezeu trebuie să-și pună pecetea aprobării asupra tuturor celor care ajung în cer.

Despre ea mărturisesc profeții. – Atunci când a predicat pe Hristos lui Corneliu și familiei sale, Petru a spus: “Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Fapte 10:43). Profeții au predicat aceeași Evanghelie ca și apostolii (Vezi 1 Petru 1:12). Nu există decât o temelie și aceasta este “temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Ef. 2:20).

Aceasta sugerează de asemenea o altă idee legată de faptul că “despre ea mărturisește Legea”. Nu numai că neprihănirea care a fost arătată în Hristos este *aprobată* de Lege, ci ea este *descoperită* în Lege. Hristos este predicat în porțiunea din Scripturi cunoscută în mod deosebit sub numele de “lege”, acea parte care a fost scrisă de Moise. Moise a fost profet și prin urmare a mărturisit despre Hristos același lucru, “pentru că el a scris despre Mine” (Ioan 5:46). Mai mult, chiar darea Legii era o făgăduință și o asigurare cu privire la Hristos. Vom vedea lucrul acesta când vom ajunge la capitolul cinci din Romani.

Neprihănirea lui Dumnezeu. – După cum nu există nici o șansă pentru cel care disprețuiește Legea lui Dumnezeu să scape de cerințele ei la adăpostul expresiei “o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege”, tot așa nu e nevoie ca acela care iubește Legea lui Dumnezeu să se teamă că predicarea neprihănirii prin credință ar tinde să conducă la o falsă neprihănire. Un asemenea om este păzit împotriva acestui pericol de afirmația că neprihănirea trebuie să fie *mărturisită* de Lege și în plus, de declarația că această neprihănire care este arătată fără Lege este neprihănirea lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să se teamă că va greși dacă are acea neprihănire! Singurul lucru care ni se cere în această viață este de a căuta împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa (Mat. 6:33).

“Prin credința în (lui – trad. eng.) Isus Hristos.” În alt loc Pavel își exprimă dorința ca atunci când Domnul va veni să fie găsit “nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în (lui – trad. eng.) Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință” (Fil. 3:9). Aici întâlnim din nou expresia “credința în (lui – trad. eng.) Hristos”. În plus, despre sfinți se spune că sunt cei “care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14:12). Dumnezeu este credincios căci “El rămâne credincios” (2 Tim. 2:13). Dumnezeu dă fiecăruia o măsură de credință (Rom. 12:3; Ef. 2:8).

El ne dă propria Sa credincioșie. Aceasta El o face dându-ni-se pe Sine. Astfel încât nu trebuie să obținem o neprihănire produsă de noi înșine; însă pentru a avea o dublă asigurare Domnul ne dă în El Însuși credința prin care ne

însușim neprihănirea Sa. De aceea credința lui Hristos trebuie să aducă neprihănirea lui Dumnezeu, deoarece a avea acea credință înseamnă a-L avea pe Domnul Însuși. Această credință se dă fiecărui om, tot așa cum Hristos s-a dat pe Sine fiecărui om. Întrebare: atunci ce împiedică ca fiecare om să fie mântuit? Răspunsul este: nimic, decât că nu toți oameni vor păstra credința. Dacă toți ar păstra tot ceea ce Dumnezeu le dă, toți ar fi mântuiți.

Înăuntru și pe din afară. – Această neprihănire a lui Dumnezeu, care este prin credința lui Isus Hristos, este *pentru*, literal *în*, și *peste* toți cei ce cred. Propria neprihănire a omului, care este a Legii, este numai pe din afară (Mat. 23:27, 28). Însă Dumnezeu dorește ca adevărul să fie în adâncul inimii (Ps. 51:6). “Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta” (Deut. 6:6). Și astfel făgăduința noului legământ este: “Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor” (Ier. 31:33). El o face, pentru că omului îi este imposibil s-o facă. În cel mai bun caz omul nu poate decât să însceneze un spectacol frumos în firea pământească (carne – nota trad.), pentru a obține aplauzele semenilor. Dumnezeu pune slăvita Sa neprihănire în inimă.

Însă El face mai mult – El mă acoperă cu ea. “Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii” (Is. 61:10). “[Domnul] slăvește pe cei nenorociți, mântuindu-i (El îi va înfrumuseța pe cei blânzi cu mântuire – trad. eng.)” (Ps. 149:4). Îmbrăcat cu slăvita Sa haină, care nu este doar un acoperământ exterior, ci

manifestarea a ceea ce este înăuntru, poporul lui Dumnezeu poate merge înainte “frumos ca luna, curat ca soarele, dar cumplit ca niște oști sub steagurile lor”.

Îndreptățirea îndurării – Romani 3:22-26

²² Nu este nici o deosebire. ²³ Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. ²⁴ Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. ²⁵ Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; ²⁶ Pentru ca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.

“Nici o deosebire.” – În ce privință nu este nici o deosebire? Nu este nici o deosebire în ceea ce privește modul în care oamenii primesc neprihănirea. Și de ce nu este nici o deosebire în maniera în care oamenii sunt îndreptățiți? Deoarece “toți au păcătuit”. Petru, relatând evreilor experiența avută atunci când a predicat pentru prima dată Evanghelia neamurilor, a spus: “Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință” (Fapte 15:8, 9). “Din inima oamenilor”, nu a unei clase de oameni, ci a tuturor oamenilor, “ies gândurile” etc. (Marcu 7:21).

Dumnezeu cunoaște inima tuturor oamenilor, știe că toți sunt păcătoși și de aceea El nu face nici o deosebire între oameni în ceea ce privește Evanghelia.

“Un singur sânge.” – Această lecție este una de cea mai mare importanță ce trebuie învățată de misionar, indiferent că lucrează în cămin sau în țări străine. Deoarece Evanghelia se bazează pe principiul că nu există nici o deosebire între oameni, este esențial ca slujitorul Evangheliei să recunoască acest fapt și să-l aibe întotdeauna în vedere. Dumnezeu “a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur (de un singur sânge – trad. eng.), să locuiască pe toată fața pământului.” (Fapte 17:26). Oamenii nu sunt numai de un singur sânge ci și de un singur trup: “altul (un singur fel – trad. eng.) este trupul oamenilor” (1 Cor. 15:39).

Scopul principal al Epistolei către Romani, așa cum reiese până în acest moment, este de a arăta că în ceea ce privește păcatul și mântuirea nu există nici o deosebire între oameni, oricare ar fi rasa sau starea lor socială. Aceași Evanghelie trebuie predicată atât evreului cât și iudeului, robului și omului liber, prințului și țăranului.

Fiind lipsiți. – Oamenilor le place să-și imagineze că ceea ce se numesc “lipsuri” nu sunt atât de rele ca și păcatele reale. Așa că este mult mai ușor pentru ei să mărturisească că “sunt lipsiți” decât să recunoască că au păcătuit și au făcut rău. Dar deoarece Dumnezeu cere desăvârșire este evident că “lipsurile” sunt păcate. Ar putea să sune mai frumos dacă spunem că un contabil are “lipsuri” în registrele sale, însă oamenii știu că motivul este că el a luat ceea ce nu este al

lui, sau a furat. Atunci când desăvârșirea este standardul, nu are nici o importanță rezultatul, cât de mult sau de puțin lipsește cuiva, atâta timp cât lui îi lipsește. Păcatul înseamnă în principal “a greși ținta”. Și într-un concurs de tir cu arcul, omul care nu are putere să trimită săgeata la țintă, chiar dacă țintește bine, este la fel de sigur învins ca și cel care trage departe de țintă.

“Slava lui Dumnezeu.” – Din text aflăm că slava lui Dumnezeu este neprihănirea Sa. Observați, motivul pentru care toți sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu este că toți au păcătuit. Este clar că dacă ei nu ar fi păcătuit nu ar fi fost lipsiți de ea. Însuși faptul că sunt lipsiți de slavă este din cauza păcatului. La început omul a fost “încununat cu slavă și cu cinste” (Ev. 2:7) deoarece el era drept (fără păcat – nota trad.). Prin cădere el și-a pierdut slava și de aceea el trebuie acum să “caute slava, cinstea și nemurirea”. Hristos a putut spune Tatălui “Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17:22) deoarece în El este neprihănirea lui Dumnezeu pe care a dat-o gratuit fiecărui om. Este o dovadă de înțelepciune să primești neprihănirea; iar “cei înțelepți vor străluci” (Dan. 12:3).

“Sunt socotiți neprihăniți (Fiind îndreptățiți – trad. eng.)” – Cu alte cuvinte, fiind făcuți neprihăniți. A îndreptăți înseamnă a face neprihănit. Dumnezeu dă exact ceea ce-i lipsește păcătosului. Nici unul dintre cititori să nu uite semnificația îndreptățirii. Unii oameni sunt de părere că există o stare mult mai înaltă pentru creștin decât aceea de a fi îndreptățit. Aceasta ar însemna că există o stare mai înaltă

decât aceea de a fi îmbrăcat pe dinăuntru și pe din afară cu neprihănirea lui Dumnezeu. Aceasta nu este posibil.

Fără plată. – “Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” Adică s-o ia ca pe un dar. Astfel, în Isaia 55:1: “Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!”

Epistola către Romani a fost cea care a declanșat Reformațiunea din Germania. Oamenii fuseseră învățați să creadă că pentru a obține neprihănirea trebuiau s-o cumpere fie cu eforturi deosebite fie cu bani. Ideea de a o cumpăra cu bani nu mai este atât de acceptată pe cât era atunci; dar sunt foarte mulți care nu sunt catolici și care cred că trebuie făcut ceva pentru a o obține.

Făcând din rugăciune o faptă. – Autorul vorbea odată cu un om despre neprihănire ca dar fără plată al lui Dumnezeu, omul acela susținând că nu putem obține nimic de la Domnul fără a face ceva în schimb. Când am întrebat ce trebuie să facem pentru a obține iertarea păcatelor, el a răspuns că trebuie să ne rugăm pentru aceasta.

Datorită acestei concepții despre rugăciune, credinciosul catolic sau hindus “spune” atâtea rugăciuni pe zi, în unele zile suplimentând numărul acestora pentru a recupera omisiunile. Rugăciunea păgână, așa cum o făceau de exemplu profeții lui Baal, sărind și tăindu-și trupul (1 Împ. 18:26-28), este o faptă; însă adevărata rugăciune nu este. La mine vine un om care spune că-i este foame. Mai târziu este întrebat dacă i s-a dat ceva, la care el răspunde că a primit

ceva mâncare, dar că l-am obligat să muncească pentru ea. Atunci când este întrebat ce a trebuit să facă pentru ea, el răspunde că a cerut-o. Ar avea mari dificultăți să convingă pe cineva că a lucrat pentru mâncarea primită! Adevărata rugăciune este pur și simplu acceptarea cu recunoștință a darurilor fără plată ale lui Dumnezeu.

Răscumpărarea în Hristos Isus. – Noi suntem făcuți neprihăniți “prin răscumpărarea care este în Hristos Isus”. Adică, prin puterea de răscumpărare care este în Hristos Isus sau prin “bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” (Ef. 3:8). Acesta este motivul pentru care ea ne este dată în dar.

Cineva ar putea spune că viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu este un lucru mult prea prețios pentru a ne fi dată pe nimic. Așa este și de aceea ea trebuie să fie *cumpărată*, dar deoarece noi n-aveam nimic cu care s-o cumpărăm, Hristos a cumpărat-o pentru noi și ne-o dă fără plată în El. Însă dacă ar trebui s-o cumpărăm de la El, am fi putut la fel de bine s-o cumpărăm de la început și astfel să-l scutim de efort. “Dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (Gal. 2:21). “Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniseră-ți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Pet. 1:18, 19). Viața este în sânge (Lev. 17:11-17). Prin urmare răscumpărarea care este în Hristos Isus este propria Sa viață.

Hristos rânduiește. – Hristos este Cel pe care Dumnezeu L-a rânduiește ca să-și arate neprihănirea. Însă deoarece singura

neprihănire autentică este neprihănirea lui Dumnezeu, iar Hristos este singurul care a fost rânduitor de Dumnezeu pentru a o arăta oamenilor, este evident că ea nu poate fi obținută decât prin El. “Căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12).

O jertfă de ispășire. – O jertfă de ispășire este un sacrificiu. De aceea în propoziția respectivă de fapt, se spune că Hristos este rânduitor să fie un sacrificiu pentru iertarea păcatelor noastre. “La sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Ev. 9:26). Desigur că ideea de jertfă sau sacrificiu ne duce cu gândul la o mânie ce trebuie satisfăcută.. Dar observați cu atenție că *noi* suntem cei care avem nevoie de jertfă și nu Dumnezeu. El *aduce* jertfa. Ideea că mânia lui Dumnezeu trebuie să fie satisfăcută pentru ca noi să obținem iertarea nu este susținută de Biblie.

Este culmea absurdității să spui că Dumnezeu este atât de mânios pe oameni încât nu-i va ierta decât dacă se aduce ceva pentru satisfacerea mâniei Sale și că El își oferă Lui Însuși darul prin care este împăcat.¹ “Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte” (Col. 1:21, 22).

Jertfă păgână și creștină. – Ideea creștină de jertfă este cea prezentată mai sus. Ideea păgână, care este prea des întâlnită la creștinii declarați este că omul trebuie să aducă o jertfă pentru a satisface mânia zeului lor. Orice închinare păgână nu este decât o mituire a zeilor lor pentru a le fi

favorabili. Dacă credeau că zeii lor sunt foarte mânioși pe ei, aduceau un sacrificiu mai mare, astfel sacrificii umane fiind oferite în cazuri extreme. Ei credeau, așa cum cred cei care i se închină lui Siva în India în zilele noastre, că zeul lor a fost satisfăcut de vederea sângelui.

Persecuția care a avut loc în așa numitele țări creștine în trecut și într-o oarecare măsură are loc și în prezent, nu este nimic altceva decât rodul acestei idei păgâne referitoare la jertfă. Liderii religioși își închipuie că mântuirea este prin fapte, că omul prin fapte poate face ispășirea pentru păcat, și astfel ei oferă pe cel pe care-l cred răzvrătit ca sacrificiu zeului lor – nu Dumnezeului adevărat, deoarece Lui nu-i plac astfel de sacrificii.

Neprihănirea arătată (declarată – trad. eng.). – A arăta (declara – trad. eng.) neprihănirea înseamnă a rosti neprihănirea. Dumnezeu rostește în dreptul omului neprihănire și acesta este neprihănit. Este aceeași metodă care a fost folosită la început la creațiune. “Dumnezeu a zis și așa a fost.” “Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Ef. 2:10).

Dumnezeu este îndreptățit să răscumpere. – Hristos este rânduit cu scopul de a arăta neprihănirea lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor, în așa fel încât să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Dumnezeu îndreptățește păcătoșii, deoarece ei sunt singurii care au nevoie de îndreptățire. Declararea unui păcătos ca neprihănit este îndreptățită de faptul că el este în mod real

făcut neprihănit. Tot ceea ce Dumnezeu declară a fi, este așa cum spune El. Și atunci el este făcut neprihănit prin viața lui Dumnezeu care îi este dată în Hristos.

Păcatul este împotriva lui Dumnezeu și dacă El este dispus să-l ierte, El are dreptul de a proceda astfel. Nici un necredincios nu ar nega dreptul unui om de a trece cu vederea o greșeală făcută față de el. Însă Dumnezeu nu trece pur și simplu cu vederea păcatul; El își dă viața ca pedeapsă. Astfel El înalță măreția Legii și este îndreptățit să declare un om, care mai înainte era un păcătos, neprihănit. Păcatul este îndepărtat din păcătos, căci păcatul și neprihănirea nu pot exista împreună, iar Dumnezeu își pune propria Sa viață neprihănită în cel credincios. Astfel Dumnezeu este plin de îndurare în dreptatea Sa și drept în îndurarea Sa.

“Există o imensitate în îndurarea lui Dumnezeu,
La fel ca imensitatea mării;
Există o bunătate în dreptatea Sa,
Care este mai mult decât libertate.”

Ne apropiem de sfârșitul capitolului trei din Romani. Am descoperit că neprihănirea este darul fără plată al lui Dumnezeu pentru oricine crede. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu îi dă omului neprihănirea ca o recompensă pentru că el crede anumite doctrine; Evanghelia este cu totul diferită. Ea constă în faptul că adevărata credință are ca singur obiect pe Hristos și aceasta aduce viața lui Hristos în mod real în inimă; și de aceea ea trebuie să aducă neprihănire.

Acest act de milă din partea lui Dumnezeu este întru-totul îndreptățit, căci în primul rând păcatul este împotriva lui Dumnezeu iar El are dreptul de a trece cu vederea păcatele împotriva Sa; și în plus, este drept, deoarece El își dă propria viață ca ispășire pentru păcat, astfel încât mărirea Legii nu este numai menținută, ci este chiar amplificată. “Bunătatea și credințioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Ps. 85:10). Dumnezeu este drept și Cel care îndreptățește pe cei ce crede în Isus. Toată neprihănirea este numai de la El.

Întărind Legea – Romani 3:27-31

²⁷ Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. ²⁸ Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii. ²⁹ Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul Iudeilor? Nu este și al Neamurilor? Da, este și al Neamurilor; ³⁰ Deoarece Dumnezeu este unul singur și El poate socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur. ³¹ Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.

Nici un motiv de laudă. – Din moment ce neprihănirea este darul fără plată al lui Dumnezeu prin Isus Hristos, este evident că nimeni nu se poate lăuda pe drept cu vreo neprihănire proprie. “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Ef. 2:8,

9). ”Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4:7).

Ce dovedește lauda. – “Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Hab. 2:4). Prin urmare lauda dovedește existența unei inimi păcătoase. Dar ce putem spune atunci când un om se laudă cu neprihănire sa, ca, de exemplu, când declară că el a trăit fără să păcătuiască atâția ani? “Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8).

Dar harul și puterea lui Dumnezeu nu sunt descoperite în Hristos pentru a ne curăța și a ne păzi de păcat? Cu siguranță; dar numai atunci când în umilință recunoaștem că suntem păcătoși. “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Când spunem că nu avem nici un păcat, chiar prin aceasta dovedim că avem; dar când cu credință în cuvântului Domnului spunem că suntem păcătoși, atunci sângele lui Hristos ne curăță de toate păcatele. În planul mântuirii nu este nici un loc pentru mândria și lauda omului.

Nici o laudă în cer. – Rezultatul laudei în cer se poate vedea în cazul lui Satana. Odată el a fost unul dintre heruvimii acoperitori de deasupra tronului lui Dumnezeu. Dar el a început să-și contemple propria sa slavă și bunătate și ca urmare a căzut. “Ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngâmfat inima

din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (Ez. 28:16, 17).

Dacă sfinții după translație ar începe să se laude cu sfințenia lor, ei ar fi la fel de răi ca mai înainte. Dar aceasta nu se va întâmpla. Toți cei care vor fi primiți în cer vor fi învățați pe deplin lecția că Dumnezeu este totul în toți. Nu va exista nici o voce sau inimă care să nu participe la cântecul de laudă: “A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl nostru: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!”

“Legea” faptelor. – Legea faptelor nu exclude lauda. Dacă un om ar fi îndreptățit prin fapte, ar avea cu ce să se laude față de altul care a avut același privilegiu dar nu l-a folosit. În acest caz cel neprihănit s-ar putea lăuda față de cel nelegiuit; și oamenii s-ar compara încontinuu cu alții pentru a vedea care a făcut mai mult. Legea faptelor înseamnă pur și simplu Cele Zece Porunci numai ca formă. Conformarea față de legea faptelor permite omului să apară neprihănit în exterior, în timp ce în interior el este plin de stricăciune. Cu toate acestea cel care ascultă de legea faptelor nu este întotdeauna un ipocrit. El ar putea avea dorința sinceră de a ține poruncile, însă poate fi înșelat să creadă că le poate împlini prin el însuși.

“Legea” credinței. – Scopul acesteia este identic cu cel al legii faptelor, adică [ascultarea de] poruncile lui Dumnezeu, însă rezultatul este diferit. Legea faptelor înșeală omul cu o formă; legea credinței îi dă substanța (esența, realitatea –

nota trad.). Legea credinței este legea “așa cum este în Isus”. Una ar putea fi o încercare sinceră de a ține legea; cealaltă este împlinirea reală a acestei dorințe, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.

Cele Zece Porunci așa cum au fost date de Domnul sunt numai o lege a credinței, din moment ce Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca ele să fie privite în alt fel; și El niciodată nu s-a așteptat ca omul să obțină neprihănirea din acestea altfel decât prin credință. Legea faptelor este varianta pervertită de către om a Legii lui Dumnezeu.

Credință fără fapte. – “Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” Pentru că nu există nici o altă cale de a fi îndreptățit! Am văzut mai înainte că toți oamenii sunt păcătoși și că prin sine însuși nimeni nu are putere să împlinească Legea, indiferent cât de mult ar dori lucrul acesta. “Pentru că nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta vor fi socotiți neprihăniți” (Rom. 2:13).

Însă “nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” (Rom. 3:20). De aceea oricine este îndreptățit, sau făcut neprihănit, trebuie să fie făcut neprihănit numai prin credință, întru-totul fără faptele legii. Acesta este un principiu universal valabil. Înseamnă că îndreptățirea la început, la sfârșit și tot timpul este numai prin credință. Creștinul nu poate fi îndreptățit prin fapte, după cum nici păcătosul nu poate fi. Nimeni nu poate ajunge vreodată atât

de bun și puternic încât propriile sale fapte să-l îndreptățească.

Credința și faptele. – Dar asta nu înseamnă că faptele nu au nici o legătură cu credința. Îndreptățirea înseamnă a face drept, sau a face neprihănit. Neprihănirea este echivalentă cu a face binele. Prin urmare credința care îndreptățește este credința care-l face pe om un împlinitor al Legii, sau mai degrabă care pune în el împlinirea Legii. “Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Ef. 2:10). “Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Fil. 2:13). “Adevărat este cuvântul acesta, și vreau să spun apăsător aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune” (Tit 3:8). Omul nu este îndreptățit prin credință și fapte, ci numai prin credință, *care lucrează*.

Un singur Dumnezeu pentru toți. – “Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor” (Ef. 4:6). “El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur (El a făcut de un singur sânge pe toți oamenii – trad. eng.)”, căci “suntem din neamul Lui...” (Fapte 17:26, 28). “Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului” (Rom. 2:11). “În orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănit este primit de El” (Fapte 10:35). Scriptura spune: “«Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine.» În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă” (Rom. 10:11, 12).

Un singur mijloc de îndreptățire pentru toți. – Faptul că îndreptățirea este numai prin credință și că Dumnezeu “poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Fapte 17:30), arată că Dumnezeu nu face nici o deosebire între iudei și neamuri. Și nu există nici o dovadă că ar fi făcut vreodată vreo deosebire între ei. Cel dintre neamuri care crede a fost întotdeauna considerat neprihănit iar evreul care nu crede nu a fost niciodată mai bine văzut de Domnul decât orice alt necredincios. Aduceți-vă aminte că Avraam, tatăl întregii națiuni iudaice, a fost caldeean. Evreii erau legați de caldeenii rămași în țara lor natală prin aceleași legături care existau între ei în țara Canaanului. Din nefericire ei au uitat aceasta; dar ei nu sunt singurii oameni din lume care au uitat că toți oamenii sunt frați.

Nu e nevoie să ne poticnim de prepoziții când citim că “Dumnezeu este unul singur și El poate socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur”. Gândiți-vă cât de des folosim cuvintele “prin” și “cu ajutorul” unul în locul celuilalt, pentru a indica mijlocul, și atunci nu va exista nici o dificultate. (Nota trad. – În versetul precedent în limba engleză se folosesc două cuvinte diferite înaintea expresiilor “cei tăiați împrejur” și “cei netăiați împrejur” pentru a desemna mijlocul, în românește acestea fiind traduse cu același cuvânt “prin”.) Cuvântul principal este “credință”. Atât cei tăiați împrejur cât și cei netăiați împrejur sunt îndreptățiți prin credință.

Desființând Legea. – A desființa Legea nu înseamnă a o aboli. În ceea ce privește perpetuitatea Legii nu este nici o

îndoială. Este atât de clar că este veșnică încât apostolul Pavel niciodată nu-și pierde timpul ca să argumenteze. Singura problemă se referă la modul în care cerințele sale pot fi satisfăcute. Mântuitorul a spus că evreii au desființat Cuvântul (poruncile – trad. eng.) lui Dumnezeu în folosul datinei lor. În ceea ce-i privea, ei au desființat-o. Nimeni nu putea prin vreo acțiune sau prin lipsa unei acțiuni să abolească sau să schimbe în vreun fel Legea lui Dumnezeu. Însă oricine poate prin necredință s-o șteargă din inima sa. Întrebarea este deci: Prin credință desființăm noi Legea lui Dumnezeu? Sau, și mai clar: Credința duce la încălcarea Legii? Răspunsul este: “Nicidecum”.

Întărind Legea. – Ceea ce s-a spus referitor la desființarea Legii lui Dumnezeu se aplică și în acest caz. Adică, nici o acțiune a omului nu poate face din lege altceva decât ceea ce ea deja este. Ea este temelia tronului lui Dumnezeu și ca atare va exista veșnic, în ciuda demonilor și a oamenilor.

Dar nouă ne este lăsată alegerea, dacă vrem ca ea să fie ștearsă sau întărită în inimile noastre. Dacă alegem ca ea să fie întărită în inimile noastre, nu avem altceva de făcut decât să-L acceptăm pe Hristos prin credință. Credința face ca Hristos să locuiască în inimă (Ef. 3:17). Legea lui Dumnezeu este în inima lui Hristos (Ps. 40:8), astfel, credința care-L aduce pe Hristos în inimă întărește Legea în acel loc. Și deoarece Legea lui Dumnezeu este temelia tronului Său, credința care aduce Legea în inimă, Îl întronează pe Dumnezeu acolo. Și în acest fel Dumnezeu lucrează în oameni și “dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”.

4. Crezând fantastica făgăduință a lui Dumnezeu

Obiectivul final al studiului oricărei cărți din Biblie în detaliu este de a putea cuprinde întreaga carte dintr-o singură privire. Capitolul doi și prima parte al celui de-al treilea din Romani ne-au arătat că toți oamenii sunt în aceeași situație deplorabilă. După aceasta vine vestea bună în ultima parte a capitolului trei, în care harul fără plată al lui Dumnezeu este descoperit în Hristos, Mântuitorul păcătoșilor. Iar acum, în capitolul patru găsim argumentația finală privind îndreptățirea prin credință.

Binecuvântarea lui Avraam – Romani 4:1-12

¹ Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? ² Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. ³ Căci ce zice Scriptura? “Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” ⁴ Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; ⁵ Pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. ⁶ Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. ⁷ “Fericite”, zice el, “de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite!” ⁸ Fericite de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” ⁹ Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur?

Căci zicem că lui Avraam credința “i-a fost socotită ca neprihănire.”¹⁰ Dar cum i-a fost socotită? După, sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.¹¹ Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta;¹² Și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.

“Prin puterea lui (în ceea ce privește trupul – trad. eng.)” – Avraam nu a fost tatăl, sau strămoșul, după trup, al tuturor celor cărora Pavel le-a adresat epistola. Problema în discuție este îndreptățirea prin credință. Dacă acum se poate dovedi că nici chiar Avraam n-a primit neprihănirea prin trup (prin puterea lui – nota trad.), ci numai prin credință, atunci problema este rezolvată.

Lauda nu-și are locul. – Dacă în planul de mântuire ar exista ceva care să se numească neprihănire prin fapte, atunci s-ar putea găsi un loc și pentru laudă. Căci dacă cineva poate fi mântuit prin fapte, atunci toți oamenii pot fi; și atunci cei care au fost mântuiți ar putea să se laude cu superioritatea lor față de alții aflați în condiții similare. Dar deja am învățat că lăudatul este exclus. “Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele

înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.”

Lauda în Dumnezeu și lauda înaintea lui Dumnezeu. - Dacă Avraam a fost îndreptățit prin fapte, s-ar putea lăuda; iar dovada se găsește în Scriptură: “Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”. Omul poate fi îndreptățit prin fapte atunci când se poate dovedi că nu a făcut nici o greșală. În acest caz nu are deloc nevoie de credință; faptele lui vorbesc de la sine. Însă Avraam a fost îndreptățit prin credință și de aceea este evident că el nu a fost în nici un fel îndreptățit prin fapte. Cel care este îndreptățit numai prin faptele lui Dumnezeu se va lăuda numai cu acele fapte. Aceasta este semnificația laudei în Dumnezeu, ea fiind cu totul diferită de lauda înaintea lui Dumnezeu.

Pavel și Iacov. - Ajungând aici aproape toți citează cuvintele lui Iacov: “Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?” (Iacov 2:21). Din nefericire acest text este citat pentru a discredita cuvintele lui Pavel. Se pare că oamenii iau drept bun faptul că există o contradicție între Pavel și Iacov; și în mod normal simpatia noastră înclină spre Iacov, deoarece oamenilor le place să creadă că există un oarecare merit în propriile lor fapte, iar ei își imaginează că aceasta este ceea ce Iacov învață. Într-adevăr, există unii oameni care susțin că Iacov a scris cu scopul de a corecta

“ideile extremiste” ale lui Pavel legate de îndreptățirea prin credință.

Am face foarte bine dacă ne-am debarasa de asemenea de idei prostești și nelegiuite. Nimeni nu are dreptul să spere că va înțelege Scriptura atâta timp cât nu se apropie de aceasta cu convingerea fermă că “întreaga Scriptură este inspirată de Dumnezeu”. Duhul Sfânt nu inspiră uneori cuvinte care mai târziu trebuie corectate.

Credința lucrează. - Problema multora dintre cei care citesc cuvintele lui Iacov se datorează presupunerii lor că apostolul ar spune că Avraam a fost îndreptățit prin propriile sale fapte ale credinței. “Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui.” Aceasta este întotdeauna pecetea credinței vii, așa cum arată apostolul. Și tocmai aceasta vrea să spună apostolul Pavel. Ultimul verset al capitolului trei din Romani ne arată că prin credință întărim Legea.

Mai mult, chiar termenul “îndreptățire” arată că credința împlinește cerințele Legii. Credința îl face pe om împlinitor al Legii, căci aceasta este semnificația expresiei “îndreptățire prin credință”. Astfel, în Iacov citim că faptele lui Avraam pur și simplu au arătat credința sa desăvârșită. “Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire»” (Iacov 2:23). Prin urmare apostolul Iacov predică aceeași îndreptățire ca și Pavel. Dacă n-ar fi așa, unul sau altul, sau amândoi, ar fi discreditați ca apostoli. Îndreptățirea prin credința care lucrează este singurul fel de îndreptățire cunoscut în Biblie.

Dar și datorie. - “Însă celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un dar, ci ca ceva datorat.” Trebuie să avem clar în minte mesajul pe care vrea să-l comunice apostolul. Subiectul este mijlocul prin care omul este îndreptățit. Pentru cel ce lucrează cu scopul de a fi îndreptățit, răsplata neprihănirii nu este un dar al harului, ci plata unei datorii. Adică, ar fi așa dacă ar exista neprihănire prin fapte. În acest caz, omul ar veni la Domnul și I-ar cere ceea ce-i datorează.

Însă nimeni nu-L poate pune sub obligație pe Domnul. “Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibe de primit înapoi?” (Rom. 11:35). Dacă cineva ar putea face ceva pentru Domnul pentru care El să-i fie obligat, atunci nu ar mai fi adevărat faptul că toate lucrurile sunt de la El. Aceasta înseamnă că ideea de îndreptățire prin fapte se opune adevărului că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor. Și reciproc, recunoașterea lui Dumnezeu ca și Creator constituie o confirmare a faptului că neprihănirea vine numai de la El.

Îndreptățind pe păcătos. - Dumnezeu îndreptățește pe păcătoși. Nimeni altcineva nu are nevoie de îndreptățire. Dar observați că El nu îndreptățește *păcatul*. Aceasta ar însemna să numească răul bine și să se contrazică singur. Dar El îndreptățește sau face neprihăniți pe cei păcătoși, iar aceasta este exact ceea ce ei au nevoie. El îndreptățește pe păcătosul care crede făcându-l un om nou în Hristos Isus, iar aceasta El o poate face rămânând drept. A face un om nou în neprihănire este în perfectă armonie cu propriul Său caracter de Creator.

Nelucrând. - “Pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.” Nu uitați că subiectul analizat este îndreptățirea. Atunci când apostolul vorbește despre cel ce nu lucrează, este evident că se referă la a nu lucra cu scopul de a fi îndreptățit. Omul nu este făcut neprihănit prin fapte, dar omul neprihănit lucrează - însă întotdeauna prin credință. “Cel neprihănit va trăi prin credință.” Credința este cea care îl face să continue să trăiască în neprihănire. Realitatea faptelor produse de credință este mai clar prezentată în ultima parte a acestui capitol.

În ce constă fericirea (binecuvântarea – trad. eng.). - Fericirea omului căruia Dumnezeu îi acordă neprihănirea fără fapte este fericirea păcatelor iertate și a eliberării din puterea păcatului. Dumnezeu nu-l va acuza de păcat pe cel care trăiește prin credință în Hristos, astfel încât faptele lui Hristos sunt faptele sale. “Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El...Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El” (Col. 2:6-10).

Fericirea (binecuvântarea – trad. eng.) este pentru Iudei și Neamuri. – Această fericire vine atât asupra celor tăiați împrejur cât și a celor netăiați împrejur. Aici se repetă adevărul prezentat în capitolul trei, anume că nu este nici o deosebire în ceea ce privește îndreptățirea. Avraam este tatăl poporului iudeu după trup, însă binecuvântarea el a primit-o atunci când era netăiat împrejur, la fel ca oricare altul dintre Neamuri. De aceea el poate fi atât tatăl iudeilor cât și

al neamurilor. Binecuvântarea sa a fost primită prin credință și de aceea “cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios” (Gal. 3:9).

Cum se primește binecuvântarea. – Cu ceva timp în urmă am văzut că binecuvântarea a fost primită de Avraam prin Hristos. În alt loc apostolul Pavel ne spune că “Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi – fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn» - pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit” (Gal. 3:13, 14).

Indiferent ce i-ar fi fost făgăduit lui Avraam totul este inclus în binecuvântarea descrisă de David. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să ne binecuvânteze întorcându-ne pe fiecare dintre noi de la fărădelegile noastre (Fapte 3:26). Crucea lui Hristos este cea care ne transmite binecuvântarea lui Avraam. Prin urmare binecuvântările sunt spirituale. Nici una dintre binecuvântările făgăduite lui Avraam nu era doar materială. Iar aceasta arată o dată în plus că moștenirea făgăduită lui Avraam și seminței sale este numai pentru cei care sunt copii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus.

Tăierea împrejur nu este nimic. - Avantajul celor tăiați împrejur era că lor le fusese încredințat Cuvântul lui Dumnezeu; dar ei nu l-au primit prin tăierea împrejur. Tăierea împrejur nu era decât un semn; nu era lucrul în sine. Acesta i-a fost dat lui Avraam ca un simbol al neprihănirii prin credință pe care el deja o avea. De aceea el nu putea simboliza pentru nimeni nimic mai mult. Dacă cel tăiat

împrejur nu avea neprihănirea, atunci tăierea lui împrejur nu avea nici o semnificație. “Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (1 Cor. 7:19). Astfel Avraam a fost tatăl celor tăiați împrejur, cu condiția ca aceștia să nu fi fost doar tăiați împrejur, ci să aibă neprihănirea prin credință, care reprezintă singurul lucru necesar.

Totul în Hristos. - Vorbind despre Hristos, apostolul spune: “În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin», pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Cor. 1:20). [În afara lui Hristos] nu există nici o făgăduință pentru om.

Moștenirea și moștenitorii - Romani 4:13-15

¹³ În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință. ¹⁴ Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită; ¹⁵ Pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.

Unde este făgăduința? - O întrebare firească care ar putea fi pusă citind versetul treisprezece este: Unde se găsește făgăduința că Avraam și sămânța sa vor moșteni *lumea*? Mulți cred că nu există nici o astfel de făgăduință în Vechiul Testament. Dar în această privință nu este nici o îndoială, căci apostolul spune că există o astfel de făgăduință. Dacă

noi nu am găsit-o, aceasta este din cauză că am citit Vechiul Testament prea superficial sau cu mintea întunecată de prejudecăți. Dacă luăm în considerare contextul, nu vom avea nici o problemă să găsim făgăduința.

Despre ce vorbește apostolul în context? Despre o moștenire care se capătă prin neprihănirea credinței și de asemenea despre faptul că tăierea împrejur i-a fost dată lui Avraam ca o pecete a acestei neprihăniri pe care el a avut-o prin credință și prin urmare ca o pecete a moștenirii ce trebuia să fie primită prin aceasta.

În ce loc din Vechiul Testament găsim relatată darea tăierii împrejur și a unei făgăduințe legată de aceasta? În capitolul șaptesprezece din Geneza. Atunci acesta trebuie să fie locul în care să căutăm făgăduința potrivit căreia Avraam urma să fie moștenitorul lumii. Să ne întoarcem și să citim:

“Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeuul tău și al seminței tale după tine. Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeuul lor.....Să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru: și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi” (Gen. 17:7-11).

Cititorul va spune de îndată: “Da; este clar că aici este o făgăduință; dar ceea ce căutăm noi este făgăduința conform căreia Avraam și sămânța sa va moșteni *pământul*; și pe

aceasta n-o văd aici. Tot ceea ce văd este o făgăduință că ei vor moșteni țara Canaanului.”

Dar datorită contextului din Romani suntem siguri pe drumul cel bun și vom vedea în curând că aceasta este cu adevărat făgăduința că Avraam și sămânța lui vor moșteni lumea. Trebuie să studiem în detaliu această făgăduință. Și în primul rând să observăm faptul că moștenirea făgăduită este o moștenire veșnică.

Însuși Avraam urmează s-o aibe ca moștenire veșnică. Însă singurul mod în care atât Avraam cât și sămânța sa pot avea în posesiune veșnică o moștenire este având viața veșnică. Prin urmare vedem că în această făgăduință făcută lui Avraam avem asigurată viața veșnică în care să ne bucurăm de posesiune.

Aceasta reiese și mai pregnant dacă avem în vedere că moștenirea este o moștenire a neprihănirii. “În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință” (Rom. 4:13). Tocmai acest lucru se găsește în făgăduința înregistrată în capitolul șaptesprezece din Geneza. Căci acel legământ a fost sigilat prin tăierea împrejur (vezi versetul 11) iar tăierea împrejur era pecetea neprihănirii prin credință (Vezi Rom. 4:11).

Cineva ar putea spune că aceasta nu reiese numai din Vechiul Testament și de aceea nu putem avea pretenția ca evreii s-o fi înțeles; noi avem Noul Testament ca să ne lumineze. Este adevărat că studiind Vechiul Testament,

Noul Testament ne este de mare ajutor, însă este la fel de adevărat că acesta nu conține nici o nouă descoperire. Folosind doar Vechiul Testament se poate vedea că moștenirea făgăduită lui Avraam și seminței sale era numai cu condiția existenței neprihănirii prin credință.

Aceasta este concluzia care se desprinde în mod normal din faptul că moștenirea trebuie să fie o posesiune veșnică. Însă evreii știau foarte bine că viața veșnică aparține numai celor drepți (neprihăniți – nota trad.). “Cel neprihănit nu se va clătina niciodată, dar cei răi nu vor locui în țară” (Prov. 10:30). “Fiindcă cei răi vor fi nimiciți, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni țara” (Ps. 37:9). “Căci cei binecuvântați de Domnul stăpânesc țara, dar cei blestemați de El sunt nimiciți” (Versetul 22).

Porunca a cincea sună astfel: “Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău.” Păzirea poruncilor nu a făcut niciodată vreo diferență în ceea ce privește lungimea vieții oamenilor în această lume.¹ Însă moștenirea pe care Dumnezeu i-a făgăduit-o lui Avraam este una care va fi veșnică datorită neprihănirii posesorilor ei.

Făgăduința și învierea. – Un alt aspect al făgăduinței îl găsim în Geneza, dacă citim cu atenție. Făgăduința era pentru Avraam și sămânța sa. Însă Ștefan a declarat ca fiind un lucru bine cunoscut că Avraam n-a avut nici măcar o palmă de loc (Fapte 7:5). Din Vechiul Testament putem vedea că această afirmație este adevărată, căci aici ni se spune că el a trebuit să cumpere de la canaaniți, pe care

Dumnezeu făgăduise să-i alunge, o palmă de pământ în care să-și îngroape soția. Iar în ceea ce-i privește pe descendenții săi direcți, știm că ei au trăit în corturi, rătăcind din loc în loc, și că Iacov a murit în țara Egiptului.

Mai mult decât atât, citim cuvintele lui David, a cărui domnie a constituit apogeul prosperității copiilor lui Israel în țara Canaanului: “Ascultă-mi rugăciunea, Doamne, și pleacă-ți urechea la strigătele mele! Nu tăcea în fața lacrimilor mele! Căci sunt un străin înaintea Ta, un pribeag, ca toți părinții mei” (Ps. 39:12). Vezi de asemenea rugăciunea înălțată cu ocazia consacrării darurilor pentru templu, când Solomon a fost ales împărat (1 Cron. 29:15).

În plus, și aceasta este cea mai importantă dintre toate, avem cuvintele lui Dumnezeu adresate lui Avraam atunci când El i-a făcut făgăduința. După ce i-a spus că îi va da țara Canaanului lui și seminței sale, Domnul a spus că sămânța sa va fi mai întâi roabă în țară străină. “Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici” (Gen. 15:7, 13-16). Astfel vedem că lui Avraam i s-a spus foarte clar că va muri înainte ca el să intre în posesia țării și că vor mai trece cel puțin patru sute de ani până când sămânța sa o va putea moșteni.

Însă Avraam a murit în credință și la fel sămânța lui (Vezi Evrei 11:13). “În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.” Ei au murit în credință deoarece știau că

Dumnezeu nu poate minți. Însă deoarece făgăduința lui Dumnezeu trebuie să se împlinească, iar ei nu au primit în această viață moștenirea făgăduită, suntem obligați să ajungem la concluzia că ea nu poate fi obținută decât prin învierea morților.

Aceasta a fost speranța care i-a susținut pe israeliții credincioși. Avraam a avut credință ca să-l ofere pe Isaac pe altar deoarece credința sa era în puterea lui Dumnezeu de a învia morții. Pe când Pavel era un întemnițat din cauza “nădejdi în învierea morților” (Fapte 23:6), el a spus: “Și acum, sunt dat în judecată, pentru nădejdea făgăduinței, pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri, și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte”. După care, pentru a arăta temeinicia nădejdi sale el întreabă: “Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții?” (Fapte 26:6-8).

Învierea lui Isus Hristos este garanția și siguranța învierii celor care cred în El (Vezi 1 Corinteni 15:13-20). Apostolii “vesteau în Isus învierea din morți” (Fapte 4:2). Iar unul dintre ei spune spre folosul nostru: “Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestricăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” (1 Pet. 1:3-5).

Și după aceea adaugă că această credință este încercată pentru ca “să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos”. Astfel ajungem la concluzia acestei demonstrații, anume că făgăduința făcută lui Avraam și seminței sale că vor fi moștenitorii lumii este făgăduința venirii lui Hristos.

Apostolul Petru spune că este nevoie să ne reamintească cuvintele care au fost rostite de sfinții profeți deoarece “în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!»” Prin urmare aceștia nu cred deloc în făgăduință.

Însă raționamentul lor nu este corect “căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți” (2 Pet. 3:5-7).

Observați că făgăduința nu este legată cumva doar de părinți ci ea se referă la întregul pământ. Argumentul batjocoritorilor este că de când părinții au adormit toate lucrurile continuă să existe ca la începutul creațiunii. Dar apostolul arată că atunci când spun asta ei își închid ochii în fața faptului că același Cuvânt care la început a făcut cerurile și pământul a distrus și pământul prin potop. Tot așa pământul este păstrat acum prin același Cuvânt pentru ziua

judecății și a pieirii oamenilor nelegiuiți, când acesta va fi distrus prin foc. “Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Pet. 3:13).

După care făgăduință? – După făgăduința făcută părinților, potrivit căreia Avraam și sămânța sa vor moșteni pământul. A trecut mult timp, după măsura oamenilor, de când a fost făcută făgăduința, însă “Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui”. N-a trecut atât de mult timp încât El s-o fi uitat; căci “pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi”. Motivul pentru care El a așteptat atât de mult este că El dorește ca nimeni să nu piară în focul care va înnoi pământul, ci dorește ca toți oamenii să se pocăiască.

Și astfel descoperim că suntem la fel de interesați ca și Avraam de făgăduința făcută lui. Această făgăduință este încă disponibilă pentru a fi acceptată de oricine. Ea include nu mai puțin decât viața veșnică a neprihănirii pe pământul făcut nou ca la început. Nădejdea făgăduinței lui Dumnezeu dată părinților era nădejdea venirii Domnului pentru a învia morții cu scopul de a le dăruia astfel moștenirea.

Hristos a fost odată aici, pe acest pământ, dar atunci nu a avut parte de moștenire mai mult decât a avut Avraam. El nu a avut unde-și pune capul. Dumnezeu își trimite acum Duhul Sfânt pentru a sigila pe credincioși pentru moștenire, exact așa cum a făcut cu Avraam; și când toți cei credincioși vor fi sigilați de Duhul Sfânt El va trimite “pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care

cerul trebuie să-L primească, până la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime” (Fapte 3:20, 21).

Am aflat ce a găsit Avraam și cum a găsit el aceasta. În același timp am aflat ce ne-a făgăduit Dumnezeu nouă și de asemenea lui Avraam, dacă credem Cuvântul Său. Dumnezeu a făgăduit fiecărui om care crede în El nimic mai puțin decât eliberarea lumii. Aceasta nu este o decizie arbitrară. Dumnezeu nu a spus că dacă credem anumite declarații și doctrine, El ne va da în schimb o moștenire veșnică. Moștenirea aceasta este a neprihănirii; și deoarece credința înseamnă primirea vieții lui Hristos în inimă, împreună cu neprihănirea lui Dumnezeu, este evident faptul că nu există nici o altă cale de a primi moștenirea. Acest lucru este mai clar explicat de o declarație aflată în ultima secțiune, care nu a fost menționată, anume că “Legea aduce mânie”.

De aceea oricine se gândește să obțină neprihănirea prin lege își pune încrederea în ceea ce îl va distruge. Dumnezeu a făgăduit în dar pământul tuturor celor care-l acceptă conform condițiilor Sale, adică să accepte odată cu acesta și neprihănirea care îl însoțește, deoarece neprihănirea este caracteristica acestui pământ. Neprihănirea va “locui” aici. Dar această neprihănire poate fi găsită numai în viața lui Dumnezeu, care este manifestată în Hristos.

Însă omul care crede că poate obține prin el însuși neprihănirea din lege de fapt încearcă să-și pună propria

neprihănire în locul neprihănirii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el încearcă să obțină în mod fraudulos pământul. De aceea când se înfățișează la judecată pentru a-și dovedi dreptul de proprietate asupra pământului se descoperă că există o acuzație împotriva lui; iar el găsește “mânie” în loc de binecuvântare. “Unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege”, însă legea este pretutindeni și în consecință și călcarea de lege. Toți au păcătuit, astfel că moștenirea nu poate fi obținută prin lege.

Fantastica bucurie de a crede făgăduința – Romani 4:16-25

¹⁶ De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor, ¹⁷ după cum este scris: “Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi. ¹⁸ Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: “Așa va fi sămânța ta.” ¹⁹ Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. ²⁰ El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu,

prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, ²¹ deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească. ²² De aceea credința aceasta “i-a fost socotită ca neprihănire.” ²³ Dar nu numai pentru el este scris că “i-a fost socotită ce neprihănire”; ²⁴ ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru. ²⁵ care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.

Asigurată pentru toți. – Deoarece moștenirea se capătă prin neprihănirea credinței, este la fel de sigură pentru toți și la fel de disponibilă tuturor. Credința dă fiecăruia o șansă egală, deoarece este la fel de ușor pentru oricine să aibă credință. Dumnezeu a dat fiecărui om o măsură de credință și tuturor aceeași măsură, căci măsura harului este măsura credinței și “fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos” (Ef. 4:7). Hristos este dat fiecărui om fără rezerve (Ev. 2:9). Prin urmare, deoarece aceeași măsură de credință și har este dată tuturor oamenilor, toți au aceeași șansă de a obține moștenirea.

Isus este Garantul. – Credința face sigură făgăduința pentru întreaga sămânță, căci ea are ca singură țintă pe Hristos, iar El este Garantul făgăduințelor lui Dumnezeu (2 Cor. 1:20). Citim de asemenea despre jurământul lui Dumnezeu, prin care Isus a fost făcut Mare Preot, și astfel “prin chiar faptul acesta, El s-a făcut chezașul unui legământ mai bun” (Ev. 7:22). Însă Isus nu a fost dat pentru o anumită clasă de oameni, ci pentru toți fără deosebire. “Fiindcă atât

de mult a iubit Dumnezeu *lumea*, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Isus prin harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru fiecare om (Ev. 2:9). El spune: “pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Hristos locuiește în inimă prin credință (Ef. 3:17). Prin urmare, deoarece Hristos este Garantul făgăduinței, aceasta trebuie să fie sigură pentru toți cei care cred.

Jurământul lui Dumnezeu. – Pentru unii ar putea părea puțin cam exagerat să spui că jurământul prin care Isus a fost făcut preot constituie garanția făgăduinței date lui Avraam. Însă un scurt studiu va permite oricui să vadă că nu poate fi altfel. În capitolul șase din Evrei citim:

“Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși, și a zis: «Cu adevărat te voi binecuvânta»...Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut «Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.»”

Totul este pentru noi. – De ce a confirmat Dumnezeu făgăduința Sa către Avraam printr-un jurământ? Pentru a avea o puternică îmbărbătare. Nu a făcut-o pentru Avraam, căci Avraam a crezut cu adevărat, fără jurământ. Credința sa s-a dovedit desăvârșită înainte să fie făcut jurământul. Acesta a fost făcut numai pentru noi.

Când ne dă acest jurământ o puternică îmbărbătare? Atunci când căutăm adăpost la Hristos ca preot în Sfânta Sfintelor. Dincolo de perdea el slujește ca Mare Preot; și jurământul lui Dumnezeu este cel care ne dă curaj să credem că preoția Sa ne va mântui. Astfel suntem îmbărbătați prin preoția lui Hristos și deci prin jurământul care L-a făcut pe El preot.

Prin urmare jurământul lui Dumnezeu făcut lui Avraam era identic cu jurământul care L-a făcut pe Hristos Mare Preot. Aceasta arată mai clar că făgăduința lui Dumnezeu față de Avraam este la fel de întinsă ca și Evanghelia lui Hristos. Și astfel textul nostru, referindu-se la neprihănirea care i-a fost acordată lui Avraam, spune: “Dar nu numai pentru el este scris că “i-a fost socotită ce neprihănire”; ci este scris și pentru noi, căroră de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru.”

Puterea Cuvântului lui Dumnezeu. – Dumnezeu “cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”. Uneori oamenii fac același lucru, însă în scurt timp noi ne pierdem încrederea în ei. Când oamenii vorbesc despre lucruri care nu sunt ca și cum ar fi, nu putem să calificăm această atitudine decât într-un singur fel. Este o minciună. Însă Dumnezeu cheamă

lucrurile care nu se văd ca și cum ar fi și acesta este adevărul. Care este deosebirea? Pur și simplu aceasta: Cuvântul omului n-are nici o putere să creeze un lucru atunci când el nu există. El ar putea spune că o face, dar aceasta nu înseamnă că este adevărat. Însă când Dumnezeu cheamă un lucru, lucrul respectiv este chiar în cuvântul care-l numește. El vorbește și se face. Prin această putere a lui Dumnezeu a fost Avraam făcut tatăl multor neamuri, chiar și al nostru, dacă credem că Isus a murit și a înviat din nou.

Înviind morții. – Prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, care poate vorbi despre acele lucruri care sunt ca și cum ar fi și aceasta să fie adevărat, sunt înviați morții. Cuvântul Lui îi învie. Credința lui Avraam în învierea morților a fost cea care a făcut din el tatăl multor neamuri. Jurământul lui Dumnezeu către Avraam a fost făcut cu ocazia oferirii lui Isaac ca jertfă (Geneza 22:15-18). Și “prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: «În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!» Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze și din morți” (Ev. 11:17-19).

Neprihănirea și Învierea lui Isus. – Neprihănirea acordată lui Avraam ne va fi și nouă acordată dacă credem în Cel care L-a înviat pe Isus, Domnul nostru, din morți. Prin urmare, rezultă că neprihănirea i-a fost acordată lui Avraam datorită credinței sale în învierea morților, care are loc numai prin Isus (Fapte 4:2). Aceasta au predicat apostolii – făgăduința făcută părinților. Puterea prin care un om este făcut neprihănit este puterea învierii (Vezi Filipeni 3:9-11).

Această putere a învierii, care lucrează neprihănirea în om, îi dă acestuia siguranță în ceea ce privește învierea la viața veșnică, ce va avea loc la sfârșit și prin care își ia în stăpânire moștenirea.

Nefiind slab în credință. – Anumite traduceri ale versetului din Romani 4:19 redau ideea: “Fără a fi slab în credință, el și-a considerat trupul ca și mort”. Adică, după ce Dumnezeu i-a făcut făgăduința, conștientizarea deplină a slăbiciunii sale și a tuturor dificultăților și a obstacolelor imposibile de trecut aflate în calea sa nu au putut să-i slăbească credința. Nimic nu-I este imposibil lui Dumnezeu și pentru El nu există nici o dificultate. Ori de câte ori cineva este înclinat să se îndoiască de posibilitatea mântuirii sale, să se oprească și să se gândească că Dumnezeu a făcut lumea prin cuvântul Său, că El învie morții și că prin aceeași putere Dumnezeu îl va mântui – dacă el vrea aceasta. A te îndoii de făgăduința lui Dumnezeu de a ne elibera de tot răul înseamnă a te îndoii de faptul că El a creat toate lucrurile prin Cuvântul Său și că poate învia morții.

5. Harul care s-a înmulțit și mai mult

Capitolul patru s-a ocupat de cazul lui Avraam ca un exemplu al neprihănirii prin credință. Credința care i-a fost acordată lui, credința în moartea și învierea lui Hristos, ne va aduce aceeași neprihănire și ne va face moștenitori împreună cu el ai aceleiași făgăduințe. Dar capitolul patru constituie de fapt o paranteză, prezentând un exemplu, astfel că al cincilea începe acolo unde se termină capitolul trei:

¹ Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. ² Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. ³ Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, ⁴ Răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. ⁵ Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. ⁶ Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuiți. ⁷ Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. ⁸ Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. ⁹ Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. ¹⁰ Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.

Credința lucrează adevărata neprihănire. – Primul verset al capitolului cinci începe cu “deci”. Cuvântul arată că ceea ce urmează este concluzia firească a celor prezentate mai înainte. Ce se găsește mai înainte? Ni se spune ce a câștigat Avraam prin credință. El a câștigat neprihănirea prin credință, însă aceasta s-a realizat prin credința în

făgăduința că va avea un fiu. Acel fiu era copilul credinței. Dar aceeași credință care a făcut posibilă nașterea lui Isaac, i-a adus lui Avraam și neprihănirea. Și același lucru ne va fi acordat și nouă dacă avem aceeași credință. Prin urmare, ni se spune că neprihănirea prin credință este la fel de reală ca și fiul care i s-a născut lui Avraam prin credință. Neprihănirea prin credință nu este un mit.

Ce este pacea? – Majoritatea oamenilor cred că aceasta este un fel de extaz. Ei cred că pacea cu Dumnezeu înseamnă un sentiment ceresc de nedescris; și astfel ei caută întotdeauna acel sentiment extatic ca dovadă că sunt acceptați de Dumnezeu.

Însă pacea cu Dumnezeu înseamnă același lucru ca și atunci când este vorba de oameni: ea înseamnă pur și simplu absența războiului. Ca păcătoși noi suntem dușmanii lui Dumnezeu. El nu este dușmanul nostru, însă noi luptăm împotriva Lui. Atunci cum putem avea pace cu El? Pur și simplu încetând lupta și punând armele jos. Putem avea pacea oricând suntem dispuși să încetăm lupta.

“Pace cu Dumnezeu”. – Observați că atunci când avem pace cu Dumnezeu nu suntem doar în pace cu El, ci avem pacea Lui. Această pace a fost lăsată pe pământ pentru oameni; căci Domnul a spus: “Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea” (Ioan 14:27). El ne-a dat-o nouă. Deci ea este deja a noastră. Întotdeauna a fost a noastră. Singură problemă a fost că nu am crezut acest lucru. De îndată ce credem cuvintele lui Hristos avem cu adevărat pacea pe care El ne-a dat-o. Și aceasta este pacea cu Dumnezeu, deoarece

găsim pacea în Hristos, iar Hristos locuiește în sânul Tatălui (Ioan 1:18).

Pace și neprihănire. – “Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta” (Ps. 119:165). “O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu, și fericirea ta ca valurile mării” (Is. 48:18). Neprihănirea este pace, deoarece starea noastră de război cu Dumnezeu se datora păcatelor pe care le iubeam. Viața lui Dumnezeu este neprihănire și El este Dumnezeul păcii. Deoarece vrăjmășia o constituie firea pământească (mintea carnală – trad. eng.) și faptele rele produse de aceasta, pacea trebuie să fie opusul, adică neprihănire. Astfel, faptul că fiind îndreptățiți prin credință avem pace cu Dumnezeu constituie pur și simplu o declarație a unui adevăr evident. Neprihănirea pe care o avem prin credință aduce împreună cu aceasta pacea. Cele două nu pot fi separate.

Pacea și sentimentul. – Se pune întrebarea: “Poate avea cineva pace cu Dumnezeu și să nu simtă pacea?” Ce spune Scriptura? “Fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu.” Ce aduce pacea? Credința. Dar credința nu este un sentiment. Dacă ar trebui să existe un anumit sentiment care să însoțească pacea, atunci dacă nu am avea acel sentiment am ști că nu suntem îndreptățiți; și atunci îndreptățirea ar depinde de sentiment și nu de credință. Versetele care urmează ne arată că putem avea pace în necazuri ca și atunci când toate lucrurile merg bine.

Bucurie în necazuri. – Aceasta nu înseamnă că trebuie să căutăm să fim martiri, așa cum au fost unii în primele secole. Însă înseamnă, așa cum se spune, că în mijlocul necazurilor pacea și bucuria noastră rămân la fel. Așa trebuie să se întâmple cu pacea care vine prin credință. Pacea care depinde de sentiment va dispărea de îndată ce vom începe să avem necazuri. Însă nimic nu poate afecta pacea care vine prin credință. “V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).

Necazul aduce răbdare. – Ce este răbdarea? Înseamnă îndurarea suferinței. Rădăcina cuvântului “răbdare” (În engleză “patience” – nota trad.) are sensul de suferință. Ne dăm seama de acest lucru și prin faptul că persoana care este bolnavă se numește “pacient”. Adică el este suferind. Oamenii adesea își scuză irascibilitatea spunând că au atât de multe de îndurat. Ei își închipuie că ar fi răbdători dacă nu ar trebui să sufere atât de mult. Nu, ei nu ar fi răbdători. Nu poate exista răbdare acolo unde nu există suferință. Necazurile nu distrug răbdarea ci o dezvoltă. Atunci când necazurile par să distrugă răbdarea cuiva aceasta nu arată decât că persoana respectivă nu avea deloc răbdare.

Când aduce (lucrează – trad. eng.)? – Versetul spune că necazurile aduc (sau lucrează – trad. eng.) răbdare. Cu toate acestea sunt mulți cei care devin din ce în ce mai iritabili pe măsură ce au tot mai multe necazuri. Lor nu le aduc răbdare. De ce nu? Pur și simplu pentru că ei nu sunt în starea descrisă de apostol. Numai pentru cei care sunt îndreptățiți prin credință necazurile aduc (lucrează) răbdare. În afara

creдинței în Dumnezeu nimic altceva nu poate face pe cineva să aibă o răbdare desăvârșită în toate situațiile.

Va funcționa întotdeauna? – Da, în mod invariabil. “Ei bine”, spune cineva, “sunt sigur că oricine ar fi nerăbdător dacă ar avea atâtea necazuri câte am eu.” Întrebare: Ar fi Hristos nerăbdător dacă ar trebui să îndure toate necazurile tale? Nu a avut El de îndurat atâta și chiar mai mult? Trebuie să recunoști că a avut. A dat El dovadă de nerăbdare? “Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc” (Is. 53:7). Deci, dacă ar fi în locul tău El ar fi răbdător. Atunci de ce nu Îl lași în locul tău?

Credința Îl aduce pe Hristos în inimă, astfel încât El se identifică cu noi și prin urmare El poartă poverile. “Încredințează-ți soarta în mâna Domnului (Aruncă-ți poverile asupra Domnului – trad. eng.), și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (Ps. 55:22).

“Orice răbdare.” – Nu există nici o limită pentru răbdarea care vine prin credința în Hristos. Aceasta este rugăciunea inspirată: “Pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-i fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie.” (Col. 1:10, 11). Adică, putem fi atât de mult întăriți prin slăvita putere prin care Hristos a îndurat suferința încât să avem orice răbdare (toată răbdarea – trad. eng.), chiar dacă suferim mult timp, și în toate acestea să ne putem bucura.

Răbdarea aduce biruință în încercare (lucrează experiență – trad. eng.). – În ce aduce experiență? Aduce experiență în pacea lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Mulți oameni confundă experiența creștină cu profesiunea creștină. Ei spun că au atâția ani de “experiență creștină” când este foarte posibil ca să nu fi experimentat niciodată cu adevărat binecuvântarea vieții lui Hristos. Ei au făcut o declarație de credință; dar experiența adevărată înseamnă manifestarea puterii vieții lui Hristos. Când cineva are această experiență, nu este dificil pentru el să spună ceva din experiența sa atunci când se ivește ocazia.

“Nu înșeală.” - Însă nădejdea aceasta nu înșeală. De ce? Deoarece dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre. “Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când se va arăta, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El” (1 Ioan 2:28). “Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății” (1 Ioan 4:17). Nu poate exista o zi mai grea decât ziua judecății. Prin urmare, cu siguranță că aceia care atunci nu se vor rușina și nu se vor teme au îndrăzneală acum. Iar cel care are îndrăzneală cu Dumnezeu în mod sigur nu trebuie să se teamă de om.

“Dragostea lui Dumnezeu”. – Motivul pentru care nădejdea nu înșeală este că dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Observați că nu se spune dragostea *pentru* Dumnezeu, ci dragostea *lui* Dumnezeu. Ce este dragostea lui Dumnezeu?

“Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3). Deci, Duhul Sfânt pune în inimile noastre ascultare față de Legea lui Dumnezeu; și aceasta ne dă îndrăzneală în ziua judecății și în orice altă împrejurare. Păcatul este cel care-i face pe oameni să se teamă. Când păcatul este îndepărtat, atunci teama dispare. “Cel rău fuge fără să fie urmărit, dar cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr” (Prov. 28:1).

“Hristos [...] a murit pentru cei nelegiuiți.” – “O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși»” (1 Tim. 1:15). “Omul acesta primește pe păcătoși” (Luc. 15:2). Este ciudat că oamenii din cauza conștientizării păcătoșeniei lor stau departe de Domnul, când de fapt Hristos a venit cu singurul scop de a-i primi și mântui pe *ei*. El poate să-i mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El (Ev. 7:25); și El spune că pe cei ce vor veni la El nu-i va izgoni afară (Ioan 6:37).

“Fără putere.” – Atunci când eram fără putere, Hristos a murit pentru cei nelegiuiți. Adevărat; pentru că El a murit cu scopul de a ne da putere prin Duhul Sfânt. Dacă ar fi așteptat ca să prindem ceva putere înainte ca să se dea pentru noi, am fi fost pierduți. Când eram noi fără putere? Chiar acum; și chiar acum Isus Hristos este descoperit răstignit printre noi (Gal. 3:1). “«Numai în Domnul», Mi se va zice, «locuiește dreptatea și puterea»” (Is. 45:24).

Neprihănit sau bun. – “Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară.” Traducerea noastră nu ne arată care este deosebirea dintre cele două cuvinte folosite aici. Omul neprihănit este omul corect, cel care este atent să dea fiecăruia ceea ce îi datorează. Omul bun este milostiv, cel care ne-a ajutat mult și care face pentru noi mai mult decât am fi îndreptățiți să-i pretindem. Însă, indiferent cât de corect ar fi un om, integritatea și caracterul său cu greu ar convinge pe cineva să moară pentru el. Cu toate acestea este posibil ca pentru un om de o mare bunătate să se găsească unii chiar să moară.

Cea mai mare dragoste. – Aceasta este cea mai înaltă concepție a oamenilor despre dragoste. Cineva își poate da viața pentru prietenii săi, “dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși”, și deci vrăjmași Lui, “Hristos a murit pentru noi.”

“Căci dragostea lui Dumnezeu este mai mare
Decât măsura minții omenești;
Și inima Celui Veșnic
Este minunat de bună.”

“Împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său.” – Dumnezeu nu este dușmanul nostru, ci noi suntem sau am fost dușmanii Lui. Prin urmare El nu trebuie să se împace cu noi, ci noi trebuie să ne împăcăm cu El. Și chiar El, în bunătatea inimii Sale, ne împacă. Noi “suntem apropiați prin sângele lui Hristos” (Ef. 2:13). Cum așa? Deoarece păcatul

era cel care ne despărțea de El și ne făcea vrăjmași; iar “sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Fiind curățați de păcat, în mod normal trebuie să fim împăcați cu Dumnezeu.

Darul vieții. – “Viața trupului este în sânge.” “Căci viața oricărui trup stă în sângele lui” (Lev. 17:11, 14). Prin faptul că Hristos și-a vărsat sângele *pentru* noi, El și-a dat viața pentru noi. Dar întrucât sângele este aplicat *asupra* noastră, pentru a ne curăți de toate păcatele, El ne dă viața Sa. Prin urmare, în moartea lui Hristos, dacă suntem răstigniți împreună cu El, noi primim viața Lui în locul vieții noastre păcătoase pe care o ia asupra Sa. Păcatele noastre sunt îndepărtate prin credința în sângele Său, nu ca o decizie arbitrară, ci deoarece prin credință noi facem schimb de viață cu El, iar viața pe care o primim în loc nu are păcat. Viața noastră păcătoasă este înghițită de viața Sa nemărginită, deoarece viața Sa este atât de abundentă încât poate muri din cauza păcatelor noastre și totuși să învie pentru a ne da viață.

“Mântuiți prin viața Lui.” - Hristos nu a trecut prin chinurile morții degeaba, și nici nu ne-a dat viața Sa pentru a o lua înapoi. Când ne dă viața Sa, El dorește ca noi să o păstrăm pentru totdeauna. Cum o obținem? Prin credință. Cum o păstrăm? Prin aceeași credință. “Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2:6). Viața Sa nu are sfârșit, dar noi o putem pierde prin necredință.

Să ne amintim că nu avem viața aceasta în noi înșine, ci “această viață este în Fiul Său”. “Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5:11, 12). Păstrăm viața veșnică păstrându-L pe Hristos. Însă este evident faptul că dacă am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea lui Hristos, dacă viața Sa ne-a fost dată pentru îndepărtarea păcatelor noastre, atunci cu atât mai mult vom fi mântuiți prin acea viață deoarece El a înviat din morți.

Oamenii spun uneori că pot crede că Dumnezeu le iartă păcatele, dar le este greu să creadă că El poate să-i ferească de păcat. Ei bine, dacă este vreo deosebire între acestea două, atunci cea din urmă este cea mai ușoară; căci iertarea păcatelor necesită moartea lui Hristos, pe când pentru salvarea din păcat este nevoie doar de viața Sa continuă.

Prin care viață suntem mântuiți? - Prin viața lui Hristos, iar El nu are decât una. El este “același ieri și azi și în veci” (Ev. 13:8). Prin viața Sa prezentă suntem noi mântuiți, adică prin viața Sa în noi, în fiecare zi. Însă viața pe care El o trăiește acum este aceeași viață pe care a trăit-o în Iudeea acum optsprezece (douăzeci - nota trad.) secole. El și-a luat înapoi aceeași viață pe care și-a dat-o. Gândiți-vă ce a fost în viața lui Hristos, așa cum este ea descrisă în Noul Testament, și vom ști ce ar trebui să fie în viețile noastre astăzi. Dacă-i dăm voie să locuiască în noi, El va trăi exact așa cum a trăit atunci. Dacă există ceva în viețile noastre care nu a fost atunci în viața Sa, putem fi siguri că El nu își trăiește viața Sa în noi acum.

O serie de contraste - Romani 5:12-19

¹² De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...¹³ (Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege. ¹⁴ Totuși moartea a domnit, de la Avraam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină. ¹⁵ Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți. ¹⁶ Și darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul, a adus osânda; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare. ¹⁷ Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!) ¹⁸....Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. ¹⁹ Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți

păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.

Bucuria în Dumnezeu. - Versetul unsprezece ar fi trebuit inclus în lecțiunea de săptămâna trecută, având în vedere că subiectul este același ca în versetele anterioare. Prin aceeași viață prin care primim împăcarea și mântuirea, “ne și bucurăm în Dumnezeu”. Viața lui Hristos este o viață plină de bucurie. Când a căzut, David s-a rugat: “Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!” Strălucirea cerului, frumusețea varietății infinite a florilor cu care Dumnezeu îmbracă pământul și cântecele vesele ale păsărilor, toate acestea arată că lui Dumnezeu îi plac bucuria și frumusețea. Strălucirea și cântecul nu sunt decât expresia firească a vieții. “Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău” (Ps. 5:11).

Probabil că nu există nici un alt pasaj în Romani [considerat] mai dificil de înțeles decât versetele 12-19. Aceasta deoarece există o paranteză atât de lungă în mijlocul propoziției principale și aceeași formă de exprimare se repetă de atât de multe ori. De fapt nu există nici o dificultate. În acest studiu nu vom încerca să abordăm fiecare detaliu, ci vom urmări firul principal al raționamentului care străbate întreaga carte, astfel încât cititorul să poată citi și studia singur cu mai mult folos.

Primele principii. - Din versetul 12 se vede că apostolul se întoarce chiar la începuturi. “Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți

au păcătuit.” Evanghelia nu poate fi prezentată fără aceste adevăruri.

Moartea prin păcat. - Moartea a intrat prin păcat, deoarece păcatul este moarte. Păcatul, odată făptuit aduce moartea (Vezi Iacov 1:15). “Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte (A avea o minte carnală este moarte - trad. eng.)” (Rom. 8:6). “Boldul morții este păcatul” (1 Cor. 15:56). Moartea nu ar fi existat dacă nu ar fi fost păcatul. Păcatul aduce cu el moartea. Așa că nu a fost o decizie arbitrară din partea lui Dumnezeu ca moartea să vină asupra oamenilor din cauza păcatului. Nu putea fi altfel.

Neprihănirea și viața. - “Umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace (A avea o minte spirituală înseamnă viață și pace - trad. eng.)” (Rom. 8:6). “Binele este Unul singur (Nimeni nu este bun decât Unul singur, adică Dumnezeu - trad. eng.)” (Mat. 19:17). El este binele personificat. Prin urmare neprihănirea este viață. Nu este doar o concepție despre ce este bine, ci este chiar binele în sine. Neprihănirea este activă. După cum păcatul și moartea sunt inseparabile, tot așa sunt neprihănirea și viața. “Iată, îți pun astăzi înaintea viața și binele, moartea și răul” (Deut. 30:15).

Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. - Observați dreptatea aici. Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor “din pricină că toți au păcătuit”. “Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el” (Ez. 18:20). Iar aceasta nu este decât consecința faptului că

păcatul are în el moartea și că moartea nu poate veni în alt fel decât prin păcat.

Concluzia. - Se observă că versetul doisprezece începe o propoziție care nu este terminată. Versetele 13-17 constituie o paranteză; trebuie să ajungem la versetul optsprezece pentru a găsi concluzia. Dar pentru că mintea în mod normal ar pierde prima parte a propoziției din cauza lungii paranteze, apostolul repetă ideea principală, pentru a putea conștientiza impactul concluziei. Astfel prima parte a versetului 18 reia versetul 12. “Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii.” Concluzia este: “Tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.”

Domnia morții. - “Moartea a domnit, de la Avraam până la Moise.” Aceasta nu înseamnă că moartea nu a domnit la fel și după aceea. Dar ideea este că Moise semnifică darea Legii; “căci Legea a fost dată prin Moise” (Ioan 1:17). Însă deoarece moartea domnește prin păcat și păcatul nu este ținut în seamă acolo unde nu este o lege, este evident din afirmația “moartea a domnit, de la Avraam până la Moise” că Legea a existat la fel de mult și înainte de Sinai. “Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea” (1 Cor. 15:56). Păcatul nu poate fi imputat atunci când nu este o lege; dar oriunde este păcat, acolo moartea domnește.

Adam o icoană preînchipuitoare. - “Moartea a domnit, de la Avraam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care

este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină.” În ce fel este Adam o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină, adică a lui Hristos? Așa cum o arată versetele următoare, adică Adam a fost o icoană preînchipuitoare a lui Hristos în sensul că acțiunea sa a implicat mulți alții alături de el. Este evident că Adam nu putea să transmită descendenților lui o natură superioară celei pe care o avea el, astfel păcatul lui Adam a făcut inevitabilă nașterea tuturor descendenților săi cu o natură păcătoasă. Cu toate acestea, sentința de moarte nu a trecut asupra lor din acest motiv, ci pentru că ei au păcătuit.

O icoană preînchipuitoare prin contrast. – Adam este o icoană preînchipuitoare a lui Hristos, dar numai prin contrast. “Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala.” Prin greșeala unuia singur mulți au murit; însă prin neprihănirea Unuia, mulți primesc viața. “Judecata venită de la unul, a adus osânda; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare.” “Căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți.” De la un capăt la altul contrastul este prezent. Tot ce a venit prin căderea lui Adam este anulat în Hristos; sau și mai exact, tot ceea ce a fost pierdut în Adam este refăcut în Hristos.

“Mult mai mult.” – Aceasta ar putea fi desemnată ca ideea predominantă a capitolului. Nu numai că tot ceea ce a fost pierdut în Adam este refăcut în Hristos, ci “mult mai mult”. “Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu

Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.”

Și nu există nici o șansă ca să găsim vreo vină în faptul că suntem inevitabil moștenitorii unei naturi păcătoase prin Adam. Nu ne putem plânge că ni se face o nedreptate. Este adevărat că nu putem fi condamnați pentru că avem o natură păcătoasă, iar Domnul recunoaște acest fapt. De aceea El hotărăște ca după cum în Adam am fost făcuți părtași unei naturi păcătoase, tot așa în Hristos să fim făcuți părtași de natură divină.

Dar “mult mai mult”. “Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!” Adică viața de care suntem făcuți părtași în Hristos este mult mai puternică în ceea ce privește neprihănirea decât este viața pe care am primit-o de la Adam în privința nelegiurii. Dumnezeu nu face lucrurile pe jumătate. El dă “în toată plinătatea, harul”.

Condamnarea. - “Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor” sau, așa cum se spune mai departe, “a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii”. “Plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). Toți au păcătuit și de aceea toți sunt condamnați. Nu a existat niciodată pe acest pământ vreun om asupra căruia moartea să nu domnească și nici nu va fi până la sfârșitul lumii. Enoh și Ilie, la fel ca și cei care vor fi translați la venirea Domnului, nu fac excepție.

Nu există excepții, deoarece Scriptura spune că “moartea a trecut asupra tuturor oamenilor”. Căci domnia morții este pur și simplu domnia păcatului. “Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi.” Enoh a fost neprihănit doar prin credință; natura sa a fost la fel de păcătoasă ca a oricărui alt om. Așa că moartea a domnit asupra lor la fel ca și asupra altora. Căci trebuie să ne amintim că această coborâre în mormânt, pe care o vedem atât de des, nu reprezintă pedeapsa păcatului. Ea nu este decât dovada faptului că suntem muritori. Și cei buni și cei răi mor. Aceasta nu este condamnarea, căci oamenii mor bucurându-se în Domnul și chiar cântând cântece de biruință.

“Neprihănire care dă viața.” - “Printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.” În privința aceasta nu este nici o excepție. După cum condamnarea a venit asupra tuturor, tot așa neprihănirea vine asupra tuturor. Hristos a gustat moartea pentru fiecare om. El s-a dat pe Sine pentru toți. Mai mult decât atât, El s-a dat pe Sine fiecărui om. Darul fără plată a venit asupra tuturor. Faptul că este fără plată dovedește că nu există nici o excepție. Dacă ar veni numai asupra celor care au o anumită calificare, atunci nu ar fi fără plată.

Prin urmare faptul că darul neprihănirii și al vieții în Hristos a fost dat fiecărui om de pe pământ este un adevăr evident susținut de Biblie. Nu există nici cel mai mic motiv pentru ca toți oamenii care au trăit vreodată să nu fie mântuiți și să aibă viață veșnică decât că ei nu doresc aceasta. Sunt atât de mulți cei care disprețuiesc darul oferit cu atâta generozitate.

“Ascultarea unui singur om.” - Prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți. Oamenii nu sunt mântuiți prin propria lor ascultare, ci prin ascultarea lui Hristos. Aici scepticul nu pierde ocazia de a șicana, spunând că nu este drept ca ascultarea unui om să fie atribuită altuia. Însă omul care respinge sfatul Domnului nu cunoaște nimic despre dreptate și nu este calificat să vorbească în acest caz.

Biblia nu învață că Dumnezeu ne numește neprihăniți doar pentru că Isus din Nazaret a fost neprihănit acum optsprezece (douăzeci - nota trad.) de secole. Aceasta spune că prin ascultarea Sa noi suntem făcuți neprihăniți. Observați că este vorba despre neprihănire prezentă, reală. Problema celor care obiectează față de atribuirea neprihănirii lui Hristos credincioșilor este că ei nu iau în considerare faptul că Isus trăiește. El trăiește astăzi, la fel cum a trăit când era în Iudeea. “El...trăiește pururea” și este “același ieri și azi și în veci”. În prezent viața Sa este în perfectă armonie cu legea, la fel cum era și atunci. Iar El trăiește în inima celor care cred în El.

Prin urmare ascultarea de acum a lui Hristos în cei credincioși îi face pe aceștia neprihăniți. Prin ei înșiși nu pot face nimic și de aceea Dumnezeu în dragostea Sa o face în ei. Iată întreaga poveste: “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc....dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Gal. 2:20).

De ce nu toți? - Textul sune că “prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți”. Cineva ar putea întreba: “De ce nu sunt toți făcuți neprihăniți prin ascultarea unui singur om?” Motivul este că nu doresc să fie făcuți neprihăniți. Dacă oamenii ar fi socotiți neprihăniți doar pentru că Cineva a fost neprihănit acum optsprezece (douăzeci - nota trad.) de secole, atunci toți ar trebui să fie neprihăniți prin aceeași ascultare. N-ar fi deloc drept să socotești neprihănit pe unul și nu pe toți, dacă ar fi în acest fel. Dar am văzut că lucrurile nu stau așa.

Oamenii nu sunt doar socotiți neprihăniți, ei sunt cu adevărat făcuți neprihăniți prin ascultarea lui Hristos, care este la fel de neprihănit acum ca întotdeauna și care trăiește astăzi în cei care I se supun. Capacitatea Sa de a trăi în orice om este dovedită de faptul că a luat asupra Sa natura omenească acum optsprezece (douăzeci) secole. Ceea ce a făcut în persoana Tâmplarului din Nazaret, Dumnezeu este dispus și tânjește să facă în fiecare om care crede. Darul fără plată vine asupra tuturor, dar nu toți îl acceptă și de aceea nu toți sunt făcuți neprihăniți prin acesta. Cu toate acestea, “mulți” vor fi făcuți neprihăniți prin ascultarea Sa.

Studiind ultimele două versete care au mai rămas din acest capitol, ne va fi suficient pentru obiectivul nostru actual dacă ne vom aminti că ideea principală a capitolului este viața și neprihănirea. Păcatul este moarte, iar neprihănirea este viață. Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, deoarece toți au păcătuit, iar darul neprihănirii a venit asupra tuturor oamenilor în viața lui Hristos. Păcatul nu este ținut în seamă acolo unde nu este o lege. Cu toate acestea păcatul

i-a fost ținut în seamă lui Adam și tuturor celor care au trăit după el, până la momentul dării Legii, în zilele lui Moise.

Har și adevăr - Romani 5:20, 21

²⁰ Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; ²¹ Pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

“Legea a venit.” - Această afirmație arată că a existat greșeală înainte de timpul specificat ca “venirea” Legii. Având în vedere versetele 13, 14, nu e deloc greu să ne dăm seama că este vorba de momentul dării Legii la Sinai. Este evident că “înainte de Lege”, vremea lui Moise și darea Legii se referă la același eveniment.

Păcatul se înmulțește. - Legea a venit pentru ca greșeala deja existentă să se înmulțească. “Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege.” Prin urmare suntem siguri că Legea a fost în lume înainte de timpul cunoscut ca “venirea” Legii, adică înainte ca aceasta să fie rostită pe Muntele Sinai. Aceasta este ceea ce am învățat din versetele 13, 14. În realitate nu era posibil ca Legea să înmulțească păcatul care deja exista. Ea nu putea decât să-l scoată în evidență, adică să-i arate și mai clar adevărata sa natură.

Așa cum se spune în capitolul 7:13, aceasta s-a întâmplat “pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin

faptul că se slujea de aceeași poruncă”. În lume n-a existat nici măcar o iotă în plus din Legea lui Dumnezeu după ce aceasta a fost rostită la Sinai față de cât fusese mai înainte; și nici o faptă care fusese mai înainte păcătoasă n-a fost făcută mai păcătoasă prin darea Legii. Însă împrejurările în care a fost rostită Legea au avut scopul de a sublinia gravitatea păcatului și de a-i convinge mai mult ca niciodată pe cei prezenți de propria lor păcătoșenie.

Harul superabundent. - Ar fi foarte bine dacă fiecare om ar cunoaște acest adevăr. Am auzi mai puține cuvinte de descurajare din cauză că suntem atât de păcătoși. Este inima plină de păcat? Află că acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul și mai mult s-a înmulțit. Aceasta este dovedit de faptul că Hristos, care este plin de har, stă la ușa inimii, care este întruchiparea păcatului, și bate pentru a fi primit (Vezi Apocalipsa 3:15-20). “O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși», dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:15). Când Wesley cânta:

“Har din belșug la Tine se găsește,
Har care-mi acoperă tot păcatul”

el se baza pe Romani 5:20!

Harul la Sinai. – Deoarece Legea a venit pentru ca greșeala să se înmulțească, este limpede că în momentul dării Legii greșelile trebuie să fi fost nespuse de multe. Niciodată până atunci gravitatea păcatului nu a fost atât de mult scoasă în evidență. “Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” Prin urmare, Scriptura este cât se

poate de clară în prezentarea faptului că harul a fost superabundent la darea Legii la Sinai.

De aceea este greșit să presupunem că Dumnezeu a intenționat ca neprihănirea să fie obținută de către cineva prin propriile sale fapte de ascultare. Dimpotrivă, legea a fost rostită pentru a sublinia harul nemărginit al lui Dumnezeu, prin iertarea păcatului și lucrarea neprihănirii în om.

Legea și tronul lui Dumnezeu. – Citim că “dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie” (Ps. 97:2). Neprihănirea se găsește în tronul Său. Este temelia acestuia. Legea lui Dumnezeu este neprihănire, chiar neprihănirea Sa. Aceasta se vede în Isaia 51:6,7, unde Dumnezeu vorbește despre neprihănirea Sa și spune: “Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea!”. Ceea ce înseamnă că numai cei care au Legea lui Dumnezeu în inimă cunosc neprihănirea Sa. Prin urmare Legea Sa este neprihănirea Sa. Iar afirmația că neprihănirea este temelia tronului Său, arată că Legea lui Dumnezeu este în tronul Său. El stă pe tronul neprihănirii.

Dovezi legate de cortul întâlnirii. – În cortul construit de Moise trebuia să locuiască Dumnezeu. “Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Ex. 25:8). În acel sanctuar, în locul cel mai sfânt se găsea chivotul legământului. Acest chivot este descris în Exod 25:10-22. Capacul chivotului se numea capacul ispășirii (tronul milei – trad. eng.). Pe acest capac al ispășirii erau doi heruvimi de aur. În chivot, sub capacul ispășirii, se găseau tablele Legii

(Vezi Exod 25:16-21; Deuteronom 10:1-5). Între heruvimi, pe capacul ispășirii și deasupra tablelor Legii se manifesta slava lui Dumnezeu și de acolo Dumnezeu vorbea poporului (Ex. 25:22). În 2 Împărați 19:15 și Psalm 80:1 Dumnezeu este văzut ca șezând pe (între – trad. eng.) heruvimi.

Prin urmare descoperim că chivotul legământului, cu capacul ispășirii, era o reprezentare a tronului lui Dumnezeu. După cum Cele Zece Porunci se găseau în chivot în cortul de pe pământ, tot așa Cele Zece Porunci sunt adevărata temelie a tronului lui Dumnezeu din cer. Putem menționa, în treacăt, că deoarece cortul pământesc era un tip al adevăratului cort din cer, prin aceasta ni se arată că Legea așa cum se găsește în cer, în tronul lui Dumnezeu, este identică cu Legea rostită la Sinai și scrisă pe tablele de piatră care au fost așezate în chivot.

Tronul lui Dumnezeu și Sinaiul. – Am înțeles că Legea lui Dumnezeu este adevărata temelie a tronului Său. Aceasta era de așteptat din moment ce fundamentul oricărui guvern este legea sa, iar tronul pur și simplu reprezintă legea.

Muntele Sinai, atunci când Legea a fost rostită de pe el, a fost tronul Legii lui Dumnezeu. El reprezenta măreția legii, căci nimeni nu putea să-l atingă fără să moară. Domnul era acolo cu toți îngerii Săi (Vezi Deuteronom 33:2; Fapte 7:53). Prin urmare Muntele Sinai, în momentul dării Legii, a fost destinat să reprezinte tronul lui Dumnezeu. Într-adevăr, în acel moment a fost tronul lui Dumnezeu, locul de unde iese legea, din care ies “fulgere, glasuri și tunete” (Apoc. 4:5) și în jurul căruia stau “de zece mii de ori zece

mii și mii de mii” de îngeri. Aici din nou vedem că neprihănirea care constituie temelia tronului lui Dumnezeu este neprihănirea descrisă de Cele Zece Porunci, așa cum au fost ele rostite de pe Sinai, după cum este descris în Exod 20:3-17.

Tronul harului (îndurării – nota trad.). – Dar deși tronul lui Dumnezeu este temelia legii Sale - acea lege care înseamnă moarte pentru păcătoși - el este un tron al harului (îndurării). Suntem chemați “să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Ev. 4:16). Observați că noi trebuie să ne apropiem pentru a obține îndurare. Observați de asemenea că partea de deasupra a chivotului legământului, în care se găseau tablele Legii, se numea capacul ispășirii (îndurării – trad. eng.). Acesta era locul unde Dumnezeu apărea pentru a vorbi poporului Său, așa că chivotul cortului pământesc nu reprezenta numai tronul în care era păstrată legea lui Dumnezeu, ci și tronul harului (îndurării).

Legea și Mijlocitorul. – Ni se spune că legea a fost dată “prin mâna unui mijlocitor” (Gal. 3:19). Cine a fost mijlocitorul prin mâna căruia a fost dată Legea? “Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți” (1 Tim. 2:5, 6). Prin urmare, la Sinai Legea a fost dată prin Hristos, care este și întotdeauna a fost manifestarea lui Dumnezeu către oameni. El este Mijlocitorul, adică Cel prin care lucrurile lui Dumnezeu sunt date oamenilor. Neprihănirea lui Dumnezeu

este transmisă oamenilor prin Isus Hristos. Afirmarea că Legea a fost dată prin mâna unui Mijlocitor ne reamintește faptul că acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul și mai mult s-a înmulțit.

Faptul că Legea a fost în mâna unui Mijlocitor la Sinai demonstrează că: (1) Dumnezeu nu a vrut ca nimeni să creadă că poate obține neprihănirea Legii prin propria sa putere, ci numai prin Hristos. (2) Evanghelia lui Hristos a fost descoperită la Sinai la fel ca și pe Golgota. (3) Neprihănirea lui Dumnezeu care este descoperită în Evanghelia lui Hristos, este aceeași neprihănire descrisă de Lege așa cum a fost dată aceasta la Sinai, fără a fi schimbată o singură literă. Aceasta este neprihănirea pe care trebuie să o obținem în Hristos.

Izvorul vieții. - În Psalm 36:7-9 citim: “Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul Casei Tale, și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții”. Datorită faptului că la Dumnezeu este izvorul vieții El îi face pe cei care se încred în El să bea din șuvoiul (râul - trad. eng.) desfătărilor Sale.

Care este acel șuvoi (râu)? “Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului” (Apoc. 22:1). Imaginați-vă aceasta! Un râu curgând din tronul lui Dumnezeu. El este izvorul vieții. Invitația adresată fiecăruia este ca acela care însetează să bea din apa vieții fără plată. Apoc. 22:17; Ioan

4:10-14 și 7:37-39 ne vor ajuta să înțelegem acest subiect. Noi luăm din apa vie primind Duhul Sfânt.

Bând neprihănire. - Mântuitorul a spus: “Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Mat. 5:6). Dacă cineva este însetat, cum poate fi el săturat? Bând. Prin urmare Mântuitorul dorește ca noi să bem neprihănire, dacă însetăm după ea. Amintiți-vă că tronul lui Dumnezeu este tronul neprihănirii și că din el curge râul vieții, și astfel vom vedea cât de sugestivă este asigurarea că putem bea neprihănire.

Deoarece acesta este tronul neprihănirii, râul care țâșnește din tron trebuie să fie încărcat, ca să spunem așa, cu neprihănirea Legii. De aceea oricine crede în Hristos și bea din Duhul Său, implicit bea neprihănirea Legii așa cum se găsește aceasta în tron, sau așa cum a fost rostită la Sinai.

Bând la Sinai. - Oricine citește Exod 17:1-6 împreună cu Deuteronom 4:10-12 (care ne arată că Horebul și Sinaiul sunt identice), va vedea că tocmai în momentul când Legea a fost rostită la Sinai, exista un râu de apă ce curgea la poalele muntelui. Acel râu curgea din Hristos (1 Cor. 10:4). Hristos, Stânca vie, stătea pe acea piatră în deșert din care a curs apa pentru a potoli setea oamenilor și El a fost cel din care aceasta a curs. La El este izvorul vieții. Și astfel comparația dintre tronul lui Dumnezeu și Sinai este completă. Acesta reprezenta Legea lui Dumnezeu, astfel că nimeni nu se putea apropia fără să moară, însă cu toate acestea ei puteau să bea din apa vie care curgea din el. Și din această imagine putem vedea că neprihănirea pe care trebuie

s-o bea cei care acceptă invitația lui Hristos este neprihănirea descrisă de Cele Zece Porunci.

Inima lui Hristos. - Prin David astfel a vorbit Hristos despre venirea Sa pe acest pământ: “Atunci am zis: Iată-mă că vin! - în sulul cărții este scris despre mine - vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Ps. 40:7, 8). El a spus că a păzit poruncile Tatălui Său (Ioan 15:10). Atât de bine a păzit poruncile încât El a ținut Sabatul zilei a șaptea, care uneori este stigmatizat cu numele de “sabat evreiesc”.

Canon Knox-Little spune: “Este un lucru sigur că Domnul nostru cât a fost pe acest pământ a păzit sâmbăta și nu duminica” (Sacerdotalism, p.75). Acesta este adevărul nu pentru că o spune Canon Knox-Little, ci pentru că Biblia o învață. Este un lucru atât de clar încât nu există nici o șansă de dispută. Încă nu am auzit de nimeni care să fi avut îndrăzneala să afirme că Isus a păzit o altă zi decât cea de-a șaptea, ziua prevăzută în porunca a patra. Păzirea “zilei Sabatului...după Lege” făcea parte din neprihănirea care era în inima lui Hristos. Și deoarece Hristos este același astăzi ca și în trecut, aceasta este încă în inima Sa.

Viața veșnică prin Hristos. - “Tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Viața lui Hristos ne-a fost dată nouă, și pentru noi, pe cruce. Prin faptul că suntem răstigniți împreună cu El noi trăim împreună cu El (Gal. 2:20; Rom. 6:8). “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Cor. 5:19). În inima Sa era Legea, astfel

încât inima lui Hristos era de fapt tronul lui Dumnezeu. Așa că noi cântăm despre “Hristos înăuntru întronat”.

Când Hristos atârna pe cruce “unul din ostași I-a străpuns coasta cu o suliță; și îndată a ieșit din ea sânge și apă” (Ioan 19:34). Acesta era izvorul vieții, care curge fără plată pentru toți. A curs din inima lui Hristos, în care se găsea Legea lui Dumnezeu. Astfel descoperim că Sinaiul, Golgota și Muntele Sion reprezintă același lucru. Sinaiul și Golgota nu sunt în opoziție, ci sunt unite. Ambele prezintă aceeași Evanghelie și aceeași Lege. Viața care curge pentru noi de la Golgota ne aduce neprihănirea Legii care a fost rostită al Sinai.

Har prin neprihănire. - În felul acesta vedem cum harul domnește prin neprihănire spre viața veșnică. Viața veșnică se găsește în Hristos, deoarece viața Sa este viața Dumnezeului veșnic, care există “din veșnicie în veșnicie”. Dar viața lui Dumnezeu este Legea. Harul lui Dumnezeu curge spre noi prin viața lui Hristos și ne aduce neprihănirea acesteia. Astfel în Hristos noi primim Legea așa cum a fost dată, adică pentru a trăi.

În consecință, a accepta darul fără preț al harului lui Dumnezeu înseamnă pur și simplu a ne supune Lui, pentru ca Hristos să locuiască în noi și să trăiască în noi neprihănirea Legii așa cum a fost rostită la Sinai și este păstrată în tronul lui Dumnezeu. De la Hristos acel șuvoi de viață încă curge, astfel că primindu-L pe El, vom avea în noi acel izvor de apă care va țâșni în viața veșnică.

6. Jugul lui Hristos este bun, sarcina Sa este ușoară

La începutul studiului capitolului șase din Romani, trebuie să precizăm că acesta nu este decât continuarea capitolului cinci. Tema aceluia capitol este harul superabundent și de asemenea darul vieții și al neprihănirii prin har. Ca păcătoși noi suntem vrăjmașii lui Dumnezeu, dar suntem împăcați, adică eliberați din păcat, primind neprihănirea vieții lui Hristos, care nu are limite. Indiferent cât de mult s-ar înmulți păcatul, harul se înmulțește și mai mult.

Răstigniți, îngropați și înviați “împreună cu Hristos” – Romani 6:1-11

¹ Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? ² Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? ³ Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? ⁴ Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. ⁵ În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. ⁶ Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; ⁷ Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. ⁸ Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, ⁹ Întrucât știm că

Hristosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui.¹⁰ Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.¹¹ Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.

O întrebare importantă. – “Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?” Vă aduceți cu siguranță aminte de o întrebare similară în capitolul trei, versetele 5,7 și de răspunsul din versetele 6,8. Este aceeași întrebare exprimată în altă formă: “Și de ce să nu facem răul ca să vină bine din el?” Răspunsul este evident pentru oricine: “Nicidecum (În limba engleză expresia este “Dumnezeu să ne ferească”, fiind o traducere inexactă. De fapt expresia care redă întreaga forță a acestui răspuns este “Cu nici un chip”, practic echivalentă cu traducerea din română - nota trad.)”

Deși harul este superabundent acolo unde păcatul se înmulțește aceasta nu înseamnă că trebuie să îngrămădim păcate în mod conștient. Aceasta ar fi în modul cel mai categoric echivalent cu primirea harului lui Dumnezeu în zadar (2 Cor. 6:1).

Care este motivul. - “Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” Este pur și simplu imposibil, iar în ceea ce privește întrebarea dacă putem s-o facem sau nu, aceasta nu intră în discuție; căci este clar că dacă suntem morți față de păcat nu putem în același timp să trăim în el. Un om nu poate fi în același timp și mort și viu.

Capitolul precedent a subliniat faptul că noi suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea lui Hristos și suntem mântuiți prin viața Sa. Împăcarea cu Dumnezeu înseamnă eliberare din păcat; astfel că a fi “mântuiți prin viața Lui” înseamnă că am “trecut din moarte la viață”. Viața de păcat, care era vrăjmășie, a luat sfârșit în viața lui Hristos.

“Botezați în Isus Hristos.” - Botezul simbolizează îmbrăcarea cu Hristos (Gal. 3:27). “Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup - tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi” (1 Cor. 12:12, 13).

În ce punct suntem uniți cu Hristos. - Moartea este cea prin care intrăm în contact cu Hristos. El se unește cu noi la cel mai de jos nivel. Aceasta face ca mântuirea noastră să fie atât de sigură pentru fiecare, fără nici o excepție. Păcatul și boala sunt tributare morții. Moartea este suma tuturor relelor ce pot afecta omul. Este punctul cel mai de jos și aici vine Hristos în contact cu noi. Noi suntem uniți cu El în moarte. După cum cel mai mare include pe cel mai mic, faptul că Hristos s-a smerit pe Sine până la moarte demonstrează că nu există nici un rău care să ni se poată întâmpla pe care să nu-L ia asupra Sa.

Botezați în moartea Sa. - “Toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui.” Și ce înseamnă a fi botezat în moartea Sa? Versetul 10 ne spune: “Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată

pentru totdeauna.” El a murit pentru păcat, *nu al Lui*, căci El nu a avut nici unul; ci “El a purtat păcatele *noastre* în trupul Său, pe lemn” (1 Pet. 2:24). “El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Is. 53:5). Deoarece prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, rezultă că dacă suntem botezați în moartea Sa și noi la rândul nostru murim față de păcat.

O viață nouă. - “Hristosul înviat din morți nu mai moare”. “Dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El.” Era cu neputință ca legăturile morții să-L țină pe Hristos (Fapte 2:24). Prin urmare, pe cât de sigur este că suntem botezați în moartea lui Hristos, pe atât de sigur este că vom fi înviați dintr-o viață de păcat la o viață de neprihănire în El. “În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.”

Răstignire împreună cu El. – Deoarece Hristos a fost răstignit rezultă că a fi botezat în moartea Sa înseamnă a fi răstignit împreună cu El. Astfel, citim: “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2:20). Răstignit și totuși trăind, deoarece fiind răstignit împreună cu Hristos el totuși trăiește. Hristos a spus: “Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Cum putem trăi o viață nouă? În noi înșine nu avem nici o putere; dar Hristos a fost înviat din morți de slava Tatălui; iar în rugăciunea Sa către Tatăl, El a spus: “Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17:22). Prin urmare, puterea care L-a înviat pe Isus din morți este folosită pentru a ne învia din moartea păcatului. Dacă suntem

dispuși să lăsăm ca vechea viață să fie răstignită putem fi siguri de cea nouă.

“Omul nostru cel vechi” răstignit. – Vom fi una cu El printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Dacă suntem răstigniți împreună cu Hristos păcatele noastre trebuie să fie de asemenea răstignite împreună cu Hristos, căci ele fac parte din noi. Păcatele noastre au fost asupra Sa atunci când a fost răstignit, deci bineînțeles că păcatele noastre sunt răstignite dacă suntem răstigniți împreună cu El.

Dar aici există o deosebire între noi și păcatele noastre atunci când sunt răstignite. Noi suntem răstigniți pentru a putea trăi din nou; păcatele noastre sunt răstignite pentru a fi distruse. Hristos nu este “un slujitor al păcatului” (Gal. 2:17). Viața lui Dumnezeu a fost cea care L-a înviat din morți și în această viață nu există păcat.

O despărțire de păcat. – Cititorul va observa că despărțirea de păcat are loc în moarte. Aceasta deoarece moartea este în păcat. “Păcatul odată făcut aduce moartea” (Iacov 1:15). De aceea numai moartea poate face despărțirea. Noi înșine nu ne-am fi putut despărți de păcat, deoarece păcatul era chiar viața noastră. Distrugerea păcatului, dacă ar fi fost posibil s-o realizăm, ar fi putut avea loc numai prin renunțare la viață, însă aceasta ar fi însemnat sfârșitul nostru. De aceea nu există nici un viitor pentru cei nelegiuși care mor în păcatele lor; prin renunțarea la viață (sau, mai bine zis, viața fiindu-le luată) ei nu mai există. Însă Hristos a avut puterea de a-și da viața și de a și-o lua înapoi; și de

aceea când renunțăm la viață în El, suntem înviați din nou prin viața Sa fără sfârșit.

Rețineți că El nu ne dă înapoi viața noastră, ci pe a Sa. În acea viață n-a existat niciodată păcat; și de aceea răstignirea și învierea noastră împreună cu El înseamnă despărțirea de păcatul care este în noi. Această idee trebuie avută în vedere când vom studia capitolul următor.

Trăind împreună cu Hristos. – Când vom trăi împreună cu El? Bineînțeles că de îndată ce suntem îngropați și înviați cu El. Viața noastră împreună cu Hristos în lumea de apoi ne este asigurată numai prin trăirea noastră împreună cu El acum în această lume. Suntem despărțiți de păcat, prin moarte împreună cu El, pentru ca să putem primi viața în El. Cititorul este rugat să rețină și aceasta până când vom ajunge să studiem capitolul următor.

“Prin botez....am fost îngropați împreună cu El.” – Prin urmare botezul înseamnă a fi îngropat. Dacă oamenii ar fi fost dispuși să urmeze învățătura clară a Bibliei niciodată n-ar fi existat discuții cu privire la “modul de a boteza”. Citind Biblia nimeni nu ar fi putut ajunge la altă idee decât că botezul se face prin scufundare. “Fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți” (Col. 2:12). Botezul reprezintă moartea și învierea lui Hristos, prin acesta noi arătând că acceptăm jertfa Sa; și chiar actul în sine este o îngropare reală cu scopul de a face această învățătură să fie și mai impresionantă.

De ce a avut loc schimbarea botezului? – Cum a avut loc schimbarea botezului biblic cu cel prin stropire? Este foarte ușor de răspuns. Botezul este un memorial al învierii lui Hristos. Însă “biserica”, prin aceasta înțelegându-se episcopii care iubeau laudele oamenilor mai mult decât lauda lui Dumnezeu și care doreau să obțină favoarea “clasei privilegiate” a păgânilor, a adoptat sărbătoarea păgână a soarelui. Și pentru a avea o justificare, ei au spus că soarele venerat de către păgâni era un simbol al învierii “Soarelui Neprihănirii”, adică al lui Hristos, și că păzind duminica ei sărbătoreau învierea Sa.

Dar ei nu aveau nevoie de două simboluri de aducere aminte pentru înviere și astfel au renunțat la cel pe care Domnul îl dăduse. Cu toate acestea pentru a nu părea că renunță la botez ei au spus că stropirea cu “apă sfântă” făcută de păgâni, pe care o adoptaseră în mod firesc împreună cu sărbătoarea păgână a soarelui, constituia botezul poruncit de Biblie.

Oamenii s-au încrezut în “părinți” în loc să citească singuri Scriptura și astfel a-i face să creadă că urmează învățătura Bibliei a fost un lucru foarte ușor. Este adevărat că există unii care ascultă de cuvânt în ceea ce privește scufundarea și care de asemenea păzesc duminica; dar cele două practici sunt contradictorii. Cuvântul este neglijat într-un anumit aspect (păzirea duminicii) pentru a realiza un simbol de aducere aminte al unui eveniment pe care ei deja îl sărbătoresc conform cuvântului (botez). Botezul biblic cade în desuetitudine în rândul [multor] păzitori ai primei zile a

săptămânii. Cu siguranță mai devreme sau mai târziu ei vor renunța cu totul la unul dintre ele.

Unelte (instrumente – trad. eng.) ale neprihănirii – Romani 6:12-23

¹² Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. ¹³ Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. ¹⁴ Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har. ¹⁵ Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub lege ci sub har? Nicidecum. ¹⁶ Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? ¹⁷ Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat cum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. ¹⁸ Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii. ¹⁹ Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pământești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți

la sfințirea voastră! ²⁰ Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. ²¹ Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. ²² Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. ²³ Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

Domnia păcatului. – Din capitolul cinci am învățat că domnia păcatului este domnia morții, deoarece moartea vine prin păcat. Dar am mai învățat că darul vieții este oferit tuturor, astfel că oricine îl are pe Hristos, are viața. În loc ca moartea să domnească peste aceștia, ei “vor domni în viață prin acel Unul singur, care este Isus Hristos!” Îndemnul: “deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor”, este prin urmare echivalent cu acela de a rămâne în Hristos, sau de a păstra viața Sa. Am obținut viața prin credință și tot astfel trebuie s-o păstrăm prin credință.

Ai cui robi suntem? – Este foarte ușor de răspuns la această întrebare. Celui căruia “vă dați robi [cuiva], ca să-l ascultați”. Dacă ne supunem păcatului, atunci suntem robii păcatului, căci “oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului” (Ioan 8:34). Dar dacă ne supunem neprihănirii atunci suntem robii neprihănirii. “Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” (Mat. 6:24). Nu putem sluji atât păcatului cât și neprihănirii în același timp. Nimeni nu poate fi la un moment dat atât păcătos cât și neprihănit. Fie păcatul, fie neprihănirea, trebuie să stăpânească.

Unelte (instrumente – trad. eng.). În acest capitol sunt folosiți doi termeni pentru a descrie oamenii, anume robi și unelte (instrumente – trad. eng.). E nevoie de ambele pentru a ilustra relația noastră cu păcatul și neprihănirea. Păcatul și neprihănirea sunt stăpâni. Noi nu suntem decât instrumente în mâinile lor. Felul lucrării pe care un anumit instrument o face depinde în întregime de cel care-l folosește.

De exemplu, avem un stilou bun; ce fel de lucrare va face el? El va face o lucrare bună dacă se află în mâinile unui scriitor îndemânatic, însă în mâinile unui cârpaci lucrarea sa va fi de slabă calitate. Cu alte cuvinte, în mâinile unui om bun el va scrie numai ce este bine; dar în mâinile unui om rău el va da pe față răul. Însă omul nu este un simplu instrument. Nu, nicidecum. Între oameni și instrumentele obișnuite există această deosebire: cele din urmă nu-i pot alege pe cei care le folosesc, în timp ce primii au deplină libertate de a alege pe cine slujesc. Ei trebuie să se supună, nu o singură dată, ci mereu. Dacă se supun păcatului, ei vor face păcat. Dacă se supun lui Dumnezeu, pentru a fi instrumente în mâinile Sale, ei nu pot face altceva decât bine atâta timp cât rămân supuși Lui.

O comparație. – În versetul nouăsprezece suntem îndemnați să ne supunem ca robi ai neprihănirii după cum ne-am supus păcatului, fiind robii acestuia. Făcând aceasta, suntem asigurați, în versetele următoare, că după cum cu siguranță roada era păcatul și moartea când eram supuși păcatului, tot așa de sigur este că roada va fi sfințenia atunci când ne supunem pentru a fi robi ai neprihănirii. Da, și chiar mai sigur; căci “unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a

înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru”. Neprihănirea este mai puternică decât păcatul, după cum Dumnezeu este mai puternic decât Satana. Dumnezeu poate scoate din mâinile lui Satana sufletul care strigă să fie eliberat; dar nimeni nu poate scoate din mâna lui Dumnezeu pe copiii Săi.

Nu mai suntem sub Lege. – Sunt mulți oameni cărora le place să citeze această expresie, închipuindu-și că îi absolvă cu totul, pentru totdeauna, de păzirea Legii lui Dumnezeu. În mod ciudat, această expresie este folosită numai pentru a justifica refuzul de a păzi porunca a patra. Citiți cea de-a patra poruncă unui om care refuză să păzească Sabatul Domnului, ziua a șaptea, și el va spune: “Noi nu suntem sub Lege”. Cu toate acestea același om va cita porunca a treia celui care înjură, sau prima și a doua poruncă păgânilor, și va recunoaște autoritatea poruncii a șasea, a șaptea și a opta. Astfel, se pare că oamenii de fapt nu cred că afirmația potrivit căreia nu mai suntem sub lege înseamnă că avem libertatea de a o încălca. Să studiem acest verset în întregime și pe bucăți.

Ce este păcatul? – “Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). “Orice nelegiuire este păcat” (1 Ioan 5:17). Acest lucru este clar; să-l ținem bine minte.

Ce este neprihănirea? – Neprihănirea este opusul păcatului, deoarece “orice nelegiuire (ne-neprihănire, adică

opusul neprihănirii, conform trad. eng.) este păcat”. Dar “păcatul este fărădelege (încălcarea Legii – trad. eng.)”. Prin urmare neprihănirea înseamnă păzirea Legii. Așa că atunci când suntem îndemnați să ne supunem membrele ca instrumente ale neprihănirii pentru Dumnezeu, de fapt ni se spune să ne supunem ascultării de Lege.

Stăpânirea păcatului. – Păcatul nu are nici o stăpânire asupra celor care se supun și sunt robi ai neprihănirii, sau ai ascultării de Lege; deoarece păcatul este încălcarea legii. Acum să citim versetul patrusprezece în întregime: “Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har”. Adică, încălcarea Legii nu are ce căuta în cei care nu mai sunt sub Lege. Atunci cei care nu sunt sub Lege sunt cei care ascultă de Lege. Cei care o încalcă sunt sub Lege. Nimic nu poate fi mai clar.

Sub har. – “Nu sunteți sub Lege, ci sub har”. Am văzut că cei care nu sunt sub Lege sunt cei care păzesc Legea. Prin urmare cei care sunt sub Lege sunt cei care o încalcă și care astfel sunt sub condamnarea ei. Dar “unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”. Dumnezeu eliberează din păcat.

Chinuiți de amenințările Legii pe care am încălcat-o, noi fugim pentru a găsi adăpost la Hristos, care este “plin de har și de adevăr”. Aici găsim eliberare din păcat. În El găsim nu numai harul care acoperă toate păcatele noastre ci și neprihănirea Legii, deoarece El este plin de adevăr, iar Legea este adevărul (Ps. 119:142). Harul “stăpânește” prin

neprihănire (sau ascultarea de Lege) ca să dea viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Plata păcatului. – Din capitolul doi am învățat că aceia care resping bunătatea lui Dumnezeu își adună o comoară de mânie. Însă mânia vine numai peste oamenii neascultării (Ef. 5:6). Cei care păcătuiesc își strâng plata. “Plata păcatului este moartea.” Păcatul are în el moartea, de aceea “păcatul odată făcut, aduce moartea”. Nu poate exista un alt sfârșit pentru păcat decât moartea, deoarece păcatul reprezintă absența neprihănirii, iar neprihănirea este viața și caracterul lui Dumnezeu. Alegerea persistentă și finală a păcatului este prin urmare alegerea despărțirii totale de viața lui Dumnezeu și astfel de viața în sine, deoarece El este singura sursă a vieții. Hristos, care este înțelepciunea lui Dumnezeu, spune: “Toți cei ce Mă urăsc, iubesc moartea” (Prov. 8:36). Cei care vor trece în moarte la sfârșit vor fi doar aceia care au lucrat pentru aceasta.

Darul lui Dumnezeu. – Dar pentru viața veșnică noi nu lucrăm. Nimic din ce am putea face nu poate plăti nici măcar în cea mai mică măsură pentru aceasta. Este darul lui Dumnezeu. Adevărat, ea vine numai prin neprihănire, însă neprihănirea este un dar. “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Ef. 2:8-10).

“O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor!” (Ps. 31:19). Când oamenii păcătuiesc, Dumnezeu nu le dă decât ceea ce ei au vrut. Dar dacă oamenii se supun ca robi neprihănirii, El le dă neprihănirea și împreună cu aceasta viața veșnică, toate în dar. “Calea călătorului de Lege este grea”, însă jugul lui Hristos este bun și sarcina Sa este ușoară.

7. Căsătorită cu bărbatul nepotrivit

Capitolul șapte din Romani se găsește de fapt în întregime în capitolul șase. Cel care înțelege capitolul șase nu va avea nici o dificultate în înțelegerea celui de-al șaptelea. Prin ascultarea lui Hristos noi suntem făcuți neprihăniți. Aceasta deoarece viața Sa ne este dată acum, iar El trăiește în noi.

Această unire cu Hristos o realizăm prin răstignirea împreună cu El. În această moarte trupul păcatului este distrus, pentru ca din acel moment să nu mai slujim păcatului, sau, cu alte cuvinte, ca să nu mai fim călători de Lege. Ne-am identificat atât de mult cu păcatul, acesta fiind chiar viața noastră, încât el nu poate fi distrus fără să murim. Dar în Hristos nu există păcat, astfel că atâta timp cât suntem înviați împreună cu El păcatul este mort. Deci, fiind înviați împreună cu El, trăim împreună cu El, lucru care înainte fusese imposibil din cauza păcatului; păcatul nu poate locui în El.

O ilustrație șocantă – Romani 7:1-7

¹ Nu știți, fraților, - căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? ² Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. ³ Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul. ⁴ Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, ai celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu. ⁵ Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte. ⁶ Dar acum, am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă. ⁷ Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: “Să nu poftești!”

Ilustrația. – Este una foarte simplă, una pe care oricine o poate înțelege. Legea lui Dumnezeu spune despre bărbat și femeie: “Se vor face un singur trup”. Oricare dintre ei s-ar căsători cu altul atâta timp cât partenerul este în viață ar comite adulter. Legea nu aprobă o astfel de unire.

Din motive pe care le vom vedea mai târziu, ilustrația prezintă numai cazul femeii care-și părăsește bărbatul. Legea îi unește. Legea ține femeia legată de bărbat atâta timp cât el trăiește. Dacă în timpul vieții bărbatului se unește cu alt bărbat, ea se va găsi sub condamnarea Legii. Dar dacă bărbatul îi moare, ea poate să se unească cu altul și să nu fie deloc condamnată.

Atunci femeia este “dezlegată de lege”, cu toate că Legea nu s-a schimbat deloc. Și cu atât mai puțin ea nu a fost desființată; căci aceeași Lege care a legat-o de primul ei bărbat și care o condamnă pentru unirea ei cu altul în timpul vieții acestuia, acum o unește cu altul și o leagă de el la fel de strâns ca și de primul. Dacă respectăm această ilustrație nu vom avea nici o dificultate să înțelegem cele ce urmează.

Aplicația. – După cum în ilustrație există patru elemente – Legea, femeia, primul soț și al doilea soț – situația este identică și în ceea ce privește aplicația.

Noi suntem reprezentați de femeie. Aceasta reiese în mod clar din afirmația că suntem “ai altuia (căsătoriți cu altul – trad. eng.), ai celui ce a înviat din morți”, care este Hristos. Prin urmare El este cel de-al doilea soț. Primul soț este arătat în versetul 5: “Când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte”. Moartea este roada păcatului. Rezultă că primul soț este firea pământească sau “trupul păcatului”.

“Voi ați murit în ce privește Legea.” – Aceasta este expresia care pune în încurcătură pe mulți. Nu e nimic dificil

de înțeles dacă avem în vedere ilustrația și natura părților implicate în tranzacție. De ce suntem morți față de Lege? Pentru a ne căsători cu altul. Dar cum ajungi să fii mort pentru a te căsători cu altul? În ilustrație primul soț este cel care moare înainte ca femeia să se poată căsători cu altul. După cum vom vedea, la fel se întâmplă lucrurile și aici.

“Un singur trup.” – Potrivit Legii căsătoriei cele două părți implicate “se vor face un singur trup”. Cum se aplică în acest caz? Primul soț este firea pământească, trupul păcatului. Ei bine, noi am fost un singur trup cu acesta. Prin natura noastră noi am fost perfect uniți cu păcatul. Acesta era viața noastră. Ne controla. Orice plănuia el noi făceam. Uneori se poate s-o fi făcut fără să vrem, dar cu toate acestea am făcut-o. Păcatul stăpânea în trupul nostru muritor, astfel încât noi ascultam de poftele lui. Ceea ce dorea păcatul, era lege pentru noi. Noi eram un singur trup.

Căutând divorțul. – În experiența noastră vine un moment când vrem să fim eliberați din păcat. Aceasta se întâmplă atunci când descoperim ceva din frumusețea sfințeniei. La unii oameni această dorință este numai ocazională, la alții este mai constantă. Fie că o recunosc sau nu, Hristos este cel care îi cheamă să părăsească păcatul și să se unească cu El, să trăiască cu El. Și astfel ei încearcă să se separe. Dar păcatul nu-și va da consimțământul. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le putem face, el încă se agață de noi. Noi suntem “un singur trup” și aceasta este o unire pe viață din moment ce este o unire a vieții noastre cu păcatul. În această căsătorie nu există divorț.

Eliberare în moarte. – Nu există nici o speranță de a realiza o separare de păcat prin mijloace obișnuite. Indiferent cât de mult am dori să fim uniți cu Hristos, aceasta nu se poate face atâta timp cât noi suntem uniți cu păcatul; căci Legea nu va recunoaște o asemenea unire, iar Hristos nu va intra într-o unire care nu este legală.

Dacă am putea face să moară păcatul, am fi liberi, dar el nu vrea să moară. Există o singură cale pentru ca noi să fim eliberați din unirea pe care o urâm și aceasta înseamnă ca noi să murim. Dacă dorim libertatea atât de mult încât suntem gata să lăsăm ca [eu] să fie răstignit, atunci este posibil. În moarte are loc separarea, căci prin trupul lui Hristos “noi” ajungem să fim morți. Suntem răstigniți împreună cu El. Trupul păcatului este de asemenea răstignit. Dar în timp ce trupul păcatului este distrus, noi suntem înviați în Hristos. Același lucru care ne eliberează de primul soț ne unește cu cel de-al doilea.

O nouă făptură. – Acum înțelegem în ce fel suntem morți față de Lege. Noi am murit în Hristos și am fost înviați în El. Dar “dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu” (2 Cor. 5:17, 18). Acum putem fi uniți cu Hristos, iar Legea va da mărturie despre această unire și o va aproba. Căci nu numai că primul soț este mort ci și noi am murit, astfel că, deși trăim, noi nu suntem aceleași făpturi care am fost înainte. “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc....dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2:20). Noi

suntem una. Aceeași lege care înainte ne declara păcătoși acum ne leagă de Hristos.

O slujire diferită. – Acum, din moment ce unirea cu Hristos a fost realizată, noi slujim într-un duh nou, iar nu după vechea slovă. În căsătorie, femeia trebuie să fie supusă bărbatului. În același fel, fiind uniți cu păcatul, eram în toate privințele supuși păcatului. Pentru un timp a fost o slujire de bună voie; dar când L-am văzut pe Domnul și am fost atrași de El, slujirea aceasta a devenit o povară. Încercam să păzim Legea lui Dumnezeu, dar eram legați, și nu puteam. Însă acum suntem eliberați. Păcatul nu ne mai reține, iar slujirea noastră este libertate. Cu bucurie noi oferim lui Hristos toată slujirea pe care Legea o cere. Această slujire este posibilă datorită unirii desăvârșite care există între noi. Viața Sa este a noastră din moment ce numai prin puterea vieții Sale am fost înviați. Prin urmare, ascultarea noastră este pur și simplu loialitatea și credincioșia Sa în noi.

Păcatul prin Lege. - Apostolul spune că atunci când trăiam sub firea pământească “patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte”. Ce vom spune atunci? Este Legea păcat? Nici pe departe. Legea este neprihănire. Însă numai prin Lege păcatul este cunoscut. “Păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o Lege”. “Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea” (1 Cor. 15:56). “Păcatul este fărădelege (încălcarea legii – trad. eng.)”. Astfel, păcatul nu poate exista decât prin Lege. Însă Legea nu este păcat; căci dacă ar fi, nu ar muștra păcatul. Convingerea de păcat este

lucrarea Duhului lui Dumnezeu, nu a lui Satana. El ar vrea să ne facă să credem că păcatul este justificat.

“Să nu poftești!” - Altădată ni se părea foarte ciudat că apostolul menționează doar această poruncă ca fiind cea care l-a convins de păcat. Dar motivul este evident. Deoarece aceasta include toate celelalte porunci. Din Col. 3:5 aflăm că lăcomia este idolatrie. Astfel, Legea sfârșește exact în locul în care începe. Ea formează un cerc complet, conținând întreaga datorie a fiecărei persoane din univers. “N-aș fi cunoscut pofta”, sau dorința păcătoasă, “dacă Legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftești!” Însă pofta este începutul oricărui păcat, căci “pofta când a zămislit, dă naștere păcatului” (Iacov 1:15). Iar păcatul este călcarea Legii.

Dar porunca a zecea este cea care interzice pofta sau dorințele păcătoase. Prin urmare, dacă este ținută în mod perfect, toate celelalte trebuie să fie păzite. Iar dacă nu este păzită, nici o parte din Lege nu este păzită. Astfel, înțelegem că prin menționarea poruncii a zecea ca fiind cea care l-a convins de păcat, apostolul de fapt include întreaga Lege.

Trăind împreună cu El. - Înainte de a părăsi acest pasaj trebuie să atragem atenția asupra forței versetului opt din capitolul șase: “Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El”. Vedem cât de adevărată este această afirmație atunci când înțelegem că moartea noastră împreună cu Hristos este cea care ne eliberează de unirea cu monstrul păcatului și ne unește în căsătorie cu Hristos. Oamenii se căsătoresc pentru a trăi împreună. Tot așa și noi suntem uniți cu Hristos pentru a

putea trăi cu El aici și în lumea de apoi. Dacă vrem să trăim cu El în lumea de apoi trebuie, să trăim cu El în această lume.

În primele șapte versete ale capitolului șapte din Romani relația prin care noi, în firea noastră, susținem păcatul și prin care, după aceea, prin har Îl susținem pe Hristos, este reprezentată prin căsătoria cu primul și al doilea soț. Unirea cu cel de-al doilea soț nu poate avea loc atâta timp cât primul soț trăiește; iar în acest caz, căsătoria este atât de perfectă încât cele două părți sunt literalmente un singur trup și un singur sânge, astfel că unul nu poate muri fără ca să moară celălalt; prin urmare noi trebuie să murim cu păcatul, pentru a fi separați de el.

Însă noi murim *în Hristos* și după cum El trăiește deși a murit, tot așa și noi trăim *împreună cu El*. Dar în viața Sa nu există păcat și astfel trupul păcatului este distrus atunci când *noi* suntem înviați. Așadar, în moarte suntem separați de primul soț, păcatul, fiind uniți cu cel de-al doilea soț, Hristos.

În versetele următoare apostolul prezintă lupta cu păcatul care a devenit neplăcut. De fapt acestea reprezintă o extindere a ceea ce a fost prezentat în primul verset:

Lupta pentru libertate - Romani 7:8-25

⁸ Apoi păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine prin poruncă tot felul de poftă: căci fără Lege păcatul este mort. ⁹ Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam;

dar când a venit porunca, păcatul a înviat și eu am murit.¹⁰ Și porunca, ea care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea.¹¹ Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea.¹² Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună.¹³ Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.¹⁴ Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.¹⁵ Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc.¹⁶ Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună.¹⁷ Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.¹⁸ Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.¹⁹ Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!²⁰ Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.²¹ Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.²² Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu;²³ Dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă țin rob legii păcatului, care este în mădularele mele.²⁴ O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...²⁵ Mulțumiri fie aduse lui

Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!....Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.

Păcatul personificat. - Se observă că în tot acest capitol păcatul este personificat. El este primul soț cu care suntem uniți. Dar unirea a devenit neplăcută deoarece, văzându-L pe Hristos și fiind atrași spre El de dragostea Sa, am înțeles că suntem uniți cu un monstru. Legătura căsătoriei a devenit un jug cumplit, iar noi nu ne gândim decât cum să scăpăm de monstrul cu care suntem uniți și care ne târăște la o moarte sigură. Imaginea prezentată în acest capitol este una dintre cele mai vii din întreaga Biblie.

Puterea păcatului. - “Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea” (1 Cor. 15:56). “Fără Lege păcatul este mort.” “Păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme este o Lege.” “Unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare e lege.” În acest fel “păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine prin poruncă tot felul de poftă”. Păcatul nu este decât legea încălcată, căci “păcatul este fărădelege (încălcarea legii – trad. eng.)” (1 Ioan 3:4). Prin urmare, păcatul nu are nici o putere în afara celei pe care o capătă din Lege. Legea nu este păcat și cu toate acestea ea ne leagă de păcat, adică legea descoperă păcatul și nu ne dă nici o șansă de scăpare pur și simplu pentru că ea nu poate da mărturie falsă.

“Legea vieții” și “legea morții”. - “Și porunca, ea care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea.” Legea lui Dumnezeu este viața lui Dumnezeu. “Voi fiți dar

desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Mat. 5:48). Viața Sa este lege pentru toate creaturile Sale. Cei în care viața lui Dumnezeu este desăvârșit manifestată păzesc Legea. Așadar este foarte clar că scopul Legii este viața, din moment ce ea este însăși viața. Însă opusul vieții este moartea. Prin urmare atunci când Legea este încălcată ea este moarte pentru cel care o încalcă.

Dușmanul de moarte. – “Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea, m-a amăgit și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea.” Nu Legea este dușmanul, ci păcatul. Păcatul omoară, căci “boldul morții este păcatul”. Păcatul conține otrava morții. Păcatul ne-a înșelat astfel că pentru o vreme am crezut că este prietenul nostru, îmbrățișându-l și plăcându-ne unirea aceasta. Dar când Legea ne-a luminat, am descoperit că îmbrățișarea păcatului era îmbrățișarea morții.

Legea disculpată. – Legea ne-a subliniat faptul că păcatul ne ucidea. “Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” Nu avem mai multe motive să criticăm legea decât am avea ca să urâm pe omul care ne spune că substanța pe care o mâncăm, gândind că-i mâncare, de fapt este otravă. Ea este prietenul nostru. Ea nu ar fi prietenul nostru dacă nu ne-ar face atenți la pericolul care ne pândește. Faptul că nu poate să vindece boala pe care otrava deja mâncată a cauzat-o nu înseamnă că nu este prietenul nostru. Ea ne-a avertizat cu privire la primejdia în care suntem, iar noi putem obține acum ajutor de la doctor. Și astfel, până la urmă legea în sine nu a fost moarte pentru noi, căci scopul ei a fost acela de a face “ca păcatul să se arate

afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă”.

“Legea este duhovnicească.” - “Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească.” Dacă acest adevăr ar fi mai larg recunoscut ar exista mult mai puține legi religioase în așa-numitele țări creștine. Oamenii nu ar încerca să impună prin lege poruncile lui Dumnezeu. Deoarece Legea este duhovnicească (spirituală - trad. eng.) ea nu poate fi ascultată (împlinită - nota trad.) decât prin puterea Duhului lui Dumnezeu. “Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24); prin urmare Legea este natura lui Dumnezeu. Lucrurile spirituale sunt opuse celor carnale, sau pământești. De aceea omul care este în firea pământească nu poate fi plăcut lui Dumnezeu.

Un rob. - “Dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” Cel care este vândut este rob; iar dovada robiei în acest caz este evidentă. Oamenii liberi fac ceea ce vor. Numai robii fac ceea ce nu vor și sunt în permanență împiedicați să facă ceea ce vor. “Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!” Nu poate exista o situație mai neplăcută decât aceasta. Viața într-o astfel de stare nu poate fi decât o povară.

Convins, dar nu convertit. - “Acum, dacă fac ceea ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună.” Faptul că nu vrem să facem păcatele pe care le comitem arată că noi recunoaștem că Legea care le interzice este dreaptă. Dar convingerea nu înseamnă convertire, deși este un pas necesar către această stare. Nu este suficient să vrei să faci

binele. Binecuvântarea este rostită numai asupra celor care împlinesc poruncile Sale și nu asupra celor care doresc să le îplinească, sau chiar încearcă să le îplinească. Într-adevăr, dacă nu ar exista o poziție mai înaltă pentru ucenicul declarat al Domnului decât cea descrisă în aceste versete, el ar fi într-o situație mult mai rea decât păcătosul nepăsător. Amândoi sunt robi, cu deosebirea că acesta din urmă este atât de împietrit încât îi place robia în care trăiește.

Acum, dacă cineva trebuie să fie rob toată viața, este mai bine pentru el să nu fie conștient de robia sa decât să se chinuie încontinuu din cauza aceasta; prin urmare, faptul că suntem convinși de păcat și că robia noastră este în acest fel făcută cât se poate de neplăcută, reprezintă o binecuvântare.

Două “Legi.” - “Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.” Comparați cu versetul 5.

Amintiți-vă că toate acestea sunt scrise celor care cunosc Legea. Nu sunt adresate păgânilor care nu au Legea, ci celor care susțin că-L cunosc pe Dumnezeu. Deși cunoaștem Legea noi suntem uniți în căsătorie cu păcatul. Acest păcat este în trupul nostru, căci cei doi căsătoriți sunt un singur trup. Legea este cea care dă mărturie de faptul că suntem păcătoși și că în nici un fel nu ne va lăsa să scăpăm. Dar noi suntem robi. Oricine face păcat este robul păcatului (Ioan 8:34). Prin urmare, legea este cea care, prin faptul că nu ne

lasă să fim decât ceea ce suntem, ne ține în realitate în robie. Atâta timp cât suntem în această stare ea nu este o lege a libertății pentru noi.

Un trup de moarte. - Suntem uniți în căsătorie cu păcatul. Dar păcatul are în el moarte; căci “boldul morții este păcatul”. Păcatul este cel cu care moartea ne ucide. De aceea trupul păcatului, cu care suntem uniți atunci când trăim în firea pământească, nu este decât un trup de moarte. Ce stare groaznică! Uniți într-o relație atât de strânsă încât suntem un singur trup cu ceea ce prin natura sa este moarte. O moarte vie!

Și “puterea păcatului este Legea”. Ea mărturisește despre unirea noastră, ținându-ne astfel în acea robie a morții. Dacă nu ar exista nici o cale de scăpare am putea blestema Legea pentru că nu ne lasă să murim în ignoranță. Dar deși Legea pare a fi nemiloasă, totuși ea este cel mai bun prieten al nostru. Ea ne ține trează în conștiință grozăvia robiei noastre până când desperați strigăm : “O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Trebuie să fim eliberați, altfel pierim.

Există un Eliberator. - Conform proverbului păgân, Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Adevărul este că Dumnezeu îi ajută pe cei care nu se pot ajuta singuri: “Eram nenorocit de tot, dar El m-a mântuit”. Nimeni nu strigă în zadar după ajutor. Când se ridică strigătul de ajutor, Eliberatorul este aproape; și astfel, deși păcatul lucrează moarte în noi prin întreaga putere a Legii, putem exclama: “Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința

prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1 Cor. 15:57). “Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov” (Rom. 11:26). “Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimes mai întâi vouă, ca să binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale” (Fapte 3:26). “Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!”

Un om împărțit. - “Astfel dar, cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.” Aceasta, bineînțeles, atâta timp cât suntem în starea descrisă în versetele anterioare. Intenția este de a sluji Legii lui Dumnezeu, dar în practică el slujește legii păcatului. După cum este descris în alt loc: “Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Gal. 5:17). În această stare ei nu slujesc cu adevărat lui Dumnezeu, deoarece în capitolul următor este scris: “Cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu”. Este o stare din care cineva are toate motivele să se roage pentru a scăpa, astfel încât să-I poată sluji Domnului nu numai cu mintea, ci cu întreaga ființă. “Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta” (1 Tes. 5:23, 24).

8. Binecuvântata eliberare din robia “căsătoriei” blestemate

Ne apropiem acum de rezolvarea întregii probleme. În capitolul opt Epistola către Romani atinge punctul culminant. Capitolul șapte ne-a prezentat starea deplorabilă în care se găsește omul trezit la realitatea condiției sale de către lege, legat fiind de păcat cu corzi ce numai moartea le poate desface. Acesta se încheie cu o descoperire a Domnului Isus Hristos, Singurul în stare să ne elibereze de trupul morții.

Eliberat de condamnare – Romani 8:1-9

¹ Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. ² În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții. ³ Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în fire pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, ⁴ pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. ⁵ În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. ⁶ Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. ⁷ Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva

lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. ⁸ **Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu.** ⁹ **Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.**

“Nici o osândire.” – Nu este nici o osândire pentru cei care sunt în Hristos. De ce? Deoarece El a luat asupra Sa blestemul legii, pentru ca binecuvântarea să poată veni peste noi. Nimic nu ne poate atinge atâta timp cât suntem în El, fără să treacă mai întâi prin El; dar în El toate blestemele sunt transformate în binecuvântări, iar păcatul este înlocuit cu neprihănire. Viața Sa veșnică triumfă asupra a tot ceea ce vine împotriva ei. Noi avem “totul deplin în El”.

“Privind la Isus.” – Unii spun: “Eu nu văd acest pasaj din Scripturi împlinindu-se în cazul meu, deoarece de fiecare dată când privesc la mine găsesc ceva care mă condamnă.” Cu siguranță; pentru că eliberarea de sub condamnare nu se găsește în noi, ci în Isus Hristos. În loc să privim la noi, trebuie să privim la El. Dacă ascultăm poruncile Sale și ne încredem în El, El își ia responsabilitatea de a ne îndreptății în fața legii. Niciodată nu va exista un timp când privind la noi să nu fim condamnați.

Căderea lui Satana s-a datorat faptului că a privit la el însuși. Răscumpărarea celor pe care el i-a făcut să cadă se face numai privind la Isus. “Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului” (Ioan 3:14). Șarpele a fost ridicat pentru a fi privit. Cei care

priveau erau vindecați. Tot așa este și cu Hristos. În lumea care are să vină slujitorii Domnului “îi vor vedea fața” și nu vor fi atrași spre ei. Lumina feței Sale va fi slava lor și prin aceeași lumină vor fi aduși în această minunată stare.

Convins, nu condamnat. – Textul nu spune că aceia care sunt în Isus Hristos nu vor fi muștrați niciodată.

“Crezi că El niciodată nu mă muștră?

Ce prieten fals ar fi

Dacă niciodată, niciodată nu mi-ar spune

Despre greșelile ce cu siguranță le vede!”

A intra în Hristos este numai începutul, nu sfârșitul, vieții creștine. Aceasta reprezintă admiterea noastră în școala în care trebuie să învățăm despre El. El ia pe omul păcătos cu toate obiceiurile lui rele și îi iartă toate păcatele, astfel încât el este socotit ca și cum nu ar fi păcătuț niciodată. După care El continuă dându-i viața Sa, prin care acesta poate birui obiceiurile rele din viața sa.

Asocierea cu Hristos ne va descoperi din ce în ce mai clar eșecurile noastre, tot așa cum asocierea cu un om învățat ne va ajuta să ne dăm seama de ignoranța noastră. Ca martor credincios, El ne arată eșecurile noastre. Dar nu o face pentru a ne condamna. Noi primim simpatia Sa, nu condamnarea. Această simpatie este cea care ne dă curaj și ne ajută ca să biruim.

Când Domnul ne arată un defect în caracterul nostru, este ca și cum ne-ar spune: “Există ceva de care tu ai nevoie iar Eu

ți-l pot da.” Când învățăm să primim mustrarea în acest fel, ne vom bucura atunci când suntem muștrați, în loc să ne descurajăm.

Legea Duhului de viață în Hristos Isus. – Legea fără Hristos este moarte. Legea în Hristos este viață. Viața Sa este legea lui Dumnezeu; pentru că din inimă izvorăște viața, iar legea era în inima Lui. Legea păcatului și a morții lucrează în mădularele noastre. Dar legea Duhului de viață în Hristos ne izbăvește de aceasta. Observați că viața în Hristos este cea care face această lucrare. Ea nu ne izbăvește de ascultarea față de lege, pentru că în situația aceasta eram înainte, și era robie nu libertate. Lucrul de care ne izbăvește este încălcarea legii.

Lucrarea lui Hristos. – Aceasta este prezentată foarte clar în versetele 3 și 4. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului și pentru păcat, “pentru ca porunca legii să fie împlinită în noi”. “Legea este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” Nu este nici o greșală în lege, ci în noi, deoarece noi am încălcat-o. Lucrarea lui Hristos nu este de a schimba în vreun fel legea, ci de a ne schimba în întregime pe noi. Ea constă în punerea legii desăvârșite în inima noastră, în locul copiei deteriorate și sparte.

Slăbiciunea Legii. – Legea are suficientă putere ca să condamne, dar este slabă, ba chiar lipsită de putere, atunci când este vorba de ceea ce are nevoie omul, adică mântuire. “Firea pământească o făcea (și o face) fără putere.” Legea este bună, sfântă și dreaptă, dar omul nu are nici o putere ca

s-o împlinească. Asemenea toporului care poate fi dintr-un oțel bun și foarte ascuțit și totuși să nu poată tăia un copac deoarece brațul care-l folosește nu are nici o putere, la fel legea lui Dumnezeu nu putea să împlinească prin ea însăși cerințele ei. Ea prezintă datoria omului; rămâne ca el s-o împlinească. Dar el nu putea s-o facă și de aceea Hristos a venit ca s-o împlinească în om. Ceea ce legea nu putea să facă, Dumnezeu a făcut prin Fiul Său.

Asemenea firii pământești. – Există o idee larg răspândită, conform căreia aceasta ar însemna că Hristos a simulat firea pământească; că în realitate nu a luat asupra Sa natura păcătoasă, ci doar ceva ce avea această aparență. Dar Scripturile nu ne învață așa ceva. “Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Ev. 2:17). El a fost “născut din femeie, născut supt Lege”, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege (Gal. 4:4,5).

El a luat asupra Sa aceeași natură pe care o au toți cei născuți din femeie. Un text paralel celui din Romani 8:3,4 se găsește în 2 Cor. 5:21. Primul spune că Hristos a fost trimis într-o fire asemănătoare păcatului, “pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi”. Cel din urmă spune că “Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi”, deși nu a cunoscut nici un păcat, “ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”.

“Cuprins de slăbiciune.” – Toată mângâierea pe care o putem primi de la Hristos se bazează pe cunoașterea faptului

că El a fost făcut asemenea nouă în toate lucrurile. Altfel am ezita să-I vorbim despre slăbiciunile și căderile noastre. Preotul care aduce jertfele pentru păcat trebuie să fie cineva care “poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciuni” (Ev. 5:2).

Aceasta se aplică perfect lui Hristos; “Căci nu avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Ev. 4:15). De aceea putem veni cu îndrăzneală la tronul harului ca să căpătăm îndurare. Atât de perfect s-a identificat Hristos cu noi încât chiar și acum El simte suferințele noastre.

Carnea și Duhul. – “În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului.” Observați că aceasta depinde de declarația anterioară, “pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului”. Lucrurile Duhului sunt poruncile lui Dumnezeu, deoarece legea este duhovnicească. Firea pământească slujește legii păcatului (vezi capitolul anterior și Gal. 5:19-21, unde faptele firii pământești sunt descrise). Dar Hristos a venit în aceeași fire pământească, pentru a arăta puterea Duhului asupra firii pământești. “Cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi.”

Nimeni nu va pretinde că firea sa pământească este în vreun fel diferită de ce a fost înainte. Cu atât mai puțin cel convertit va spune așa ceva; pentru că el are continuu dovezi în ceea ce privește perversitatea ei. Dar dacă este cu adevărat convertit, și Duhul lui Hristos locuiește în el, firea pământească nu mai are putere asupra lui. Tot așa, Hristos a venit în aceeași natură păcătoasă și totuși a fost fără păcat, pentru că întotdeauna a fost călăuzit de Duhul.

Vrăjmășia. – “Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” Firea pământească niciodată nu se convertește. Ea este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; iar această vrăjmășie constă în opoziția față de legea Sa. De aceea, oricine se împotrivește legii lui Dumnezeu luptă împotriva Lui. Dar Hristos este Pacea noastră, și El a venit predicând pacea. “Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină” (Col. 1:21,22). În trupul Său El desființează vrăjmășia, astfel că toți cei care sunt răstigniți împreună cu El sunt împăcați cu Dumnezeu; adică ei se supun legii Sale care este în inimile lor.

“Viață și pace.” – “Umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.” A umbla după lucrurile Duhului înseamnă a avea mintea sub controlul Legii lui Dumnezeu, pentru că “știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească”. “Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta” (Ps. 119:165).

“Fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. De aceea umblarea după lucrurile firii pământești este moarte. Dar Hristos “a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Tim. 1:10). El a nimicit moartea distrugând puterea păcatului în toți cei care cred în El; căci moartea nu are nici o putere decât prin păcat. “Boldul morții este păcatul” (1 Cor. 15:56). Astfel că, chiar acum putem spune cu bucurie “mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”.

Capitolul opt al Epistolei către Romani abundă în minunatele lucruri pe care Dumnezeu le-a făgăduit celor care-L iubesc. Libertatea, legea Duhului de viață în Hristos, fii ai lui Dumnezeu, împreună moștenitori cu Hristos ai lui Dumnezeu, slavă și biruință, sunt cuvintele ce caracterizează acest capitol.

Fii ai lui Dumnezeu – Romani 8:9-17

⁹ Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. ¹⁰ Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. ¹¹ Și dacă Duhul celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre

muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi. ¹² Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. ¹³ Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. ¹⁴ Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. ¹⁵ Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: “Ava! Adică: Tată!” ¹⁶ Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. ¹⁷ Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

Forțe opuse. – Firea pământească (carnea) și Duhul sunt în opoziție. Întotdeauna una se împotrivesc celeilalte. Duhul niciodată nu cedează în fața firii pământești, iar firea pământească niciodată nu se convertește. Firea pământească va fi păcătoasă până când trupurile noastre vor fi schimbate la venirea Domnului. Duhul se luptă cu omul păcătos, dar acesta cedează firii pământești, și astfel este slujitorul păcatului.

Un astfel de om nu este condus de Duhul, deși Duhul nicidecum nu l-a părăsit. Firea pământească a omului convertit este la fel cu a păcătosului, deosebirea fiind că ea nu are nici o putere asupra celui convertit deoarece acesta se predă Duhului, care stăpânește firea pământească. Cu toate că firea pământească a omului este la fel după convertire, despre el se spune că nu este “pământesc” (literal, *nu este în*

firea pământească, n.t.), ci “duhovnicesc” (literal, *este în Duhul* - nota.trad.), deoarece prin Duhul el face să moară faptele trupului.

Viață în moarte. – “Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.” Aici îi găsim pe cei doi indivizi despre care vorbește apostolul în 2 Cor. 4:7-16. “Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.” După care el spune: “Chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuș omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi”. Chiar dacă trupul nostru cedează și este slăbit, totuși omul din lăuntru, Isus Hristos, se înnoiește mereu. Și el este adevărata noastră viață. “Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Col. 3:3).

De aceea nu trebuie să ne temem de cei care pot să ucidă doar trupul, după care nu mai au nici o putere. Chiar dacă trupul este ars pe rug, omul nelegiuit nu se poate atinge de viața veșnică pe care o avem în Hristos, care nu poate fi distrus. Nimeni nu-i poate lua viața.

Siguranța învierii. – “Și dacă Duhul celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.” Isus a spus despre apa pe care a dat-o, care era Duhul Sfânt, că se va preface în noi într-un izvor de apă ce va țâșni în viața veșnică (Ioan 4:14; compară cu Ioan 7:37-39). Ceea ce înseamnă că viața spirituală, pe care o trăim în firea

pământească prin Duhul, reprezintă asigurarea că vom primi trupul spiritual la înviere, când viața lui Hristos se va manifesta în trupuri nemuritoare.

Fii ai lui Dumnezeu. – Cei care se predau Duhului Sfânt ce se luptă cu ei, și care continuă să se predea în același fel, sunt conduși de Duhul; și ei sunt fii ai lui Dumnezeu. Ei beneficiază de aceeași relație cu Tatăl pe care o are singurul Său Fiu. “Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este.” Dacă suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu suntem fii ai lui Dumnezeu acum la fel de mult precum vom fi vreodată.

Suntem fii acum. – Există unii oameni care cred că nici un om nu este născut din Dumnezeu până la înviere. Dar faptul că suntem fii acum dovedește contrariul. “Dar”, va spune cineva, “nu suntem încă cunoscuți ca fii.” Adevărat, și nici Hristos n-a fost cât timp a trăit pe acest pământ. Puțini au fost cei care l-au cunoscut ca fiind Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. Și aceștia au știut numai prin descoperirea lui Dumnezeu. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. A spune că cei credincioși nu sunt fiii lui Dumnezeu acum deoarece nimic din înfățișarea lor n-o arată, înseamnă a spune același lucru despre Hristos. Dar Isus a fost tot atât de mult Fiul lui Dumnezeu în ieslea din Betleem, pe cât este acum, când se află la dreapta lui Dumnezeu.

Mărturia Duhului. – “Însuș Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Cum adeverește Duhul? Răspunsul se găsește în Evrei 10:14-17. Apostolul afirmă că printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pe cei ce sunt sfințiți, după care spune că Duhul Sfânt adeverește aceasta prin cuvintele: “Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor”, adăugând: “Și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor”. Adică, Duhul adeverește prin cuvânt. Știm că suntem copii ai lui Dumnezeu deoarece Duhul ne asigură de aceasta prin Biblie. Mărturia pe care o dă Duhul nu este o anumită stare de extaz, ci o declarație tangibilă. Nu suntem copii ai lui Dumnezeu pentru că ne *simțim* astfel și nici nu cunoaștem că suntem fii datorită unui simțământ, ci pentru că Domnul ne *spune* aceasta. În cel care crede, cuvântul locuiește, și de aceea “cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el” (1 Ioan 5:10).

Nici o teamă. – “Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava! Adică: Tată!»” “Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Tim. 1:7). “Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere

în ziua judecății. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:16-18).

Hristos s-a dat ca să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor (Evrei 2:15). Cel care îl cunoaște și-L iubește pe Domnul nu poate să se teamă de El; iar cel care nu se teme de Domnul nu trebuie să se teamă de nimic și nimeni altcineva. Una dintre cele mai mari binecuvântări ale Evangheliei este eliberarea de frică, fie ea reală sau imaginară. “Eu am căutat pe Domnul, și mi-a răspuns; m-a izbăvit din toate temerile mele” (Ps. 34:4).

Moștenitori ai lui Dumnezeu. – Ce minunată este această moștenire! Nu se spune doar că suntem moștenitori a ceea ce *are* Dumnezeu, ci moștenitori ai lui Dumnezeu *Însuși*. De fapt, avându-L pe El avem totul; dar binecuvântarea constă în a-L avea pe El. “Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu” (Ps. 16:5). Aceasta este realitatea; este un lucru la care mai degrabă trebuie să medităm decât să vorbim despre el.

Împreună moștenitori cu Hristos. – Dacă suntem fii ai lui Dumnezeu, avem aceleași drepturi ca și Isus Hristos. Chiar El a spus că Tatăl ne iubește așa cum îl iubește pe El (Ioan 17:23). Aceasta se dovedește prin faptul că viața Sa a fost dată pentru a noastră. De aceea Tatăl nu are nimic în plus pentru singurul Său Fiu care să nu fie și pentru noi. Și mai mult, căci, deoarece suntem împreună moștenitori cu Isus Hristos, rezultă că El nu poate să-și primească moștenirea

înaintea noastră. Fără doar și poate, El stă la dreapta lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu în marea Sa dragoste pentru noi “ne-a adus la viață împreună cu Hristos. El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești” (Ef. 2:4-6) Slava care-I aparține, Hristos o împarte cu noi (Ioan 17:22). Să fii împreună moștenitor cu Isus Hristos este ceva! Nu e de mirare că apostolul exclamă: “Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!”

Suferind cu El. – “Dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” “Și prin faptul că El Însuș a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Ev. 2:18). Deci, a suferi cu Hristos înseamnă a răbda ispita împreună cu El. Suferința este cea care rezultă din lupta împotriva păcatului. Suferința autoimpusă nu are nici o valoare. Nu este de nici un preț împotriva gădilării firii pământești (Col. 2:23). Hristos nu s-a torturat singur pentru a obține aprobarea Tatălui. Dar atunci când suferim împreună cu Hristos suntem desăvârșiți în El. Puterea prin care El a rezistat ispitelor vrăjmașului este puterea prin care noi trebuie să biruim. Viața Sa în noi obține biruința.

În versetele precedente ale capitolului opt din Epistola către Romani am văzut că suntem adoptați în familia lui Dumnezeu ca fii, și suntem împreună moștenitori cu Isus Hristos. Duhul Sfânt stabilește legătura pe care o presupune această relație. “Duhul de înfiere”, Duhul care purcede de la Tatăl ca reprezentant al Fiului, este Cel care dovedește că suntem acceptați ca frați ai lui Isus Hristos. Cei care sunt

călăuziți de Duhul trebuie să fie așa cum a fost Hristos în lume și de aceea sunt asigurați de o parte egală în moștenire împreună cu Hristos. Căci “Însuș Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.”

Proslăviți împreună – Romani 8:17-25

¹⁷ Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. ¹⁸ Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. ¹⁹ De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. ²⁰ Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă, ²¹ că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. ²² Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. ²³ Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. ²⁴ Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? ²⁵ Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.

De ce să suferim? – Viața lui Hristos pe acest pământ a fost una de suferință. El a fost un “om al durerii și obișnuit cu

suferința”. “El Însuș a fost ispitit în ceea ce a suferit”, dar suferințele Sale nu au fost numai de natură mentală. El a cunoscut durerea fizică; “El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre” (Matei 8:17). A suferit de foame în pustie; și faptele Sale motivate de dragoste au fost făcute cu prețul unei mari suferințe și oboseli trupești. Suferința pe care a îndurat-o din mâinile soldaților brutali, cu ocazia procesului simulat și a răstignirii Sale a fost doar o continuare, sub o altă formă, a ceea ce a îndurat de-a lungul întregii Sale vieți pe acest pământ.

Slava care urmează suferinței. – Prin toți profeții Duhul lui Hristos dădea mărturie și adeverea “patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate” (1 Petru 1:11). Atunci când Hristos, după înviere, a discutat cu cei doi ucenici pe drumul către Emaus, le-a spus: “«Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?»” Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:26,27). Știm că prima parte a acestor profeții s-a împlinit și de aceea trebuie să știm că restul sunt la fel de sigure. După cum Hristos a suferit, tot atât de sigur este că slava va urma.

Suferind împreună. – Noi trebuie să suferim “împreună cu El”. Noi nu trebuie să suferim singuri. Dar noi nu puteam suferi acum o mie opt sute de ani, înainte de a ne fi născut. De aceea rezultă că Hristos încă suferă... Altfel nu am putea suferi împreună cu El. Citiți ce se spune despre legătura Sa cu Israelul din vechime: “În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor” (sau, în traducerea engleză: “În toate suferințele lor El a suferit”) (Is. 63:9). Astfel din Mat. 25:35-40 aflăm

că Hristos suferă sau este alinat ori de câte ori ucenicii Săi suferă sau sunt alinați. El este capul trupului.

Dar dacă atunci când unul dintre membre suferă toate membrele suferă împreună cu acesta (1 Cor. 12:26), cu cât mai mult este aceasta adevărat în cazul Capului! Astfel, citim că Hristos, chiar acum, ca mare preot, are “milă de slăbiciunile noastre” (Ev. 4:15). Un mare preot trebuie să “fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune” (Ev. 5:1,2). Astfel aflăm că Hristos nu a renunțat niciodată la natura omenească pe care a luat-o asupra Sa, El identificându-se încă cu oamenii suferinzi și păcătoși. Faptul că “Isus Hristos a venit în trup” (1 Ioan 4:2) este un adevăr slăvit, ce trebuie recunoscut și mărturisit.

Proslăviți împreună. – “Dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” Hristos nu are nimic care să nu fie al nostru în egală măsură. Rugăciunea Sa a fost: “Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17:24). Și tot El spune: “Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie” (Apoc. 3:21). Tot ceea ce El are, avem și noi, și le avem atunci când El le are, deoarece suntem împreună moștenitori cu El.

Există slavă acum. – Afirmația aceasta ar putea părea la prima vedere neadevărată. Există o idee larg răspândită, conform căreia Hristos este proslăvit cu mult înaintea celor care sunt împreună moștenitori cu El. Un singur text este suficient pentru a lămuri această problemă: “Sfătuiesc pe presbiterii dintre voi, eu, care sunt un presbiter ca și ei, un

martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită” (1 Pet. 5:1). Petru a declarat că este părtaș al slavei. Aceasta deoarece el credea cuvintele rostite de Hristos în rugăciunea pentru ucenicii Săi: “Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17:22). Dacă Hristos este proslăvit acum, atunci și ucenici Săi au parte. Avem și o altă declarație a apostolului Petru. Vorbind despre Hristos, el spune: “Pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită (slăvită – trad. eng.)” (1 Pet. 1:8).

Har și slavă nedescoperite. – Apostolul Ioan ne spune că, deși noi suntem acum fiii lui Dumnezeu, lumea nu ne cunoaște, deoarece ea nu l-a cunoscut pe Hristos. Nimic din înfățișarea lui Hristos, cât a trăit pe acest pământ, nu a arătat că era Fiul lui Dumnezeu. Carnea și sângele nu a descoperit această realitate nimănui. După toate aparențele El nu era decât un om obișnuit. Și cu toate acestea, în tot acest timp, El a avut slava.

Citim că atunci când a schimbat apa în vin “El Și-a arătat slava Sa” (Ioan 2:11). Slava s-a manifestat sub formă de har. “Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Harul prin care Dumnezeu își întărește poporul este “potrivit cu bogăția slavei Sale” (Ef. 3:16). Oricine este în Hristos, este ales “spre lauda slavei harului Său” (Ef.1:6). Harul este slavă, însă slavă acoperită, astfel încât ochii muritorilor să nu fie orbiți de ea.

Slava ce urmează a fi descoperită. – “Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” Slava este a noastră acum, dar ea va fi descoperită doar la venirea lui Hristos. Atunci va fi descoperită slava Sa (1 Pet. 4:13) și încercările noastre vor avea “ca urmare lauda, slava și cinstea”.

Slava lui Hristos încă nu a fost descoperită nimănui, cu excepția celor trei aleși de pe muntele schimbării la față. Cu acea ocazie, slavei pe care Hristos deja o avea i s-a îngăduit să strălucească. El a fost văzut atunci așa cum va fi văzut când va reveni. Dar, pentru majoritatea oamenilor, nu există mai multe dovezi acum că Isus este Fiul lui Dumnezeu, decât au fost atunci când El s-a aflat înaintea scaunului de judecată al lui Pilat.

Aceia care totuși o văd prin credință și care nu se rușinează să împărtășească suferințele Sale, sunt de asemenea părtași ai slavei Sale ascunse; și când El va reveni în slavă “cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Mat. 13:43). Aceasta va fi “descoperirea fiilor lui Dumnezeu”. Atunci, pentru prima dată, Hristos va fi descoperit lumii ca Fiu al lui Dumnezeu, iar cei care sunt ai Lui vor fi descoperiți împreună cu El.

Nădejdea creațiunii. – Cuvântul “firea” (în traducerea engleză cuvântul este “creature” – creatură, nota. trad.) din versetele 19-21 se referă la creațiune; aceasta se poate vedea din versetul 22, în care se spune că toată firea suspină, așteptând să fie eliberată de ceea ce a robit-o. Când omul a

păcătuit, pământul a fost blestemat din cauza lui (Vezi Gen. 3:17). Pământul nu păcătuse, dar a fost făcut să împărtășească căderea omului, căruia îi fusese dat. Pământul desăvârșit nu putea fi locuința omului păcătos. Ci a fost supus deșertăciunii, având în vedere o nădejde. Dumnezeu a făcut pământul desăvârșit. “L-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a făcut ca să fie locuit” (Is. 45:18). Și El “face toate după sfatul voiei Sale” (Ef.1:11). De aceea, pământul cu siguranță va fi proslăvit așa cum a fost la început. Căci “și ea (creațiunea sau firea - nota. trad.) va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.”

Înfiere și răscumpărare. – Atât noi, cât și pământul, “așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru”. Pământul așteaptă aceasta, deoarece nu poate fi eliberat de sub blestem până când nu suntem descoperiți ca fii ai lui Dumnezeu și astfel moștenitori de drept. Duhul Sfânt este garanția acestei moșteniri. Duhul ne sigilează ca moștenitori “pentru ziua răscumpărării” (Ef. 4:30).

Pentru noi este o mărturie că suntem copii ai lui Dumnezeu, dar mărturia nu este acceptată de lume. Ei nu-i cunosc pe copiii lui Dumnezeu. Însă când slava pe care El ne-a dat-o este descoperită, trupurile noastre fiind răscumpărate din stricăciune și făcute să strălucească la fel ca trupul Său slăvit, atunci nu va mai exista nici o îndoială în mintea nimănui. Atunci chiar Satana va fi obligat să recunoască că suntem copiii lui Dumnezeu și în consecință moștenitori îndreptățiți ai pământului proslăvit.

Nădejde și răbdare. – Nădejdea, în sens biblic, înseamnă ceva mai mult decât simpla dorință. Este siguranță, deoarece nădejdea creștinului se bazează pe făgăduința lui Dumnezeu, care este întărită prin jurământul Său. Nimic din ceea ce ochii noștri văd nu arată că suntem fii ai lui Dumnezeu. Nu ne putem vedea slava și de aceea ni se spune să n-o căutăm aici. Nu-L putem vedea pe Hristos, totuși noi știm că este Fiul lui Dumnezeu. Aceasta este garanția că suntem și noi fii ai lui Dumnezeu. Dacă ar fi vreo îndoială nu am putea aștepta cu răbdare. Am fi neliniștiți și îngrijorați. Dar, deși ochii fizici nu pot vedea nici o dovadă că aparținem ca fii lui Dumnezeu, credința și nădejdea ne asigură de acest fapt și astfel așteptăm cu răbdare ceea ce nu se vede.

Ceva ce merită să fie cunoscut – Romani 8:26-28

²⁶ Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuș Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. ²⁷ Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu. ²⁸ De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.

“Rugându-ne prin Duhul.” (“Faceți... prin Duhul... rugăciuni” Ef.6:18, n.t.) – Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea și nimeni n-o poate cunoaște decât

Dumnezeu (Ier. 17:9, 10). Acesta este în sine un motiv suficient ca noi să nu știm pentru ce să ne rugăm.

Pe deasupra, noi nu cunoaștem lucrurile pe care Dumnezeu vrea să ni le dea; și chiar dacă am ști, nu am putea să le descriem, pentru că “după cum este scris: «Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.» Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Cor. 2:9-12).

Dumnezeu dorește să ne dea “nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Ef. 3:20). Bineînțeles că o cerere pentru astfel de lucruri nu poate fi exprimată prin cuvinte. Totuși în propoziția anterioară se spune că aceasta se face “prin puterea care lucrează în noi”; iar versetul șasesprezece arată că puterea care lucrează în noi este Duhul. Astfel, găsim aceeași idee exprimată în capitolele opt din Romani și doi din 1 Corinteni.

“Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” Așadar Duhul știe exact ceea ce Domnul are pregătit pentru noi. Cele mai adânci gânduri sunt prea profunde pentru a fi exprimate în cuvinte și astfel Duhul

mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Dar, deși nu există limbaj articulat “Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu”. Domnul știe că Duhul cere exact lucrurile pe care El vrea să ni le dea. El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu. Iar noi știm că tot ceea ce cerem după voia lui Dumnezeu ni se dă (1 Ioan 5:14, 15).

Observați cum această afirmație, referitoare la rugăciune este în armonie cu ceea ce este prezentat mai înainte, în capitolul opt din Romani. Dumnezeu ne-a dat Duhul Său pentru a fi în noi, pentru a ne conduce și a ne călăuzi viața. Faptul că avem Duhul lui Dumnezeu dovedește că suntem fii ai lui Dumnezeu. Fiind fii, putem veni înaintea Lui pentru a cere ceea ce avem nevoie cu toată încrederea unui copil față de părintele său. Dar, deși avem toată încrederea, gândurile noastre sunt precum pământul mai jos decât cerurile (Is. 55:8, 9).

Nu numai gândurile noastre sunt reduse ci și limbajul, care este chiar mai mărginit. Nu putem exprima nici chiar puținul pe care-l realizăm. Dar, dacă suntem fii ai lui Dumnezeu, avem în noi pe reprezentantul Său, care ne ajută în slăbiciunea noastră și care poate lua din lucrurile lui Dumnezeu pentru a ni le da. Ce încredere minunată ar trebui să ne dea aceasta atunci când ne rugăm; și în mod special ar trebui să dea încredere celor care sunt deosebit de deficitari în ceea ce privește limbajul! Nu are nici o importanță dacă avem un vocabular limitat, dacă ne bâlbâim, sau chiar dacă suntem muți; dacă ne rugăm în Duhul, suntem siguri că

primim tot ceea ce avem nevoie și mai mult decât putem cere sau gândi.

Având în vedere aceste adevăruri, cât de convingător devine sfatul apostolului: “Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții” (Ef. 6:18).

Toate lucrurile lucrează spre bine. – “De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.” Dacă nu am ști aceasta nu am putea avea acea încredere în rugăciune pe care ar trebui s-o avem și care este prezentată în versetele anterioare. Oricine îl cunoaște pe Domnul trebuie să-L iubească, pentru că El este dragoste. Iar Duhul este Cel care ni-L descoperă. Oricine știe că “atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”, nu poate decât să-L iubească. Și atunci toate lucrurile lucrează împreună spre binele său.

Observați că textul nu spune că toate lucrurile vor merge împreună spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu, ci că ele merg astfel acum, în prezent. Toate, așa cum vin, sunt bune pentru cei care-L iubesc pe Domnul și au încredere în El. Mulți pierd binecuvântarea acestei asigurări citind-o ca și cum ar fi pentru viitor. Ei încearcă să se resemneze în fața necazurilor ce vin, gândind că după aceea ceva bun va ieși din acestea; dar în acest fel ei nu primesc binele pe care Dumnezeu li-l dă.

Observați mai departe că textul nu spune că noi știm cum toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care îl

iubesc pe Dumnezeu. Adesea oamenii aflați în necaz oftează pios și spun: “Da, presupun că totul este spre bine, dar nu văd cum”. Bineînțeles că nu văd; și nu este treaba lor să vadă cum. Dumnezeu este cel care le face să meargă spre bine, deoarece El este singurul care are putere.

Prin urmare nu avem nevoie să știm nimic despre modul cum se face. Faptul în sine este suficient pentru noi. Dumnezeu poate împiedica toate planurile diavolului și poate face ca mânia omului să-L laude. Partea noastră este să credem. Nu dovedim nici o încredere în Domnul dacă noi trebuie să vedem cum face El toate acestea. Cei care vor să-L vadă pe Domnul cum lucrează, dovedesc prin aceasta că nu pot să aibe încredere în El și astfel ei aduc ocară numelui Său înaintea lumii.

Chemați de Dumnezeu. – Dumnezeu i-a chemat pe toți oamenii să vină la El. “Și Duhul și Mireasa zic: «Vino! » Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apoc. 22:17). Dumnezeu nu privește la fața omului; El dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și de aceea îi cheamă pe toți.

Nu numai că El ne cheamă, ci ne atrage. Nimeni nu poate veni la El fără să fie atras, de aceea Hristos este înălțat pentru a-i atrage pe toți la Dumnezeu. El a gustat moartea pentru fiecare (Ev. 2:9) și prin El toți oamenii au acces la Dumnezeu. El a distrus în trupul Său vrăjmășia – zidul care desparte omul de Dumnezeu – astfel că, indiferent care ar fi omul acela, nu există nimic care să-l despartă de Dumnezeu decât dacă acel om zidește din nou bariera.

Domnul ne atrage, dar nu folosește forța. El cheamă dar nu mână. Rămâne deci ca noi să “ne întărim chemarea și alegerea” *cedând în fața influenței cu care Dumnezeu ne înconjoară*. El spune: “Urmează-mă”, iar noi trebuie întărim chemarea urmându-L.

Scopul chemării. – Dumnezeu ne cheamă “prin harul lui Hristos” (Gal. 1:6). “În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, ... în dragostea Lui” (Ef. 1:4). Mai mult, citim că “El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii” (2 Tim. 1:9). Din textul nostru am aflat că aceia care îl iubesc pe Dumnezeu sunt cei “chemați după planul Său”. Scopul Său este ca noi să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui în dragoste. Dacă ne *supunem* planului Său, El se va îngriji de împlinirea lui.

Dumnezeu a făcut omul pentru a-I fi prieten (în eng. companion - nota.trad.). Însă adevărata prietenie nu poate exista acolo unde este constrângere. De aceea, pentru ca omul să se poată asocia cu El în intimitate, a făcut voința omului la fel de liberă ca și a Sa. Dumnezeu nu poate lucra împotriva propriului Său scop; și prin urmare nu numai că nu va forța voința omului, dar nici nu poate s-o facă. Toți oamenii sunt, la fel ca Însuși Dumnezeu, absolut liberi să aleagă; și atunci când aleg să se supună chemării lui Dumnezeu, planul Său binecuvântat este împlinit în ei prin puterea prin care El poate face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine.

Am aflat despre relația noastră cu Dumnezeu prin Duhul și ajutorul pe care Duhul ni-l dă în rugăciune, precum și despre asigurarea că “toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. Temelia pe care se sprijină această asigurare este infinit întărită de versetele următoare.

Darul neprețuit – Romani 8:29-32

²⁹ Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. ³⁰ Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit. ³¹ Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? ³² El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?

Preștiință sau hotărât mai dinainte. – Cuvântul “predestinare” este echivalent cu “hotărât mai dinainte”. S-au scris volume întregi de speculații despre acești termeni, dar câteva cuvinte sunt suficiente pentru a face lumină. În această privință acestea, precum și referitor la celelalte atribute ale lui Dumnezeu, este suficient să cunoaștem faptul în sine. Explicația nu este treaba noastră.

Scripturile arată foarte clar că Dumnezeu cunoaște toate lucrurile. El nu cunoaște doar lucrurile din trecut ci și pe cele viitoare. “Zice Domnul, care face aceste lucruri, și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie” (Fapte 15:18). “Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul” (Ps. 139:1, 2). Astfel, Dumnezeu poate spune ce vor face și vor spune chiar și cei care nu s-au născut încă.

Aceasta nu-L face pe Dumnezeu *răspunzător* pentru răul pe care ei îl fac. Unii, fără să se gândească, au considerat că este necesar să-L scuze pe Domnul și să-L elibereze de acuzația potrivit căreia dacă este atoateștiutor El este responsabil pentru răul pe care nu-L previne, spunând că El ar putea ști dacă ar vrea, dar că multe lucruri alege să nu le știe. O astfel de “apărare” a lui Dumnezeu este atât prostească cât și dăunătoare. Aceasta pleacă de la presupunerea că Dumnezeu ar fi responsabil pentru rău dacă ar ști mai dinainte și nu l-ar preveni și pentru a nu trebui să-l prevină, cu bună știință El își închide ochii. Astfel, “apărarea” lor într-adevăr pune responsabilitatea pentru tot răul asupra lui Dumnezeu. Și nu numai atât, ci Îl și limitează. Îl fac ca pe un om.

Dumnezeu știe toate lucrurile, nu prin studiu sau cercetare așa cum află omul puținul pe care-l cunoaște, ci pentru că este Dumnezeu. Veșnicia este locuința Sa (Is. 57:15). Noi nu înțelegem aceasta după cum nu înțelegem nici veșnicia. Trebuie să acceptăm faptul ca atare fiind nu doar mulțumiți, ci bucuroși că Dumnezeu este mai mare decât noi. Pentru El

timpul, trecut, prezent și viitor, este la fel. Pentru Dumnezeu este întotdeauna “acum”.

Faptul că Dumnezeu a știut răul pe care oamenii urmau să-l facă, chiar înainte de întemeierea lumii, nu-L face răspunzător de acesta, după cum un om care poate vedea prin telescopul său ce face altul aflat la zece kilometri nu-l face răspunzător de faptele acestuia. Dumnezeu de la început a avertizat oamenii împotriva păcatului și le-a pus la dispoziție toate mijloacele necesare pentru a-l evita; dar El nu poate încălca dreptul omului și libertatea sa de alegere, fără să-i răpească demnitatea, reducându-l la starea de obiect.

Libertatea de a face binele implică libertatea de a face ce este rău. Dacă omul ar fi făcut astfel încât n-ar putea să facă rău, nu ar avea libertate deloc, nici chiar de a face binele. Ar fi inferior animalelor. Nu este nici o virtute în ascultarea forțată, după cum n-ar fi nici atunci când faci binele, dar nu există posibilitatea de a face rău. Pe deasupra, nu ar putea exista plăcere sau satisfacție în prietenia declarată dintre două persoane, dacă una s-ar asocia cu cealaltă doar pentru că nu poate evita aceasta. Bucuria pe care o simte Domnul în compania poporului Său se datorează faptului că acesta de bună voie Îl preferă pe El mai mult decât pe toți ceilalți. Și ceea ce constituie bucuria Domnului este bucuria poporului Său.

Chiar cei care-L critică pe Dumnezeu pentru că nu previne răul, pe care îl prevede, având în vedere că este atotputernic, ar fi primii care să-L acuze de cruzime dacă le-ar

încălca libertatea și i-ar forța să facă ceea ce ei nu doresc. În felul acesta nimeni n-ar fi fericit și mulțumit. Cel mai înțelept lucru pe care-l putem face este de a înceta să mai criticăm căile Celui Atotputernic și de a accepta faptul că tot ceea ce face El este bine. “Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite” (Ps. 18:30).

Ce se poate spune despre predestinare? – În text se spune că “pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați”. Gândurile lui Dumnezeu față de oameni sunt gânduri de pace și nu de nenorocire (Ier. 29:11). El ne dă pace (Is. 26:12). Nicăieri nu găsim scris că omul este predestinat distrugerii; omul este predestinat de Dumnezeu doar ca să fie asemenea chipului Fiului Său.

Dar numai *în Hristos* noi devenim asemenea chipului Său. În El noi ajungem “la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Ef. 4:13) Prin urmare omul este predestinat numai în Hristos. Acest adevăr este prezentat în întregime în următorul pasaj din Scripturi:

“Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui.”

Totul se găsește în Hristos. Toate binecuvântările spirituale le primim în El; în El suntem aleși pentru sfințire; în El suntem predestinați să fim înfiați; în El suntem acceptați și în El avem răscumpărarea prin sângele Său. “Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tes. 5:9).

Acesta este planul și predestinarea lui Dumnezeu în ceea ce privește omul. Și de asemenea “pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”. Pe cine a cunoscut El? Nu există nici o limită; El trebuie să-i fi cunoscut pe toți. Dacă ar exista vreo excepție, Dumnezeu nu ar mai fi infinit în cunoaștere. Dacă cunoaște o persoană, atunci El cunoaște pe toți. Nu a existat nici o persoană în lumea aceasta a cărei naștere Dumnezeu să n-o fi cunoscut. “Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face” (Ev.4:13).

Prin urmare, deoarece toți oamenii au fost cunoscuți de Dumnezeu chiar înainte de întemeierea lumii și pe cei pe care i-a cunoscut i-a predestinat să fie asemenea chipului Fiului Său, rezultă că planul lui Dumnezeu este ca *fiecare suflet ce se naște în această lume* să fie mântuit. Dragostea Sa îi îmbrățișează pe toți, fără a se uita la fața omului.

“Atunci toți vor fi mântuiți, indiferent de ce fac”, va spune cineva. Nicidecum. Reamintiți-vă că planul lui Dumnezeu este în Hristos. Numai în El noi suntem predestinați. Iar noi suntem liberi să-L acceptăm sau nu. Voința omului a fost pentru totdeauna eliberată și Însuși Dumnezeu nu va

îndrăzni să o încalce. Pentru El alegerea și voința fiecărei persoane este sfântă. El nu-și va impune propria voință împotriva voinței omului. Voia Sa este de a da omului ceea ce acesta decide că este cel mai bine pentru el.

Așa că El așează înaintea omului viața și moartea, binele și răul, și îi spune să aleagă ce vrea. Dumnezeu știe ce este cel mai bine și a ales și pregătit aceasta pentru om. El a mers chiar atât de departe încât a fixat-o în afara oricărei posibilități de pierdere, astfel încât omul să aibe lucrul cel bun dacă îl *alege*. Dar minunata bunătate și curtoazie a atotputernicului Dumnezeu se vede din faptul că El cedează în fața oricărei dorințe a omului. Dacă omul, la rândul său, ar ceda în fața dorințelor lui Dumnezeu, atunci ar exista cea mai plăcută și iubitoare relație de prietenie între ei.

Chemați, îndreptățiți, proslăviți. – “Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” Aceasta este o lucrare terminată. Afirmăția anterioară nu trebuie să ne pună în încurcătură, dacă ne reamintim că totul este în Hristos. În Hristos am fost deja binecuvântați cu toate binecuvântările spirituale. Toți oamenii sunt chemați la ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru ei, însă nimeni nu este “chemat după planul Său” dacă nu-și întărește chemarea și alegerea, supunându-se voinței Sale. Unii ca aceștia sunt predestinați să fie mântuiți. Nimic din acest univers nu poate împiedica mântuirea unui suflet care-L acceptă pe Domnul Isus Hristos și se încrede în El.

Și toți aceștia sunt îndreptățiți. Moartea lui Hristos ne împacă cu Dumnezeu. “El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2). Moartea Sa a asigurat iertarea și viața pentru toți. Nimic nu poate împiedica mântuirea lor decât propria lor voință pervertită. Oamenii trebuie să se smulgă din mâna lui Dumnezeu pentru a fi pierduți.

Cu atât mai mult deci, cei care acceptă jertfa sunt îndreptățiți. “Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.”

“Iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” Nu am citit noi oare în rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi, nu numai pentru cei care erau în grădină cu El, ci de asemenea pentru cei care vor crede în El prin cuvântul lor, deci și pentru noi: “Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu”? Petru a spus că este părtaș al slavei ce va fi arătată. Dumnezeu nu a lăsat nimic nefăcut. Tot ceea ce Hristos are avem și noi – dacă îl acceptăm pe El. Tot ceea ce rămâne este ca să fie arătată. “De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” Când Dumnezeu întreabă poporul Său: “Ce aș mai fi putut face viei mele, și nu i-am făcut?”, cine va îndrăzni să spună că a lăsat ceva nefăcut?

Toate lucrurile sunt ale noastre. – Dar am anticipat cuvintele apostolului. Să-l ascultăm: “El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”

“Cum nu ne va da?” Adică, cum ar putea să nu ne dea toate lucrurile? Dându-ni-L pe Hristos nouă, și pentru noi, Dumnezeu nu putea face altfel decât să ne dea toate lucrurile, “pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El” (Col. 1:16, 17).

“Nimeni să nu se fălească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu” (1 Cor. 3:21-23). Aceasta, deci, răspunde întrebării: “Cine va fi împotriva noastră?” Totul este în favoarea noastră. “Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru” (2 Cor. 4:15).

Odată, un general a trimis guvernului următoarea telegramă: “Am întâlnit inamicul. Sunt ai noștri”. Oricare copil al lui Dumnezeu are privilegiul de a spune aceleași cuvinte. “Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Cor. 15:57).

“Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5:4). Prin aceasta știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care îl iubesc pe

Dumnezeu. Indiferent cât de întunecate și amenințătoare ar părea să fie lucrurile, dacă suntem în Hristos, ele lucrează pentru noi, nu împotriva noastră.

Ne apropiem de sfârșitul capitolului opt din Romani. Acesta este muntele Pisga al epistolei, deoarece din acest loc ochiul credinței vede realitatea pământului promis. În acest punct s-ar impune un foarte scurt rezumat al celor studiate până acum. Prezentarea următoare este probabil cea mai succintă.

În primul capitol descoperim tema epistolei, exprimată în câteva cuvinte: Evanghelia lui Hristos, puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Aceasta se adresează atât evreilor cât și neamurilor, fiind propovăduită prin lucrările lui Dumnezeu. Starea oamenilor care au refuzat să-L cunoască pe Dumnezeu este apoi prezentată.

Capitolul 2 ne arată că inima tuturor este la fel; că toți urmează să fie judecați după unul și același standard; și că mărturisirea de credință și cunoașterea nu reprezintă în sine o recomandare înaintea lui Dumnezeu pentru nimeni. Ascultarea de legea lui Dumnezeu este singurul semn distinctiv ce caracterizează pe un adevărat israelit și pe un moștenitor al lui Dumnezeu.

Capitolul 3 subliniază ideile anterioare și în mod special faptul că nu există nici un om care să asculte. “Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Dar cu toate acestea există speranță pentru toți, căci neprihănirea legii este pusă în și asupra tuturor celor care cred în Hristos, astfel încât omul este făcut împlinitor al legii prin credință.

Același Dumnezeu îndreptățește atât pe evrei cât și pe neamuri în același fel, prin credință. Credința nu este un înlocuitor al ascultării de lege, ci mijlocul prin care este posibilă aceasta.

În capitolul 4 Avraam este prezentat ca exemplu al neprihănirii ce se capătă prin credință. Tot din acest capitol aflăm că, credința în moartea și învierea lui Hristos este singura cale prin care se poate moșteni făgăduința făcută strămoșilor noștri, făgăduință care include nimic mai puțin decât stăpânirea pământului înnoit. Bindecuvântarea lui Avraam este bindecuvântarea care vine prin crucea lui Hristos. Și deoarece făgăduința făcută lui Israel nu reprezenta decât repetarea făgăduinței făcute lui Avraam, ajungem la concluzia că Israel este format din aceia, provenind din fiecare popor, care câștigă biruința asupra păcatului prin crucea lui Hristos.

Abundența dragostei și a harului, precum și mântuirea prin viața lui Hristos, ar putea fi cea mai scurtă caracterizare a capitolului 5.

Ideea de creaturi noi în Hristos ar putea constitui pentru cititorul devotat ideea principală a capitolului 6. Aici este prezentată moartea, îngroparea, învierea și viața cu Hristos.

În capitolul 7 descoperim cât de strânsă este legătura dintre Hristos și cei credincioși. Ei sunt căsătoriți cu El, astfel încât sunt “mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui”. Lupta prin care se obține eliberarea de sub stăpânirea primului soț – trupul păcatului – este viu prezentată.

Capitolul 8, cununa acestei cărți, descrie binecuvântările fiului lui Dumnezeu născut liber. Speranța viitoare nemuriri se bazează pe posedarea cu adevărat, prin Duhul, a vieții și slavei pe care o are Hristos în prezent. Cei care sunt în Hristos sunt predestinați slavei veșnice. Și astfel ajungem la:

Strigătul de biruință; o slăvită încredințare – Romani 8:31-39

³¹ Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? ³² El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? ³³ Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! ³⁴ Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi! ³⁵ Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? ³⁶ După cum este scris: “Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.” ³⁷ Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. ³⁸ Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, ³⁹ nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă

făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Totul este pentru noi. – Apostolul a pus întrebarea: “Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Răspunsul cu siguranță este: “Nimeni”. Dumnezeu este mai mare decât toți, nimeni nu poate smulge ceva din mâna Sa. Dacă El, care are puterea de a face toate lucrurile să lucreze împreună spre bine, este pentru noi, atunci cu siguranță totul este pentru noi.

Dar adesea în mintea oamenilor se ridică întrebarea: “Este oare Dumnezeu cu adevărat de partea noastră?” De multe ori oamenii din răutate Îl acuză de împotrivire; și chiar creștinii declarați cred uneori că Dumnezeu lucrează împotriva lor. Când apar problemele ei își închipuie că Dumnezeu luptă împotriva lor. Însă acum, la această întrebare s-a răspuns odată pentru totdeauna printr-o demonstrație, și anume prin faptul că Dumnezeu este Cel care ni se dă și care îndreptățește. Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? O va face oare Dumnezeu care-i îndreptățește? Imposibil. Dar Dumnezeu este singurul din univers care are dreptul de a ridica pâră împotriva cuiva; și deoarece El îndreptățește în loc să condamne înseamnă că noi suntem liberi. Suntem liberi dacă credem aceasta. Pe cine îndreptățește El? Pe “cei nelegiuți”. Aceasta nu lasă nici o urmă de îndoială în privința faptului că El ne îndreptățește.

Dar ce putem spune despre Hristos? Ne va condamna El? Cum ar putea s-o facă când El s-a dat pentru noi? Însă El s-

a dat pentru noi împlinind voia lui Dumnezeu (Gal.1:4). “Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). El este viu pentru a ne îndreptăți și stă la dreapta lui Dumnezeu pentru noi. El se interpune între noi și moartea pe care o merităm. Astfel, acum nu există nici o condamnare pentru cei care sunt în Isus Hristos.

“Dar”, zice cineva, “Satana vine la mine și mă face să mă simt atât de păcătos încât Dumnezeu este mânios și nu mai este speranță pentru mine.” Ei bine, de ce îl ascuți? Îi cunoști caracterul. El “este mincinos și tatăl minciunii”. Ce treabă ai tu cu el? Lasă-l să te acuze de tot ce vrea; nu el este judecătorul. Dumnezeu este judecătorul, *iar El îndreptățește*. Singurul scop al lui Satana este de a înșela oamenii și de a-i atrage în păcat, convingându-i apoi că totul e bine. Fii sigur deci că el nu va spune niciodată unui om care nu a primit iertarea că este păcătos. Dumnezeu face lucrul acesta prin Duhul Său, pentru ca omul vinovat să poată accepta iertarea pe care El o oferă fără plată.

Deci, situația se prezintă astfel: atunci când Dumnezeu îi spune unui om că este păcătos, o face pentru ca omul să primească iertarea Sa. Dacă Dumnezeu spune că un om este păcătos, atunci el este păcătos, și se cuvine ca acesta să recunoască, dar “sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. Și aceasta este adevărat indiferent cine ne spune că suntem păcătoși. Să presupunem că Satana ne spune că suntem păcătoși; noi nu trebuie să stăm de vorbă cu el sau să ne oprim chiar și o secundă pentru a discuta

despre aceasta; putem ignora acuzația, mângâindu-ne cu asigurarea că sângele lui Hristos ne curăță de orice păcat.

Dumnezeu nu condamnă nici chiar atunci când convinge de păcat; și nu e treaba nimănui altcuiva să condamne. Dacă oamenii condamnă, condamnarea lor nu are nici o putere. Prin urmare nu este nici o condamnare pentru cei care se încred în Domnul. Chiar și acuzațiile lui Satana ne pot încuraja; pentru că putem fi siguri că el nu va spune niciodată unui om că este păcătos, atâta timp cât omul acela este în puterea sa. Deoarece Dumnezeu este pentru noi, totul este pentru noi.

Iubire veșnică. – “Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»” (Ier.31:3). Din moment ce așa stau lucrurile “Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” Iubirea Sa este veșnică și nu se schimbă. Iar dragostea Sa este pentru noi; de aceea nimic nu ne poate despărți de ea. Prin alegerea noastră conștientă o putem respinge, dar chiar și atunci dragostea Sa rămâne la fel; numai că în acest caz singuri ne-am îndepărtat de ea. “Dacă suntem necredincioși, totuș El rămâne credincios, căci nu se poate tăgădui singur” (2 Tim. 2:13). Ne va despărți necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia de dragostea lui Hristos? Imposibil, căci tocmai în aceste împrejurări dragostea Sa pentru noi s-a manifestat. Nici chiar moartea nu ne poate despărți de dragostea Sa, din moment ce El atât de mult ne-a iubit încât s-a dat pe Sine Însuși ca să moară pentru noi. Moartea este chezașia dragostei Sale. Păcatul, care ne desparte de

Dumnezeu, nu ne separă de dragostea Sa, deoarece “Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”. “Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5:21).

“Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” Așa trebuie să fie din moment ce totul este pentru noi. Deoarece Hristos a suferit de foame, a fost în strâmtorare, în primejdie și a trecut chiar prin moarte pentru ca să ne elibereze, toate aceste lucruri sunt pentru noi. Prin moarte a obținut El biruința pentru noi; de aceea chiar și în moarte noi obținem o biruință deplină. Cei pe care Satana îi persecută până la moarte obțin cea mai mare biruință asupra sa. Ceea ce pare a fi o biruință a lui Satana este de fapt înfrângerea sa cea mai zdrobitoare.

Iată cât de minunat s-a îngrijit Dumnezeu de mântuirea noastră! Este destul de ușor de văzut că, dacă Satana nu ne-ar împiedica cu nimic am fi mântuiți. Dacă vrăjmașul nostru ne-ar lăsa cu totul în pace, n-am avea nici o problemă. Așa că în această situație am fi în siguranță. Dar el nu vrea să ne lase în pace. El dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită. Foarte bine, Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile încât chiar și încercările sale de a ne distruge ne ajută. Moartea este cel mai rău lucru cu care Satana ne poate lovi și chiar în aceasta suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. “Dar mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!”

O bună încredințare. – “Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: «În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră»” (Is. 30:15). “Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (Ev.3:14). Credința noastră este biruința. Numai Dumnezeu este puterea și mântuirea noastră. De aceea, puterea noastră izvorăște din încrederea pe care o avem în El. “Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor (putere veșnică - trad. eng.)” (Is. 26:4).

Apostolul Pavel a suferit “în osteneli și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte”. El spune: “De cinci ori am căpătat de la Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; odată am fost împrășcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării; Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte” (2 Cor. 11:24-27). Cu siguranță el poate vorbi cu autoritatea unei bogate experiențe. Ascultați, dar, ce spune:

“Nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă faptură, nu vor fi în

stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Nici o teamă de viitor. – Numai pentru cei care cu bună știință resping dragostea lui Dumnezeu rămâne “doar o așteptare înfricoșată a judecății”. Hristos ne spune : “Nu vă îngrijorați de ziua de mâine”. El nu dorește ca mintea noastră să fie stăpânită de teamă și presimțiri rău prevestitoare. Unii oameni nu-și găsesc niciodată liniștea, nici chiar în condițiile cele mai favorabile, deoarece se tem că se va întâmpla ceva groaznic. Însă nu are nici o importanță ce se va întâmpla, din moment ce nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nu pot să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. Suntem asigurați că atât lucrurile viitoare, cât și cele de acum sunt ale noastre (1 Cor.3:22). Așadar, în *Hristos* putem cânta:

“Binele sau răul poate să vină
Pentru mine este bine,
Sigur de a Te avea pe Tine în toate,
De a avea totul în Tine.”

9. Cine sunt adevărații Israeliti?

Dragostea lui Pavel pentru frații săi - Romani 9:1-18

¹ Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, ² Că simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă. ³ Căci aproape să doresc să fiu eu însumi

anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești. ⁴ Ei sunt Israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, ⁵ patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin! ⁶ Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sunt Israel; ⁷ și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam; ci este scris: “În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele.” ⁸ Aceasta însemnează că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță. ⁹ Căci cuvântul acesta este o făgăduință: “Pe vremea aceasta Mă voi întoarce, și Sara va avea un fiu.” ¹⁰ Ba mai mult; tot așa a fost cu Rebeca. Ea a zămislit doi gemeni numai de la părintele nostru Isaac. ¹¹ Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă, și nu făcuseră nici bine nici rău, - ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă, - ¹² S-a zis Rebecii: “Cel mai mare va fi rob celui mic”, ¹³ după cum este scris: “Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.” ¹⁴ Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum! ¹⁵ Căci El a zis lui Moise: “Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur.” ¹⁶ Așadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă. ¹⁷ Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: “Te-am ridicat înadins, ca să-

Mi arăt în tine puterea Mea, și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul.”¹⁸ Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.

Această porțiune din Scriptură pe care o studiem este lungă, dar dacă este chestionată cu atenție, pentru a înțelege ce spune, nu va fi atât de dificilă pe cât se crede de obicei.

Atât iudeilor cât și grecilor. – Deși Pavel era “apostolul Neamurilor” el nu și-a uitat “frații [mei], rudele [mele] trupești”. Oriunde se ducea el căuta mai întâi pe iudei pentru a le predica. Prezbiterilor din Efes le-a spus: “Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și vă învăț înaintea norodului și în case, și să vestesc Iudeilor și Grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Fapte 20:20, 21). Grija lui Pavel față de toate clasele, chiar și față de cei care îi erau străini, demonstrează, mai mult decât orice altceva, asemănarea sa cu Domnul Isus Hristos.

Avantajul lui Israel. – “Care este deci întâietatea Iudeului?” “Oricum, sunt mari. Și mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu” (Rom. 3:1, 2). Astfel, avem aici o listă minunată cu lucrurile care aparțin lui Israel: înfierea, slava, legămintele, darea legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele. Este într-adevăr un lucru teribil să te dovedești necredincios având atâtea privilegii inestimabile!

“Mântuirea vine de la Iudei.” – Acestea au fost cuvintele rostite de Isus femeii din Samaria la fântână (Ioan 4:22). “Și din ei a ieșit, după trup, Hristosul.” Biblia a fost scrisă de

evrei, iar o tânără evreică a fost mama Domnului nostru. Ca om, Hristos a fost evreu, din tribul lui Iuda. Când citim că suntem “mântuiți prin viața Lui”, știm că este vorba de viața Lui ca evreu. Nu există nici un dar și nici o binecuvântare divină pentru om care să nu fi fost mai “întâi a Iudeului” și pentru cunoașterea căruia să nu fim îndatorați evreilor.

Nimic de la Neamuri. - Apostolul spune despre “Neamuri[le] din naștere” că erau “fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Ef. 2:11, 12). Legămintele, făgăduințele, Însuși Hristos, toate aparțin evreilor și nu neamurilor. Prin urmare oricine este mântuit trebuie să fie mântuit ca evreu. “Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele” (Fapte 15:14).

Despărțit de Hristos. - N-are nici o importanță dacă folosim cuvântul “blestemat”, “anatema” sau “despărțit”. Toate au aceeași semnificație și exprimă cea mai deplorabilă stare. A fi fără Hristos înseamnă a fi fără Dumnezeu în lume (Ef. 2:12).

În acea stare ar fi fost dispus Pavel să fie pus pentru frații săi după trup dacă aceasta i-ar fi ajutat în vreun fel. Ce arată aceasta? Pur și simplu că Israelul după trup era, și este, exact în această stare - despărțit de Hristos, “fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”.

Dar deoarece toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în Hristos (2 Cor. 1:20), cei care sunt despărțiți de Hristos nu au parte de făgăduințe; și astfel vedem din nou că Israelul

după trup, ca națiune, nu are și nu a avut niciodată vreun avantaj înaintea lui Dumnezeu față de alte țări; că Dumnezeu nu a făcut niciodată vreo făgăduință specială Israelului după trup care să nu fie valabilă pentru oricare alt popor.

Prin dorința pe care Pavel a exprimat-o el a arătat cât de deplin se dăruise Domnului și cât de mult se împărtășea de Duhul Său. Hristos s-a dat pentru oameni, fiind gata să fie chiar despărțit de Dumnezeu, pentru a putea cuprinde și salva pe cei pierduți. Nu există un alt nume sub cer prin care omul să fie mântuit și de aceea despărțirea lui Pavel nu ar fi mântuit pe frații săi, după cum el foarte bine știa.

Dar prin aceasta el nu a făcut decât să arate cât de disperată era situația evreilor și cât de mare era grija sa față de ei. Deși nici o jertfă omenească nu poate ajuta, oamenii au privilegiul de a împărtăși suferințele lui Hristos pentru alții. Pavel spune despre sine: “Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica” (Col. 1:24).

Tăierea împrejur ajunge netăiere împrejur. - Am citit mai înainte cuvintele: “Dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur” (Rom. 2:25). Acest mesaj era adresat evreilor care în același context sunt acuzați de încălcarea Legii (Rom. 2:17-24). În versetul 31 al acestui capitol ni se spune de asemenea că Israel nu a ajuns la Legea neprihănirii. Iar motivul este că ei nu L-au acceptat pe Hristos, numai prin El putând fi obținută neprihănirea Legii.

Astfel, observăm din nou că Israel, “rudele trupești” ale lui Pavel, nu erau deloc Israeliți, ci Neamuri, despărțiți de Hristos, fiind “fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”.

Făgăduința nu a dat greș. - Această situație este tristă. Toate făgăduințele aparțin lui Israel și nu există nimic de la Dumnezeu pentru vreo altă națiune, cu toate acestea chiar poporul care se cheamă Israel este despărțit de Hristos. În ciuda acestui fapt cuvântul lui Dumnezeu nu a rămas fără putere, “căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sunt Israel”. Necredința unora nu poate nimici credința lui Dumnezeu (Rom. 3:3). Dacă toți descendenții după trup ai lui Iacov ar fi pierduți, aceasta nu ar diminua în vreun fel făgăduința lui Dumnezeu către Israel, din moment ce adevărații Israeliți sunt numai cei care cred făgăduințele.

Sămânța lui Avraam. - “În Isaac vei avea o sămânță”. Isaac a fost copilul făgăduinței; prin urmare cei care cred făgăduințele lui Dumnezeu sunt sămânța lui Avraam. Evreilor care erau satisfăcuți de descendența lor, Ioan Botezătorul le-a zis: “Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Avem ca tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam” (Mat. 3:9). El putea face aceasta la fel de ușor după cum a făcut pe om la început din țărâna pământului.

Trupul și făgăduința. - “Aceasta însemnează că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.” Acest text este suficient pentru a pune capăt odată pentru totdeauna speculațiilor privind întoarcerea evreilor în vechiul Ierusalim, pentru ca astfel să

se împlinescă făgăduința lui Dumnezeu. Și în plus ar trebui să demonteze ideea absurdă că o națiune, precum Anglia sau America, constituie Israelul și este moștenitoarea acelor făgăduințe făcute de Dumnezeu.

Preștiința lui Dumnezeu. – Pe când copiii nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine nici rău s-a spus despre ei: “Cel mai mare va fi rob celui mic”. Dumnezeu cunoaște sfârșitul de la început și poate spune ce va face fiecare. Alegerea a fost în armonie cu ceea ce spune despre Dumnezeu, care “ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii” (2 Tim. 1:9).

“Pe Esau l-am urât.” – Aceste cuvinte nu au fost scrise decât la mulți ani după moartea lui Iacov și a lui Esau. “Nu este Esau frate cu Iacov? zice Domnul; totuși am iubit pe Iacov, și am urât pe Esau, i-am prefăcut munții într-o pustietate, și moștenirea lui am dat-o șacalilor din pustie ” (Mal. 1:2, 3). Despre descendenții săi se spune că ei vor fi numiți “poporul pe care S-a mâniat Domnul pentru totdeauna!” (Versetul 4). De ce?

“Așa vorbește Domnul: Pentru trei nelegiuiri ale Edomului, ba pentru patru, nu-Mi schimb hotărârea, pentru că a urmărit pe frații săi cu sabia, înădușindu-și mila, a dat drumul mâniei, și își ținea întruna urgia” (Amos 1:11). Iacov, pe de altă parte, deși prin natura sa nu era mai bun decât Esau, a crezut făgăduințele lui Dumnezeu, prin acestea fiind făcut părtaș de natură divină și astfel moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Isus Hristos.

Nici o nedreptate în Dumnezeu. – Rețineți versetele 14-17 ca dovadă că în alegerea lui Dumnezeu nu există nimic arbitrar. Totul este din milă. “Căci El a zis lui Moise: «Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur.»” Așa că totul atârnă de “Dumnezeu care are milă”. Pământul este plin de bunătatea (îndurarea – trad. eng.) Domnului (Ps. 119:64) și “îndurarea Lui ține în veac”.

Intenția lui Dumnezeu în privința lui Faraon. – Cazul lui Faraon este menționat de apostol ca ilustrație a faptului că “nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă”. “Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: «Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea, și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul.»”

Nu are importanță dacă aceasta se referă la aducerea lui Faraon pe tron, sau la păstrarea sa până la acel moment. Un lucru este sigur: aceasta nu ne învață, așa cum se crede în general, că Dumnezeu l-a adus pe Faraon pe tron cu scopul de a-și dezlănțui răzbunarea asupra lui. Este uimitor faptul că există creștini declarați care să-L dezonoreze pe Dumnezeu aducându-I o astfel de acuzație.

Scopul lui Dumnezeu în ridicarea, sau în sprijinul acordat, lui Faraon a fost acela de a-i descoperi lui și de a arăta în el puterea Sa, iar Numele Său să fie vestit pe întreg pământul. Acest plan a fost împlinit prin distrugerea lui Faraon, din cauza împotrivirii sale încăpățânate. Dar ar fi fost de asemenea împlinit, fiind mult mai bine pentru Faraon, dacă

el ar fi ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu. Faraon a văzut puterea lui Dumnezeu dar nu a vrut să creadă. Dacă ar fi crezut el ar fi fost mântuit, căci puterea lui Dumnezeu este mântuire pentru oricine crede.

Faraon avea o voință nesupusă. Principala sa trăsătură era fermitatea, hotărârea degenerând în încăpățănare. Dar cine poate estima puterea spre bine care ar fi putut fi Faraon dacă voința sa ar fi fost supusă Domnului? A te supune Domnului ar fi însemnat un mare sacrificiu, după aprecierea oamenilor, dar nu mai mare decât cel pe care l-a făcut Moise. Moise renunțase la același tron pentru a fi împreună cu poporul lui Dumnezeu.

Lui Faraon i s-a oferit o minunată și onorabilă poziție, însă el nu a cunoscut ziua încercării sale. Aceasta presupunea umilință și el a respins-o. Ca urmare a pierdut totul; în timp ce Moise, care a ales să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu și să poarte ocară lui Hristos, are un nume și un loc care va rămâne pentru veșnicie. Îndurările lui Dumnezeu respinse se transformă în blesteme. “Căci căile Domnului sunt drepte; și cei drepti umblă pe ele, dar cei răzvrățiți cad pe ele” (Os.14:9).

Am aflat că deși Dumnezeu a ales pe unii, menționați în mod special, care mai târziu au căpătat mare faimă ca și copii ai lui Dumnezeu, alegerea nu a fost arbitrară. Iacov a fost ales înainte de a se naște, dar nu mai mult decât sunt aleși toți ceilalți. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în Hristos, căci “Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără

prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui” (Ef. 1:4-6).

“Așadar, nu atârănă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.” Ca dovadă, apostolul menționează cazul lui Faraon, care a fost ales în Hristos la fel ca Iacov și la fel ca noi. El a fost ales spre lauda slavei harului lui Dumnezeu pentru a arăta puterea Domnului; dar cu încăpățânare el a refuzat să se supună. Însă Dumnezeu este lăudat chiar și de mânia oamenilor, dacă ei nu doresc să-L laude de bunăvoie, și astfel Numele și puterea lui Dumnezeu au fost făcute cunoscute prin încăpățânarea lui Faraon.

Ar fi fost mai bine dacă mândrul rege s-ar fi supus planului lui Dumnezeu în loc ca acest plan să fie împlinit împotriva lui. Însă lecția pe care trebuie s-o învățăm este că orice om din orice națiune de sub ceruri a fost ales și că această alegere constă în adopția lor ca fii. În ceea ce privește această alegere evreii nu au nici un avantaj față de alții, ci sunt asemenea lor, după cum se arată în ultima parte a capitolului:

“Acceptați în Prea Iubitul (Ef. 4:6 – trad. eng.)” – Romani 9:19-33

¹⁹ Dar îmi vei zice: “Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voiei Lui?” ²⁰ Dar, mai degrabă,

cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: “Pentru ce m-ai făcut așa?”²¹ Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuițare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuițare de ocară?²² Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire;²³ Și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?²⁴ Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri,²⁵ după cum zice în Osea: “Voi numi «popor al Meu», pe cel ce nu era poporul Meu, și «prea iubită», pe cea care nu era prea iubită.²⁶ Și acolo unde li se zicea: «Voi nu sunteți poporul Meu», vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.”²⁷ Isaia, de altă parte, strigă cu privire la Israel: “Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită.²⁸ Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui.”²⁹ Și, cum zisese Isaia mai înainte: “Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Savaot o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora.”³⁰ Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea și anume neprihănirea care se capătă prin credință;³¹ Pe când Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta.³² Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de

poticnire, ³³ după cum este scris: “Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire, și o stâncă de cădere: și cine crede în El, nu va fi dat de rușine.”

Răspunzând împotriva lui Dumnezeu. – Acesta este un lucru foarte obișnuit, iar faptul că este atât de obișnuit a făcut ca majoritatea oamenilor să piardă din vedere caracterul său nelegiuit.

Omul care indignat începe să întrebe: “De ce face Dumnezeu așa și așa?”, sau spune: “Nu pot vedea dreptatea în asemenea situație”, ca și cum ar fi în mod special și personal insultat, face ca lui să-i fie imposibil de înțeles chiar și ceea ce un muritor poate cunoaște despre Dumnezeu. A-L învinui de faptul că noi nu suntem egali cu El în înțelepciune este o foarte mare prostie și nelegiuire. Singura cale pe care ajungem să cunoaștem puținul ce poate fi înțeles despre Dumnezeu este să fim convinși odată pentru totdeauna că El este drept și îndurător și că orice face este spre binele creaturilor Sale. În prezența Dumnezeului infinit creaturii îi stă bine să arate respect, nu să vocifereze obiecții. “Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Ps. 46:10).

Olarul și vasele Sale. – Cel care se crede competent să-L critice pe Domnul își închipuie că are un motiv serios în versetele 21-24 din acest capitol. “Cu siguranță”, spune el, “acest text arată că Dumnezeu a făcut pe unii pentru a fi mântuiți, iar pe alții pentru a fi distruși.”

În modul cel mai sigur nu găsim așa ceva! Există o diferență uriașă între ceea ce textul spune în realitate și ceea ce oamenii își închipuie că spune. După cum olarul are putere

asupra lutului tot așa și Creatorul are putere asupra creaturilor Sale, un drept firesc și indiscutabil. Să analizăm comparația: olarul are putere asupra lutului ca să facă un vas de cinste și altul pentru ocară. Foarte adevărat; dar cine a auzit de vreun olar care să se chinuie să facă vase cu singurul scop de a le distruge? El face vase de diferite tipuri pentru întrebuințări variate, dar toate sunt făcute pentru a fi folosite, nu pentru a fi distruse. Tot așa Dumnezeu nu a făcut niciodată pe cineva cu scopul de a-l distruge.

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. – Faptul că Dumnezeu nu dorește distrugerea nimănui se dovedește prin aceea că El ezită mult timp înainte de a îngădui distrugerea aceluia care, datorită propriilor lor fapte rele, pe drept o merită. El “a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire”. Ei singuri s-au pregătit pentru distrugere prin împietrirea lor, adunându-și o comoară de mânie pentru ziua mâniei (Rom. 2:5). Observați că Dumnezeu a avut multă răbdare cu aceste “vase ale mâniei”. Însă noi trebuie să “credem că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire” (2 Pet. 3:15). El “are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (Versetul 9). Prin urmare, faptul că Dumnezeu a avut îndelungă răbdare cu vasele mâniei, chiar și după ce acestea au fost bune pentru distrugere, demonstrează că El dorea din toată inima mântuirea lor și le-ar fi dat toate șansele posibile.

“El ne-a chemat.” – Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu are și scopul de a-Și arăta astfel bogăția slavei Lui față de “niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru

slavă”. Și cine sunt aceștia? “Despre noi vorbesc. Astfel, El ne-a chemat.” Și cine sunt cei chemați? Aparțin unei anumite națiuni? “Nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri.” Întregul capitol este o justificare a alegerii de către Dumnezeu a oamenilor chiar înainte de a se naște, așa cum este ilustrat de cazul lui Iacov; iar acest verset arată că alegerea lui Iacov nu înseamnă că Dumnezeu a păstrat privilegiile deosebite pentru națiunea iudaică, ci că El își revarsă binecuvântările fără părtinire, atât asupra evreilor cât și a neamurilor, dacă aceștia le acceptă.

Poporul lui Dumnezeu. - “După cum zice în Osea [Osea 1:9, 10]: “Voi numi «popor al Meu», pe cel nu era poporul Meu, și «prea iubită», pe cea care nu era prea iubită. Și acolo unde li se zicea: «Voi nu sunteți poporul Meu», vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.”” Dumnezeu a cercetat Neamurile pentru a-și alege dintre ele un popor pentru Numele Său. Apostolul Petru a descris această cercetare prin cuvintele: “Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință.” Și mai departe: “Credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus” (Fapte 15:7-11).

Și astfel “nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă” (Rom. 10:12).

Rămășița. – “Isaia, de altă parte, strigă cu privire la Israel: «Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării,

numai rămășița va fi mântuită.»” Prin urmare “și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har” (Rom. 11:5). Indiferent cât de mulți ar fi cei care după trup își pot stabili genealogia până la Iacov, numai cei care se supun de bună voie harului lui Dumnezeu vor fi mântuiți. Categorie nu există nici o șansă de a ne lăuda decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.

Neamurile înainte. – Iudeii declarau că țin Legea, dar nu o țineau; Neamurile nu aveau legătură cu Legea, dar îi împlineau cerințele. Însă, dacă cititorul își reamintește pasajul din Romani 2:25-29, el va vedea că adevărata tăiere împrejur constă (și întotdeauna a constat) în păzirea Legii. Prin urmare, deoarece Neamurile prin credința lor păzeau Legea, iar Iudeii prin lipsa lor de credință nu o păzeau, ei de fapt au schimbat locurile; Neamurile erau adevărații “Iudei”, iar Iudeii după trup erau la fel ca păgânii.

Ratând ținta. – Iudeii umblau după o Lege, care să dea neprihănirea, dar n-au ajuns la Legea aceasta. De ce nu? “Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte.” Cu câtă putere prezintă acest pasaj adevărul a cărui demonstrație îl constituie întreaga Epistolă, acela că, credința nu dezvinovățește pe cel care o încalcă, ci numai prin credință poate fi ținută Legea!

Iudeii nu sunt vinovați că au păzit Legea neprihănirii, ci că nu au păzit-o așa cum trebuie. Nu prin fapte, ci prin credință, pot fi obținute faptele pe care le cere Legea. Aceasta înseamnă că faptele rele nu pot produce fapte bune; binele nu poate ieși din rău. Nu se face nici un rabat la fapte bune.

Acestea constituie lucrul cel mai necesar din lume. Ele sunt rezultatul păzirii Legii prin credință. Dar sub nici o formă nu pot exista fapte bune fără credință; căci “tot ce nu vine din încredințare (credință – trad. eng.), e păcat” (Rom. 14:23).

Piatra de poticnire. – Nu uitați să faceți legătura dintre ultima parte a acestui capitol și prima parte. Amintiți-vă că la început se prezintă Israelul după trup ca fiind despărțit de Hristos. Lor le aparține, printre altele, darea Legii, însă ei au eșuat lamentabil în împlinirea ei. De ce? Pentru că “ei s-au lovit de piatra de poticnire”. Care piatră de poticnire? Hristos. Ei se aflau exact în aceeași stare în care se află atâția oameni astăzi – ei nu vroiau să creadă că făgăduințele lui Dumnezeu către Israel erau cu totul și numai în Hristos. Ei credeau, așa cum cred astăzi mulți creștini declarați, că Dumnezeu i-a onorat de dragul lor, fără nici o considerație față de Hristos. Hristos este piatra de poticnire de care se împiedică toți cei ce consideră că făgăduințele făcute lui Israel sunt adresate unei anumite națiuni de pe acest pământ, toate celelalte fiind excluse.

O temelie puternică. – E ciudat ca tocmai piatra de poticnire să fie o piatră de înălțare și o temelie puternică. Acel lucru care îi face pe unii să cadă pentru alții constituie mijlocul prin care sunt înălțați și zidiți. “Căci căile Domnului sunt drepte; și cei dreپți umblă pe ele, dar cei răzvrățiți cad pe ele” (Osea 14:9). Hristos este o stâncă de cădere pentru cei care nu cred, însă pentru cei care au credință El este o temelie puternică. El este “Sfântul lui Israel”, “Împăratul lui Israel”, “Păstorul lui Israel”, iar în

același timp staulul și ușa de intrare în staul. Fără El nu ar putea exista Israel.

Cei care pretind că au o moștenire în Israel datorită nașterii lor, fără a ține socoteală de Hristos, vor fi rușinați la sfârșit deoarece oricine nu intră pe ușă este “un hoț și un tâlhar”. Însă “oricine crede în El nu va fi dat de rușine”, căci credința sa va arăta că este sămânța lui Avraam și astfel este un moștenitor al lui Dumnezeu potrivit făgăduinței.

10. Vestea bună a Evangheliei

Să reamintim că al nouălea capitol din Romani prezintă starea Israelului după trup – cei care sunt cunoscuți drept Israel. Ei “sunt despărțiți de Hristos”. Ei “umblau după o Lege, care să dea neprihănirea”, dar n-au ajuns la neprihănire pentru că n-au căutat-o prin credință, ci prin fapte. Prin urmare, Neamurile au căpătat întâietate față de ei deoarece au căutat neprihănirea pe calea cea bună, adică prin credință.

Astfel au fost împlinite cuvintele lui Hristos, adresate iudeilor având o neprihănire a lor înșiși: “Vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu”, și din nou: “Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite” (Mat. 21:31, 43).

Dar Domnul nu și-a părăsit poporul din cauză că s-au poticnit de Piatra care a fost pusă ca temelie. El a avut îndelungă răbdare, chiar și cu vasele mâniei pregătite pentru distrugere. Astfel, apostolul continuă:

Slăvita Evanghelie - Romani 10:1-21

¹ Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliți, este să fie mântuiți. ² Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere: ³ pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihăririi pe care o dă Dumnezeu. ⁴ Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea. ⁵ În adevăr, Moise scrie că omul care împlinește neprihănirea pe care o dă Legea, va trăi prin ea. ⁶ Pe când iată cum vorbește neprihănirea pe care o dă credința: “Să nu zici în inima ta: «Cine se va sui în cer?» (Să coboare adică pe Hristos din cer). ⁷ Sau: «Cine se va pogorî în Adânc?» (Să scoale adică pe Hristos din morți).” ⁸ Ce zice ea deci? “Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.” Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. ⁹ Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. ¹⁰ Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, ¹¹ după cum zice Scriptura: “Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine”. ¹² În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. ¹³ Fiindcă “oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” ¹⁴ Dar cum vor chema pe

Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? ¹⁵ Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși? După cum este scris: “Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” ¹⁶ Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: “Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?” ¹⁷ Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos. ¹⁸ Dar eu întreb: “N-au auzit ei?” Ba da; căci “glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii.” ¹⁹ Dar întreb iarăși: “N-a știut Israel lucrul acesta?” Ba da; căci Moise, cel dintâi, zice: “Vă voi întărâta la pizmă prin ceea ce nu este neam, vă voi ațâța mânia printr-un neam fără pricepere.” ²⁰ Și Isaia merge cu îndrăzneala până acolo că zice: “Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine.” ²¹ Pe când, despre Israel zice: “Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă.”

Râvnă fără pricepere. – “Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine.” Râvna (zelul – trad. eng.) este foarte necesară pentru a realiza ceva; dar râvna fără pricepere este ca un cal sălbatic fără zăbală sau frâu. Se vede o activitate intensă, dar ea este inutilă. Sau este ca omul care arată o mare râvnă și nerăbdare de a ajunge într-un anumit loc, dar care călătorește în direcție greșită. Indiferent cât de multă râvnă ar avea un om, el nu va ajunge niciodată într-un loc care este la nord față de el, călătorind spre sud. Ignoranța

anulează râvna. “Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6).

Ignoranța lui Israel. – Ei “n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu”. Acesta este un tip de ignoranță care nu a dispărut odată cu generația care a trăit atunci și care nu este limitată la un anumit popor. Dar ceea ce a făcut ca în situația de față ea să fie cu mult mai gravă a fost faptul că această ignoranță (necunoaștere – nota trad.) în privința lui Dumnezeu era asociată cu cea mai înaltă mărturisire de slujire a Sa.

Neprihănirea lui Dumnezeu. – Neprihănirea lui Dumnezeu este ceva mai mult decât o expresie. Este ceva cu totul diferit de o înșiruire de cuvinte, sau chiar de o simplă declarație a Legii. Nu este nimic altceva decât viața și caracterul lui Dumnezeu. După cum gustul dulce nu poate exista fără ceva care să fie dulce, tot așa nu există neprihănire abstractă. Neprihănirea trebuie în mod necesar să fie legată de o ființă vie. Însă numai Dumnezeu este neprihănit (Vezi Marcu 10:18; în românește este folosit cuvântul “bun” – nota trad.). Prin urmare oriunde se găsește neprihănire, acolo Dumnezeu trebuie să fie activ. Neprihănirea este trăsătura caracteristică a lui Dumnezeu.

Formă și realitate. - Iudeii aveau “în Lege [...] dreptarul cunoștinței depline și al adevărului (forma cunoștinței și a adevărului în Lege – trad. eng.)”, dar nu aveau adevărul în sine. Legea lui Dumnezeu, așa cum este scrisă pe table de piatră, sau într-o carte, este cât se poate de desăvârșită. Dar între aceasta și Legea adevărată exista aceeași deosebire ca

între fotografia unui om și omul în sine. Nu era decât o umbră. În literele scrise nu exista deloc viață, acestea nu puteau face nimic. Ele nu erau decât declarația a ceea ce există doar în viața lui Dumnezeu.

Neprihănire deșartă. - Iudeii știau foarte bine că acele cuvinte de pe piatră sau din carte nu puteau face nimic; și deoarece erau ignorați în privința neprihănirii pe care cuvintele nu făceau decât s-o descrie, ei s-au apucat să-și construiască propria neprihănire. Ei nu ar fi făcut niciodată lucrul acesta dacă nu ar fi fost ignorați în privința neprihănirii lui Dumnezeu. Despre aceasta psalmistul spune: “Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu” (Ps. 36:6).

Un asemenea efort, indiferent cât de mare ar fi fost râvna, nu putea decât să conducă la un eșec lamentabil. Saul din Tars era “mai înaintat în religiunea” părinților decât oricare altul din neamul său și cu toate acestea, atunci când a ajuns la o corectă înțelegere, acele lucruri pe care le considera un câștig a fost obligat să le socotească drept pierdere. Cu alte cuvinte, cu cât încerca mai mult să-și construiască propria neprihănire, cu atât mai rău devenea el.

Supunere față de neprihănire. - Dacă iudeii nu ar fi fost ignorați în ceea ce privește neprihănirea lui Dumnezeu, nu ar fi încercat să-și construiască propria lor neprihănire. Au încercat să-și supună neprihănirea lui Dumnezeu, în timp ce ar fi trebuit ca ei să se supună acesteia. Neprihănirea lui Dumnezeu este activă. Este propria Sa viață. După cum aerul se grăbește să umple orice loc care are o deschidere,

tot așa viața neprihănită a lui Dumnezeu va umple orice inimă care este deschisă s-o primească. Când oamenii încearcă să manipuleze Legea lui Dumnezeu, în mod invariabil o pervertesc, făcând-o să se conformeze propriilor lor idei; singurul mijloc prin care putem face ca desăvârșirea ei să se manifeste este prin supunere față de aceasta, îngăduindu-i să stăpânească. Atunci ea se va manifesta în viață. “Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Fil. 2:13).

Sfârșitul Legii. - “Ținta (Sfârșitul - trad. eng.) poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută” (1 Tim. 1:5). “Dragostea este împlinirea legii” (Rom. 13:10). Prin urmare sfârșitul Legii este împlinirea ei desăvârșită. Acest lucru este evident. Nu are nici o importanță ce sens dăm cuvântului “sfârșit”. Să presupunem că este folosit cu sensul obișnuit de “scop”. Este foarte clar faptul că lucrurile pe care ea le cere vor fi împlinite. Iar dacă folosim cuvântul “sfârșit” cu sensul curent de limită extremă obținem același lucru. Ajungi la sfârșitul Legii numai atunci când împlinești cele mai înalte cerințe ale ei.

Hristos sfârșitul Legii. - Am văzut că sfârșitul sau scopul Legii este neprihănirea pe care aceasta o cere. Astfel, se spune că Hristos este sfârșitul Legii “pentru [...] neprihănire” (trad. eng). Legea lui Dumnezeu este neprihănirea lui Dumnezeu (Vezi Is. 51:6, 7). Însă această neprihănire este viața reală a lui Dumnezeu Însuși, iar cuvintele Legii nu constituie decât umbra acesteia. Această viață se găsește numai în Hristos, căci numai El descoperă

neprihănirea lui Dumnezeu (Rom. 3:24, 25). Viața Sa este Legea lui Dumnezeu, din moment ce Dumnezeu era în El. Ceea ce iudeii aveau doar ca formă se găsește în realitate numai în Hristos. În El se găsește sfârșitul Legii. Vrea cineva să spună că “sfârșitul Legii” înseamnă desființarea ei? Foarte bine; atunci când vor descoperi că Hristos a fost desființat vor găsi și desființarea Legii, dar nu mai înainte. Numai un studiu al vieții lui Hristos va descoperi neprihănirea pe care o cere Legea lui Dumnezeu.

Pentru cine? - Pentru cine este Hristos sfârșitul Legii pentru neprihănire? “Pentru [...] oricine crede în El.” Hristos locuiește în inimă prin credință (Ef. 3:17). Neprihănirea desăvârșită a Legii se găsește numai în El. În El ea este în toată desăvârșirea ei. Prin urmare, deoarece Hristos locuiește în inima credinciosului, numai în el sfârșitul Legii este un fapt împlinit. “Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimes El” (Ioan 6:29). “Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea.”

A face pentru a trăi și a trăi pentru a face. - Neprihănirea pe care o dă Legea, adică propria neprihănire a omului (vezi Fil. 3:9), se bazează pe principiul de a face ceva pentru a trăi. Simpla prezentare a cazului este suficientă pentru a demonstra imposibilitatea acestei tentative; căci viața trebuie să preceadă acțiunea. Un mort nu face ceva pentru a trăi, ci trebuie să i se dea viață pentru a face ceva. Petru nu i-a spus lui Dorca, care murise, să facă mai multe binefaceri, să coase mai multe haine, pentru a trăi, ci în numele lui Isus el a înviat-o pentru a putea să-și continue faptele bune. Omul

care face aceste lucruri va trăi prin ele, însă el trebuie să trăiască înainte de a le face. Rezultă că neprihănirea pe care o dă Legea nu este decât o închipuire deșartă. Hristos dă viață, chiar viața veșnică și neprihănită a lui Dumnezeu, care lucrează neprihănire în sufletul pe care l-a înviat.

Hristos Cuvântul. - Versetele 6-8 din acest capitol sunt un citat din Deuteronom 30:11-14. Moise repetase Legea în fața poporului și îi îndemnase să asculte, spunându-le că porunca nu era “departe”, astfel încât să fie nevoie să trimită pe cineva să le-o aducă, căci “este aproape de tine: în gura ta și în inima ta, ca s-o împlinești”. Pavel, scriind sub inspirația Duhului Sfânt, citează cuvintele lui Moise și arată că acestea se referă la Hristos. Hristos este Cuvântul, porunca, care nu este “departe”, care nu trebuie coborâtă din cer și nici nu e nevoie să fie înviată din morți. Cititorul să compare cu atenție aceste două pasaje din Scripturi și va vedea cu claritate că adevărata poruncă a Domnului nu este nimic altceva decât Hristos.

Legea și viața. - Acest adevăr nu a fost intenționat ascuns până când a fost scris Noul Testament. Iudeul serios din zilele lui Moise putea înțelege în mod clar că numai în viața lui Dumnezeu poate fi găsită neprihănirea legii. Moise a spus: “Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atârnă viața ta și lungimea zilelor tale” (Deut. 30:19, 20).

Prin prezentarea legii înaintea poporului, Moise le-a prezentat viața lui Dumnezeu, iar aceasta se găsește numai în Hristos. “Și știi că porunca Lui este viața veșnică” (Ioan 12:50). “Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Cuvântul este foarte aproape. - Având în vedere că Hristos este Cuvântul, citim: “Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta. Și cuvântul acesta este cuvântul credinței pe care-l propovăduim noi.” Este Hristos chiar atât de aproape? Acesta este adevărul; căci chiar El Însuși spune: “Iată Eu stau la ușă și bat” (Apoc. 3:20). El nu este aproape doar față de cei buni, căci El “nu este departe de fiecare din noi” (Fapte 17:27). Atât de aproape este de noi încât “în El avem viața, mișcarea și ființa”.

Nu putem să întindem mâna fără să-L găsim. Hristos este chiar și în [aproape de] inima oamenilor nelegiuiți, așteptând ca aceștia să admită realitatea care deja există și să-L recunoască în toate căile lor; atunci El va locui în inimile lor “prin credință”. El îi va călăuzi în toate căile lor. În nimic altceva nu se vede dragostea lui Hristos mai pe deplin decât în locuirea Sa cu oamenii păcătoși, îndurându-le toată ura, pentru ca prin răbdarea Sa să-i câștige, întorcându-i de la căile lor rele.

Credința în înviere. – “Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” El “a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost

socotiți neprihăniți” (Rom. 4:25). Și “El a murit pentru toți”. El a gustat moartea pentru fiecare om. Prin urmare a fost înviat pentru îndreptățirea fiecărui om. A crede în inimă că Dumnezeu L-a înviat din morți înseamnă a crede că El mă îndreptățește. Cel care nu crede că Isus îl curăță de păcat nu crede în realitate că Dumnezeu L-a înviat din morți; căci nu putem crede în învierea lui Isus fără să credem motivul pentru care a fost înviat. În general, învierea lui Isus este mai mult presupusă decât crezută.

A nu fi dat de rușine. – Rădăcina cuvântului “a crede” semnifică o temelie, ceva pe care se poate construi. A crede în Isus înseamnă a construi pe El. El este Piatra încercată, Temelia, Stânca (Isa. 28:16). Oricine zidește pe El nu va fi obligat să fugă în panică când ploaia cade și vin șuvoaiele de apă, iar vânturile bat cu putere asupra casei sale; căci El este Stânca Veacurilor.

Nici o deosebire. – Caracteristica principală a chemării Evangheliei este “oricine”. “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). “Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată” (Apoc. 22:17). “Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” Nu se face nici o deosebire; căci “nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec”.

Citiți din nou capitolele doi și trei din Romani și de asemenea capitolul patru. Într-adevăr, întreaga Epistolă a Romanilor dă o lovitură de moarte acelei idei nelegiuite că

Dumnezeu este părtinitor și că El favorizează pe unii oameni în detrimentul altora. Ideea că Dumnezeu acordă binecuvântări speciale unei anumite națiuni, binecuvântări pe care nu este dispus să le dea altora, indiferent că acea națiune este formată din iudei, israeliți, anglo-saxoni, englezi sau orice altceva, este o negare pe față a Evangheliei harului lui Dumnezeu.

Evanghelia pentru toți. – Versetele treisprezece, patrusprezece și cincisprezece prezintă pașii necesari ce trebuie făcuți pentru a obține mântuirea. Mai întâi, oamenii trebuie să cheme pe Domnul. Dar pentru a-L chema ei trebuie să creadă în El. Însă nu pot auzi fără să fie trimis cineva. Dar au fost trimiși predicatori și cu toate acestea nu toți au crezut și ascultat, deși toți au auzit.

Ce au auzit ei toți? Ei au auzit cu toții cuvântul lui Dumnezeu. Ca dovadă în sprijinul acestei afirmații, apostolul spune că, credința vine prin auzirea cuvântului lui Dumnezeu, după care adaugă: “N-au auzit ei? Ba da; căci «glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii.»” Toți oamenii au auzit și nu există nici o scuză pentru necredință din partea nimănui. Citiți din nou Romani 1:16-20.

Predicatorii slavei. – Evanghelia lui Hristos este “Evanghelia slavei”. Lumina ei pătrunde în inimă (Vezi 2 Cor. 4:4). Astfel că este normal ca aceia care o predică să fie îmbrăcați în slavă. Soarele, luna și stelele sunt minunații “predicatori” ale căror cuvinte au ajuns până la marginile pământului. Ele predică slăvita Evanghelie a lui Hristos.

Acestea exemplifică continuu modul corect de predicare a Evangheliei – permițând ca slava lui Dumnezeu să strălucească prin ele.

Astfel, apostolul ne spune nouă, celor care am auzit și crezut cuvântul: “Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Pet. 2:9). Evanghelia este descoperirea lui Dumnezeu către oameni. “Dumnezeu este lumină”, prin urmare vestirea Evangheliei înseamnă a lăsa ca lumina Sa să strălucească. “Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Mat. 5:16).

11. Tot Israelul va fi mântuit

Capitolul unsprezece din Romani încheie importantul subiect al poporului Israel aflat în discuție. În fiecare dintre aceste trei capitole ni se demonstrează cât se poate de limpede că Neamurile, dacă cred, au același drepturi ca și Iudeii și că aceștia din urmă pierd toate privilegiile poporului lui Dumnezeu prin necredință. Nimic nu ar putea arăta mai clar decât o fac aceste capitole că toți oamenii sunt la același nivel și că făgăduințele lui Dumnezeu aparțin tuturor celor care cred, indiferent de naștere sau țară.

**¹ Întreb dar: “A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?”
Nicidecum! Căci și eu sunt Israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. ² Dumnezeu n-a**

lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu știți ce zice Scriptura, în locul unde vorbește despre Ilie? Cum se plânge el lui Dumnezeu împotriva lui Israel, când zice: ³ “Doamne, pe proorocii Tăi i-au omorât, altarele Tale le-au surpat; am rămas eu singur și caută să-mi ia viața?” ⁴ Dar ce-i răspunde Dumnezeu? “Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.” ⁵ Tot așa și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har. ⁶ Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminterea, harul n-ar mai fi har. Și dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminterea, fapta n-ar mai fi faptă. ⁷ Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți, ⁸ după cum este scris: “Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi.” ⁹ Și David zice: “Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-un laț, într-un prilej de cădere și într-o dreaptă răsplătire. ¹⁰ Să li se întunece ochii ca să nu vadă și spinarea să le-o ții mereu gârbovită.” ¹¹ Întreb dar: “S-au poticnit ei ca să cadă?” Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; ¹² dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? ¹³ V-o spun vouă, Neamurilor: “Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea, ¹⁴ și caut ca, dacă este cu puțință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu și să mântuiesc pe unii din ei. ¹⁵ Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea

lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți? ¹⁶ Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte. ¹⁷ Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, ¹⁸ Nu te făli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.” ¹⁹ Dar vei zice: “Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.” ²⁰ Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor și tu stai în picioare prin credință: Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! ²¹ Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. ²² Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterea, vei fi tăiat și tu.

Nefiind lepădat. - Apostolul Pavel știa că Dumnezeu nu și-a lepădat poporul, descendenții lui Avraam pe linie genealogică, iar dovada sa era faptul că el însuși fusese acceptat de Dumnezeu. Dacă națiunea [poporul] iudeu ar fi fost lepădat de Dumnezeu atunci nu ar mai fi fost nici o speranță pentru Pavel deoarece el era “Evreu din Evrei”. Expresia “Doamne ferește” (trad. eng.) îi încurcă pe mulți. Ideea ar fi că Pavel se ruga ca Domnul să nu-și lepede poporul, de teamă ca nu cumva și el să fie lepădat. În loc de “Doamne ferește” puneți “nicidecum” (așa cum este în limba română - nota trad.). Atunci totul este clar. Astfel: “Întreb dar: «A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?»»

Nicidecum!” Cum dovedești acest lucru? Ei bine, “căci și eu sunt Israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Benjamin”.

Cine este respins? - Deși Dumnezeu nu și-a lepădat poporul, ei erau pe o cale greșită. Faptul că Dumnezeu nu i-a lepădat nu demonstrează că ei vor fi mântuiți. Pavel a dat de înțeles că exista primejdia ca el însuși, după ce predicase altora, să fie lepădat (1 Cor. 9:27). Totuși, totul depindea numai de el. Nu exista nici o primejdie ca Dumnezeu să-l lepede împotriva voinței sale. Acestea sunt cuvintele Domnului: “Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Și toți pot veni; căci El spune de asemenea că poate veni “cine vrea”. Dumnezeu nu leapădă pe nimeni; dar dacă ei Îl resping cu hotărâre, atunci, deoarece El nu forțează pe nimeni, nu are altă alternativă decât să-i lase în voia lor.

“Fiindcă eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile Mele, și nu vă plac muștrările Mele,... De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor, și se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide, și liniștea nebunilor îi pierde” (Prov. 1:24-32).

Dumnezeu își întinde mâinile spre un popor răzvrătit și împotrivor la vorbă (Rom. 10:21), în puterea lor stând ca să spună dacă vor să fie mântuiți. Dumnezeu primește pe oricine; singura problemă este: Îl vor accepta ei pe El?

Rămășița. - Din exemplul din vremea lui Ilie învățăm ceva în plus despre problema acceptării și respingerii. Pe atunci

se părea că tot Israelul se depărtase de Domnul, însă existau șapte mii de bărbați care nu se închinaseră la Baal. “Tot așa și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har.” Harul lui Dumnezeu se arată la toți oamenii și este dat tuturor. Cei care acceptă harul sunt aleși, indiferent din ce trib sau națiune ar face ei parte. Cu toate că planul mântuirii îmbrățișează întreaga lume, faptul că numai câțiva din fiecare popor sau generație îl acceptă este din nefericire o realitate. “Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită.”

Măslinul. - Deși există anumite expresii în capitolul unsprezece din Romani care sunt dificil de înțeles, capitolul privit în întregime este foarte simplu. Poporul lui Dumnezeu este comparat cu un măslin, iar relația tuturor oamenilor față de Dumnezeu este prezentată prin altoire. Înainte de a studia în detaliu această ilustrație, trebuie pentru un moment să discutăm despre cetățenia în cadrul Israelului.

În capitolul doi din Efeseni descoperim că în calitate de Neamuri, efesenii fuseseră “fără drept de cetățenie în Israel”, “fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”. Cu alte cuvinte, cei care nu sunt cetățeni în Israel sunt fără Dumnezeu; sau, cei care sunt fără Dumnezeu sunt fără drept de cetățenie în Israel.

Însă, Hristos este unica manifestare a lui Dumnezeu față de om, iar El “a venit la ai Săi, și ai Săi nu l-au primit” (Ioan 1:11). Prin urmare marea masă a poporului Iudeu erau fără Dumnezeu, după cum erau și păgânii, și în consecință ei erau fără drept de cetățenie în Israel. În același capitol din

Efesenii se arată că Hristos a venit ca să împăce atât pe iudei cât și pe neamuri cu Dumnezeu, arătând că ambele categorii erau despărțite de El. Mai departe în același capitol se spune că, cetățenii în Israel constituie “casa lui Dumnezeu”, fiind formată din sfinți, cei care sunt împăcați cu Dumnezeu. Numai aceștia nu sunt “nici străini nici oaspeți ai casei” (Ef. 2:19) lui Israel.

Originea lui Israel. - Numele a apărut pentru prima dată în acea noapte când Iacov s-a luptat cu Domnul și în cele din urmă, prin credința sa, a obținut binecuvântarea pe care o căutase. El nu putuse să obțină nimic prin puterea sa fizică; într-adevăr, o singură atingere din partea Domnului fusese suficientă pentru a-l aduce într-o stare de totală neputință; dar biruința a obținut-o, fiind numit Israel - prințul lui Dumnezeu, atunci când, în starea sa de absolută neputință, el s-a aruncat asupra Domnului în credință. Acest titlu a fost aplicat tuturor descendenților săi, deși el aparținea cu strictețe numai celor care aveau o credință vie în Dumnezeu, tot așa după cum noi folosim termenul de “creștin” pentru a-i desemna pe cei care sunt în “biserică”, fără a intenționa să spunem că aceștia îl cunosc cu adevărat pe Domnul.

Fiecare trebuie să fie altoit - Romani 11:23-26

²³ Și chiar ei: dacă nu stăruiesc în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși. ²⁴ Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin, care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți

ei, care sunt ramuri firești, în măslinul lor? ²⁵ Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. ²⁶ Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: “Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.”

Un popor neprihănit. - Se vorbește mult despre necredința copiilor lui Israel; dar au fost vremuri când ei, ca întreg popor, au arătat credință într-o măsură deosebită. Un singur exemplu va fi suficient pentru moment: “Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile” (Ev. 11:30). De treisprezece ori a mărșăluit întreaga oștire în jurul cetății, în aparență fără nici un scop, fără nici un murmur. O asemenea credință arată că atunci au fost un popor neprihănit, în strânsă legătură cu Dumnezeu; căci, “fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1). Atunci numele reprezenta adevăratul lor caracter; ei erau cu adevărat israeliți. Ei călcau “pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam”.

Ramuri tăiate. - Însă ei nu au păstrat credința. “Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (Ev. 3:14). Ei nu au făcut acest lucru și astfel au ajuns “fără Hristos”, “fără drept de cetățenie în Israel” (Ef. 2:12). În Romani 11:17 apostolul întreabă: Ce “dacă unele din ramuri au fost tăiate”? etc., însă fără a intenționa să spună că unele nu au fost tăiate, după cum vedem din ceea ce urmează. Căci el spune: “Au fost

tăiate din pricina necredinței lor” (versetul 20), și mai departe: “Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare” (versetul 32), arătând astfel că toți erau tăiați. Prin urmare, descoperim că poporul care fusese “iubit din pricina părinților lor” (versetul 28) și care odată în istoria lor fuseseră “fii ai lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos” (Gal. 3:26), a fost redus prin necredința lor la nivelul celor care nu-L cunoscuseră niciodată pe Dumnezeu.

Ramuri altoite. - Toate ramurile măslinului - Israel - au fost tăiate prin necredință. Pentru a le înlocui Dumnezeu a luat ramuri de la măslinul sălbatic - Neamurile - și le-a altoit. Această altoire a fost “împotriva firii” (versetul 24), deoarece era în întregime o lucrare a harului. Dacă ar fi fost potrivit cu firea, atunci ramurile ar fi dat roade naturale și altoirea nu ar fi folosit la nimic, din moment ce roadele naturale erau rele (Vezi Gal. 5:19-21; Ef. 2:1, 2). Dar prin har a fost făcută o minune și ramurile care au fost altoite s-au făcut părtașe de natura rădăcinii. Roadele ramurilor altoite pe rădăcină nu mai sunt cele naturale, ci ale Duhului Sfânt (Gal. 5:22, 23).

O reunire. - Trebuie să ne aducem aminte că Dumnezeu nu și-a lepădat poporul. Ei s-au depărtat prin necredință. “Și chiar ei: dacă nu stăruiesc în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși” (Versetul 23). Iudeul are aceeași șansă ca și cel din rândul neamurilor. “Nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă” (Rom. 10:12). Hristos a venit pentru a “împăca pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup” și ca “prin El și

unii și alții să [aibe] intrare la Tatăl, într-un Duh” (Ef. 2:16, 18).

Nici o schimbare a planului. - Să nu uităm că prin această altoire a Neamurilor, cu scopul de a lua locul Israelului răzvrătit, planul lui Dumnezeu nu s-a schimbat deloc. Totul era inclus în făgăduința inițială făcută lui Avraam. “Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine»” (Gal. 3:7, 8).

La început Dumnezeu a făcut pe Adam, tatăl tuturor oamenilor. Adam era fiul lui Dumnezeu (Luca 3:38); prin urmare toți descendenții săi sunt de drept poporul lui Dumnezeu. El nu i-a lepădat pentru că au păcătuit. Dragostea Sa a îmbrățișat lumea (Ioan 3:16) nefiind mai mică în vremea lui Avraam, Isaac și Iacov. Singurul avantaj al lui Israel a fost acela că ei au avut privilegiul de a vesti slăvita Evanghelie Neamurilor, intenția ca acestea să primească la fel de mult ca și ei existând dintotdeauna.

Cercetarea Neamurilor. - De la început se intenționase ca Neamurile, precum și descendenții lui Iacov, să devină Israel. Aceasta o demonstrează conferința de la Ierusalim. Petru a spus cum fusese trimis de Dumnezeu să le predice Evanghelia și că El nu făcuse nici o deosebire între ei și iudei. După care Iacov a spus: “Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu

faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris: «După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmurile și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu, zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie»” (Fapte 15:14-18). Vezi de asemenea Amos 9:11-15.

“Cortul lui David”, casa sau împărăția lui David, urmează să fie refăcută prin predicarea Evangheliei către Neamuri, iar aceasta este conform intenției Domnului de la începutul lumii, după cum se vede în cele de mai sus. Aceste scripturi nu au nevoie de nici un comentariu, ci de studiu cu credință.

“Numărul deplin al Neamurilor.” - “O parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor” (Rom. 11:25). Până ce numărul deplin al Neamurilor vor “intra” unde? În Israel, bineînțeles; căci prin intrarea numărului deplin al Neamurilor “tot Israelul va fi mântuit”. Când va fi “intrat” numărul deplin al Neamurilor?

Chiar Domnul răspunde la această întrebare: “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24:14). Dumnezeu își aruncă privirile asupra Neamurilor “ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele”. Prin ei Israel urmează să fie întregit sau completat. De îndată ce această lucrare de predicare a Evangheliei către Neamuri este încheiată vine

sfârșitul. Atunci nu se va mai predica nimănui – nu se va mai predica Neamurilor deoarece aceștia vor fi luat decizia finală; și nici iudeilor, deoarece atunci “tot Israelul va fi mântuit”. Nu va mai fi nevoie de Evanghelie; ea își va fi împlinit lucrarea.

O mare recoltă de iudei – Romani 11:27-36

²⁷ Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele. ²⁸ În ce privește Evanghelia ei sunt vrăjmași și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor. ²⁹ Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută. ³⁰ După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu și după cum prin neascultarea lor ați căpătat îndurare acum, ³¹ tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare. ³² Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți. ³³ O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! ³⁴ Și în adevăr, “cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? ³⁵ Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” ³⁶ Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.

Totul prin Hristos. - Citiți cu atenție versetele 25-27. Când numărul deplin al Neamurilor va fi intrat, “tot Israelul va fi mântuit”. Într-adevăr, numai prin intrarea Neamurilor va fi

mântuit Israel. Și aceasta va constitui împlinirea a ceea ce este scris: “Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov”. Numai prin Hristos poate fi Israel mântuit și adunat; și toți cei care sunt ai lui Hristos fac parte din Israel; căci “dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Gal. 3:29).

Îndepărtarea păcatului. - Din Sion va veni Izbăvitorul, care va îndepărta nelegiuirea de la Israel. Hristos este “Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). “El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” (1 Ioan 2:2). Marele Preot Caiafa sub inspirația Duhului Sfânt a spus “că Isus avea să moară pentru neam. Și nu numai pentru neamul acesta ci și ca să adune într-un singur trup pe toți copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11:51, 52).

Astfel, Petru, vorbind în templul de la Ierusalim, a spus: “Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: «Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta». Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale” (Fapte 3:25, 26). Binecuvântarea lui Avraam este iertarea păcatelor prin Hristos; oameni din fiecare popor devin adevărați israeliți prin îndepărtarea păcatului.

Totul prin credință. - Prin credință Iacov a devenit Israel. Prin necredință descendenții săi au fost tăiați din rădăcina

lui Israel. Prin credință Neamurile sunt altoite și numai prin credință ei rămân; iar prin credință iudeii pot fi reuniți cu rădăcina.

Credința în Hristos este singurul lucru care-l face pe cineva israelit și numai necredința îi taie cuiva legătura, ajungând să nu mai fie israelit; aceasta a demonstrat-o pe deplin Hristos, când s-a minunat de credința sutașului, spunând: “Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare. Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Mat. 8:10-12).

Toți sunt în închisoare. - “Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.” El “a închis pe toți oamenii”. Astfel, în Galateni 3:22 citim că: “Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința lui Isus Hristos”.

Iar în versetul următor se spune că toți sunt “închiși” și sub paza Legii. Atât iudeii cât și neamurile “sunt sub păcat” (Rom. 3:9). Toți sunt închiși împreună în închisoare, neavând nici o cale de scăpare decât prin Hristos, “Izbăvitorul”, care vestește “robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea” (Is. 61:1). El vine ca Izbăvitor “din Sion”, aducând libertatea “Ierusalimul[ui] cel de sus” (Gal. 4:26). Astfel, toți cei care acceptă libertatea pe care ne-o dă Hristos sunt copiii Ierusalimului cel de sus, moștenitori ai Canaanului ceresc, cetățeni ai adevăratului Israel.

Minunată cunoștință. - “Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor”, spune Domnul (Is. 53:11). Astfel *prin iertarea păcatelor va zidi zidurile Ierusalimului* (Ps. 51:18), și va elibera pe copiii săi aflați în robie. “O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!”

Prin urmare, nimeni să nu se încumete să critice planul lui Dumnezeu, sau să-l respingă pentru că nu-l poate înțelege. “Cine a fost sfetnicul Lui?” “Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A lui să fie slava în veci! Amin.”

12. Cum devine practică neprihănirea prin credință

Am terminat de studiat acea porțiune care ar putea fi numită partea argumentativă a Epistolei către Romani. Următoarele cinci capitole sunt consacrate îndemnurilor față de biserică. Cele din capitolul pe care-l avem în față sunt foarte simple, dar vor fi mult mai bine înțelese dacă sunt citite împreună cu versetele dinainte. De aceea, prefațăm capitolul doisprezece cu ultimele patru versete ale capitolului unsprezece:

³³ O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! ³⁴ Și în adevăr, “cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? ³⁵ Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit

înapoi?”³⁶ Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A lui să fie slava în veci! Amin.

¹Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. ²Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. ³Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. ⁴Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele nu au toate aceeași slujbă, ⁵tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. ⁶Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui. ⁷Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățatură. ⁸Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inima largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie. ⁹Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine. ¹⁰Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. ¹¹În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți

Domnului. ¹² Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruți în rugăciune. ¹³ Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți. ¹⁴ Bindecuvântați pe cei ce vă prigonesc: bindecuvântați și nu blestemați. ¹⁵ Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. ¹⁶ Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți. ¹⁷ Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. ¹⁸ Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. ¹⁹ Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: “Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul. ²⁰ Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui. ²¹ Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.

O concluzie logică. – Versetele cu care se încheie capitolul unsprezece prezintă infinita, nepătrunsa putere și înțelepciune a lui Dumnezeu. Nimeni nu-L poate ajuta cu nimic. Nimeni nu-L poate pune sub obligație pe Dumnezeu. Nimeni nu-I poate da nimic pentru care să primească ceva în schimb. “Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile.” “El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile.” “Căci în El avem viața, mișcarea și ființa.” (Fapte 17:25, 28)

Astfel stând lucrurile, este absolut rezonabil ca toți să-și supună Lui trupurile, pentru a le stăpâni. Numai El are înțelepciunea și puterea de a face lucrul acesta așa cum

trebuie. Cuvântul “rezonabil” înseamnă literal “logic”. Consecința logică a recunoașterii puterii, înțelepciunii și dragostei lui Dumnezeu este supunerea față de El. Cel care nu se supune lui Dumnezeu practic Îi neagă existența.

Îndemnând și mângâind. – Este interesant de știut că în greacă cuvântul tradus prin “îndemn” are aceeași rădăcină ca și “Mângâietorul”, care se referă la Duhul Sfânt. Este cuvântul folosit în Matei 5:4: “Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!” El apare și în 1 Tesaloniceni 4:18: “Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte”.

În următorul pasaj cuvântul apare de mai multe ori, după cum se vede: “Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz! Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere” (2 Cor. 1:3-5). Faptul că în greacă cuvântul “a ruga” sau “a îndemna” este identic cu “a mângâia” poate da o nouă forță îndemnurilor Duhului lui Dumnezeu.

Suntem mângâiați de gândul că Dumnezeu este atotputernic. Prin urmare ne mângâie toate îndemnurile și poruncile Sale deoarece El nu așteaptă ca noi să acționăm în propria noastră putere, ci în a Lui. Când rostește o poruncă, aceasta nu este decât o declarație a ceea ce El va face în și pentru noi dacă ne supunem puterii Sale Când muștră, El pur și simplu ne

descoperă lipsa pe care o poate suplini din abundență. Duhul convinge de păcat, însă întotdeauna El este Mângâietorul.

Putere și îndurare. - “Odată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că «Puterea este a lui Dumnezeu». A Ta, Doamne, este și bunătatea, căci Tu răsplătești fiecăruia după faptele lui” (Ps. 62:11, 12). “Dumnezeu este dragoste.” Prin urmare puterea Sa este dragoste, așa că atunci când apostolul menționează puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu ca motiv de a ne supune Lui, el ne îndeamnă prin îndurarea lui Dumnezeu. Nu uitați niciodată că întreaga manifestare a puterii lui Dumnezeu nu este decât manifestarea dragostei Sale, iar dragostea aceasta este puterea prin care El lucrează. Isus Hristos, în care este descoperită dragostea lui Dumnezeu (1 Ioan 4:10), “este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:24).

Adevăratul nonconformism. - În Anglia, oamenii religioși au fost adesea împărțiți în două categorii - oameni ai bisericii și nonconformiști. Însă, orice adevărat creștin este un nonconformist, dar nu în sensul în care este folosit de obicei cuvântul. “Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre.” Atunci când cei care se numesc nonconformiști adoptă metode lumești și se implică în planuri omenești ei abdică de la acest titlu. “Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu.”

Ce părere să ai despre tine. - Îndemnul adresat fiecărui om este de a nu avea despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine. Cât de înaltă ar trebui să fie părerea cuiva despre

sine? “Aruncă groaza în ei, Doamne, ca să știe popoarele că nu sunt decât oameni!” (Ps. 9:20). “Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Ps. 146:3). “Nu vă încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?” (Is. 2:22). “Orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ținea” (Ps. 39:5). “Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu.” “Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte” (1 Cor. 3:19, 20). “Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțin și apoi pierе” (Iacov 4:14). “Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul” (Is. 64:6). “În smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus decât pe el însuși” (Fil. 2:3).

Credința și smerenia. - Mândria este dușmanul credinței. Cele două nu pot trăi împreună. Omul poate gândi cumpătat și cu smerenie numai ca rezultat al credinței pe care o dă Dumnezeu. “Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Hab. 2:4). Cel care se încrede în propria sa putere și înțelepciune nu vrea să depindă de altul. Încrederea în înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu apare numai atunci când ne recunoaștem și acceptăm propria slăbiciune și ignoranță.

Credința, un dar de la Dumnezeu. - Credința pe care o dă Dumnezeu omului este prezentată în Apocalipsa 14:12: “Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Dumnezeu nu dă credință

doar sfinților, după cum El nu le dă poruncile numai lor; însă sfinții păzesc credința, iar alții nu. Credința pe care o păzesc este credința lui Isus; prin urmare oamenilor le este dată credința lui Isus.

Credința, dată fiecărui om. - Toți oamenii sunt îndemnați să gândească cumpătat deoarece Dumnezeu a dat fiecărui om măsura credinței. Mulți oameni cred că ei sunt astfel făcuți încât le este imposibil să creadă. Aceasta reprezintă o eroare gravă. Credința este la fel de ușoară, și de naturală, ca și respiratul. Este moștenirea comună a tuturor oamenilor, acel punct în care oamenii sunt egali. Este la fel de ușor pentru copilul necredinciosului să creadă ca și pentru copilul celui sfânt. Numai atunci când oamenii ridică în jurul lor un zid de mândrie (Ps. 73:6), li se pare că a crede este dificil. Și chiar în această situație ei cred; căci atunci când oamenii nu-L cred pe Dumnezeu, ei îl cred pe Satana; când nu cred adevărul, ei înghit cu lăcomie cele mai evidente falsități.

Care este măsura? - Am văzut că, credința este dată fiecărui om. Aceasta se poate vedea și din faptul că mântuirea este oferită fiecărui om și pusă la îndemâna sa, mântuirea fiind doar prin credință. Dacă Dumnezeu nu ar fi dat credință fiecărui om, El nu ar fi putut pune mântuirea la îndemâna tuturor.

Întrebarea este: În ce măsură a dat Dumnezeu credință fiecărui om? Răspunsul la întrebare se găsește în adevărul deja descoperit, care arată că această credință este credința lui Isus. Credința lui Isus este dată în darul lui Isus Însuși,

iar Hristos este dat în toată plinătatea Sa fiecărui om. El a gustat moartea pentru fiecare om (Ev. 2:9). “Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos” (Ef. 4:7). Hristos nu este împărțit; prin urmare fiecărui om îi este dat Hristos în întregime și întreaga Sa credință. Nu există decât o singură măsură.

Trupul și mădulele sale. - “Este un singur trup” (Ef. 4:4), acesta fiind biserica al cărui cap este Hristos (Ef. 1:22, 23; Col. 1:18). “Noi suntem mădule ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (Ef. 5:30). Trupul are multe mădule, “tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădule unii altora”.

După cum este corpul omenesc, tot așa este și în trupul lui Hristos, “mădulele n-au toate aceeași slujbă”; cu toate acestea ei sunt atât de uniți și atât de dependenți unii de alții încât nici unul nu se poate lăuda față de alții. “Ochiul nu poate zice mâinii: «N-am trebuință de tine»; nici capul nu poate zice picioarelor: «N-am trebuință de voi»” (1 Cor. 12:21). Tot așa este și în adevărata biserică a lui Hristos; nu există disensiuni și laude și nici un membru nu încearcă să ocupe locul sau să facă lucrarea altuia. Nici un membru nu se consideră pe sine independent de ceilalți și toți au aceeași grijă unii față de alții.

Diferite daruri. - Nu toate mădulele au aceeași slujbă și nu toate au aceleași daruri. “Sunt felurite daruri, dar este același Duh;sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți....De pildă, unuia îi

este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Cor. 12:4-11).

“Măsura credinței.” - “Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei să-l întrebuițeze după măsura credinței lui.” După cum am văzut nu există decât “o singură credință” (Ef. 4:5) și aceasta este “credința lui Isus”. Deși există diferite daruri, în spatele tuturor acestora este o singură putere. “Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh.” Prin urmare a prooroci sau a exercita oricare dintre daruri “după măsura credinței” înseamnă a face aceasta “după puterea pe care i-o dă Dumnezeu” (1 Pet. 4:11). “Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.”

“În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” - Aceasta poate avea loc numai atunci când cineva este capabil “în smerenie” să privească pe altul mai pe sus de el însuși (Fil. 2:3). Iar aceasta se întâmplă numai atunci când omul își cunoaște propria nimicnicie. Omul care-și “va cunoaște muștrarea cugetului lui (își cunoaște răutatea propriei inimi – trad. eng.)” (1 Împ. 8:38) nu poate crede că alții sunt la fel de răi ca și el. “Să aveți în voi gândul acesta, care era și în

Hristos Isus: El....S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob.”

Cum să tratăm persecutorii. - “Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați.” A blestema nu presupune întotdeauna folosirea unui limbaj murdar - a înjura. A blestema înseamnă a vorbi de rău. Este opusul lui a binecuvânta, care înseamnă a vorbi de bine. Uneori oamenii persecută având legea de partea lor, alteori ei persecută fără a avea nici un temei legal; dar fie că este “conform legii”, fie prin acte de violență ale gloatei, nu trebuie rostite cuvinte aspre împotriva celor care fac acest lucru. Dimpotrivă, trebuie să li se vorbească frumos.

Nimeni nu poate proceda astfel fără a avea Duhul lui Hristos, care s-a rugat pentru cei care L-au trădat și ucis și care nu s-a încumetat să rostească o judecată de ocară nici măcar împotriva diavolului (Iuda 9). A expune disprețului pe persecutori nu este conform cu învățătura lui Dumnezeu.

A te bucura și a plânge. - A te bucura cu cei care se bucură și a plânge cu cei care plâng nu este un lucru ușor pentru omul firesc. Numai harul lui Dumnezeu poate produce o astfel de simpatie în om. Nu este chiar atât de greu să plângi cu cei care plâng, însă adesea este foarte dificil să te bucuri cu cei care se bucură. Să presupunem, de exemplu, că o altă persoană a primit ceva ce noi doream foarte mult și ca urmare se bucură; este nevoie de mult har ca să te bucuri cu el.

Păstrând pacea. - Noi trebuie să trăim în pace cu toți oamenii dacă este posibil. Dar care este limita posibilului?

Unii vor spune că au încercat să păstreze pacea până când “răbdarea a încetat să mai fie o virtute” și atunci i-au plătit turbulentei persoane cu aceeași monedă. Mulți cred că acest verset îi îndeamnă să reziste cât mai mult posibil și să nu se implice în nici o dispută până când nu sunt provocați într-un mod flagrant. Însă versetul acesta spune: “Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”.

Adică, din partea noastră nu trebuie să existe nici o problemă. Nu putem întotdeauna să-i împiedicăm pe alții să se războiască, însă noi putem fi în pace. “Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Is. 26:3). “Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1). “Pacea lui Hristos....să stăpânească în inimile voastre” (Col. 3:15). “Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Fil. 4:7). Cel care are în el această pace a lui Dumnezeu nu va fi niciodată tulburat de oameni.

13. Credinciosul și autoritatea civilă

¹ Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. ² De aceea, cine se împotrivește stăpânirii, se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda. ³ Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea. ⁴ El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele

tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să-l pedepsească pe cel ce face rău. ⁵ De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. ⁶ Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. ⁷ Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. ⁸ Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea. ⁹ De fapt: “Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești” și orice poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: “Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” ¹⁰ Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii. ¹¹ Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. ¹² Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. ¹³ Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ¹⁴ ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.

Ajungem acum la cel de-al doilea capitol din Romani care este dedicat în întregime îndemnurilor. Acest capitol conține

subiecte de cea mai mare importanță fiind totodată, probabil, considerat cel mai puțin studiat capitol din carte.

Cui i se adresează? - Studiind acest capitol este necesar să ne amintim că Epistola este adresată ucenicilor declarați ai Domnului. “Tu, care te numești Iudeu, care te reazemi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeuul tău, care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri”, etc. (Rom. 2:17, 18). Și din nou: “Nu știți fraților, - căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea”, etc. (Rom. 7:1). Ultima parte a capitolului dovedește același lucru.

Prin urmare, este o greșală să presupunem că acest capitol a fost destinat să prezinte îndatoririle conducătorilor lumii acesteia, să fie un tratat de administrație publică sau al relației dintre stat și biserică. Deoarece se adresează creștinilor declarați, este evident că scopul propus este pur și simplu de a le arăta acestora cum se cuvine să se comporte față de autoritățile care-i guvernează.

Toată puterea de la Dumnezeu. – “Odată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că «Puterea este a lui Dumnezeu»” (Ps. 62:11). “Căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu.” Această afirmație este întru-totul adevărată, fără nici o excepție. Imperiul Roman, chiar și pe vremea infamului și inumanului Nero, era tot atât de mult de la Dumnezeu pe cât a fost stăpânirea iudaică în vremea lui David. Când Pilat i-a spus lui Hristos că avea putere să-l răstignească sau să-l elibereze, Hristos a replicat: “N-ai avea nici o putere asupra Mea dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19:11). Însă acest lucru nu demonstrează că

acțiunile acelei puteri au fost corecte, sau că Dumnezeu le-a aprobat.

Aceasta se va vedea și mai clar dacă ne referim la individ. Toată puterea vine de la Dumnezeu. Este la fel de adevărat pentru păgâni ca și pentru creștini că “în El avem viața, mișcarea și ființa”, căci “suntem din neamul Lui” (Fapte 17:28). Este la fel de valabil pentru fiecare individ ca și pentru guverne, că ei sunt rânduiți, sau numiți, de Dumnezeu. El are un plan pentru viața fiecărui om.

Însă aceasta nu-L face pe Dumnezeu răspunzător de toate acțiunile lor, căci ei sunt liberi să facă după cum vor și răzvrătindu-se împotriva planului lui Dumnezeu pervertesc darurile Sale. Puterea cu care batjocoritorul Îl blestemă pe Dumnezeu este la fel de mult de la Dumnezeu ca și puterea cu care creștinul Îi slujește. Cu toate acestea nimeni nu poate crede că Dumnezeu este de acord cu blasfemia. Tot așa și noi nu trebuie să credem că El aprobă toate acțiunile guvernelor, pur și simplu pentru că stăpânirile care există sunt rânduite de El.

“Rânduite.” – Nimeni să nu creadă că acest cuvânt implică neapărat ideea de atribuire a unei puteri spirituale. Nu înseamnă nimic mai mult decât a fi numit sau autorizat, după cum se vede din nota marginală. Cuvântul în greacă din care este tradus se găsește în Fapte 28:23, unde citim că iudeii din Roma i-au hotărât lui Pavel o zi ca să le vorbească despre Evanghelie. La fel de bine se putea spune că ei i-au “rânduit” o zi.

Dumnezeu mai presus de toți. – “Stăpânirile cele mai înalte” nu sunt mai presus de Cel Prea Înalt. “A Lui este înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați” (Dan. 2:20, 21). El l-a pus pe Nebucadnețar, regele Babilonului, peste toate împărățiile pământului (Ier. 27:5-8; Dan. 2:37,38); însă când Nebucadnețar și-a atribuit cu aroganță puterea divină, el a fost alungat între animalele sălbatice, pentru ca astfel să poată înțelege “că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea!” (Dan. 4:32).

Împotrivirea față de Dumnezeu. – Deoarece nu există nici o putere decât cea a lui Dumnezeu, “cine se împotrivește stăpânirii, se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda.” Aceasta constituie o avertizare împotriva rebeliunii și insurecției. Dumnezeu este cel care răstoarnă sau pune regi. De aceea oricine se încumetă să răstoarne un rege își asumă prerogativele lui Dumnezeu. Este ca și cum el ar ști mai bine decât Dumnezeu când trebuie schimbat guvernul. Cu excepția cazului când cei care se ridică împotriva unei autorități pământești pot să arate că au avut o descoperire directă din cer care i-a chemat să facă acea lucrare, ei se împotrivesc lui Dumnezeu, încercând să răstoarne ordinea stabilită de El. Aceștia se așează înaintea lui Dumnezeu.

A te împotrivi sau a răsturna. – A te împotrivi autorității civile este ca și cum ai încerca s-o răstorni. Cel care se împotrivește unei stăpâniri prin forță ar răsturna-o dacă confruntarea ar continua și ar avea puterea. Ucenicilor lui Hristos le este strict interzis să facă așa ceva.

Exemplul lui Hristos. – Hristos a suferit și “v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. «El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.» Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Pet. 2:21-23). Este bine să reținem că Hristos a fost condamnat sub acuzație politică și din motive politice, cu toate acestea El nu s-a împotrivit, deși a arătat că avea puterea s-o facă (Vezi Ioan 18:5-11; Mat. 26:31-53). S-ar putea spune că Hristos știa că îi sosise ceasul. Adevărat; dar în situațiile anterioare El nu s-a împotrivit. În permanență El s-a încredințat în mâinile Tatălui. Acesta constituie un exemplu pentru ucenicii Săi. Dacă se supun încredințându-se în mâinile lui Dumnezeu, ei nu pot suferi nici o insultă sau nedreptate pe care Dumnezeu să n-o fi rânduit sau îngăduit; ei nu pot suferi nici o vătămare mai înainte ca să le fi sosit ceasul. Este mai ușor să mărturisești credință în Hristos decât să dai dovadă de credință adevărată urmând exemplul Său.

Un alt exemplu izbitor. – Saul fusese uns ca rege al lui Israel la porunca lui Dumnezeu; dar după aceea a fost respins din pricina acțiunilor sale nesăbuite. Apoi David a fost uns rege în locul lui. Saul era gelos din cauza promovării lui David și căuta să-i ia viața. David nu s-a împotrivit, ci a fugit. Nu o dată Saul s-a găsit în puterea lui David, însă David nu a ridicat mâna împotriva lui. Dacă ar exista vreo scuză pentru împotrivirea față de un conducător, atunci David a avut-o.

În primul rând, dacă ar fi procedat astfel, nu ar fi fost decât legitimă apărare; și, în al doilea rând, el tocmai fusese uns

rege în locul lui Saul. Cu toate acestea chiar și atunci când a fost rugat să consimtă ca altul să-l omoare pe Saul, David a spus: “Nu-l omorî! Căci cine ar putea pune mâna pe unsul Domnului și să rămână nepedepsit?... Viu este Domnul, că numai Domnul îl poate lovi: fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va coborî într-un câmp de bătaie și va pieri. Să mă ferească Domnul, să pun mâna pe unsul Domnului!” (1 Sam. 26:9-11). Și cu toate acestea Saul era un om rău, care renunțase la supunerea față de Dumnezeu și care nu era capabil să conducă.

Supus lui Dumnezeu. – Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să fim supuși stăpânilor care există, însă niciodată nu încurajează neascultarea față de Dumnezeu. Dumnezeu nu a rânduit nici o stăpânire să fie mai presus de El. Ar fi culmea prostiei să folosim acest capitol pentru a argumenta că este de datoria creștinului să asculte de legile omenești atunci când acestea sunt în conflict cu Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu scuză păcatul; și cu atât mai puțin nu ne poruncește să păcătuim. Noi nu trebuie să fim supuși stăpânilor existente în loc de a fi supuși lui Dumnezeu, ci pentru că suntem supuși lui Dumnezeu. “Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus” (Col. 3:17).

Supunere și ascultare. – În mod obișnuit supunerea implică ascultare. Când citim că Isus era supus părinților Săi, suntem convinși că El asculta de ei. Așa că atunci când suntem îndemnați să fim supuși stăpânilor care există, concluzia firească este că noi trebuie să ascultăm de legi. Dar nu trebuie să uităm niciodată că Dumnezeu este mai

presus de toți; că atât individul cât și conducerea țărilor își au originea în El; și că El are dreptul la întreaga slujire a fiecărui suflet. Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu tot timpul și de asemenea să fim supuși stăpânilor omenești, însă întotdeauna astfel încât aceasta să nu însemne neascultare față de Dumnezeu.

Nu poți sluji doi stăpâni. – “Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni....Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Motivul este că Dumnezeu și Mamona sunt în opoziție prin cerințele lor. Însă oricine știe că de multe ori au existat legi care erau în conflict cu poruncile lui Dumnezeu. Odată, exista în America, pe timpul sclaviei, o lege care cerea fiecărui om să facă tot ce-i sta în putere ca să înapoieze sclavii fugari stăpânilor lor. Dar cuvântul lui Dumnezeu spune: “Să nu dați înapoi stăpânului său pe un rob care va fugi la tine după ce l-a părăsit” (Deut. 23:15). În acel caz era imposibil să ascuți de legea pământului fără a încălca cuvântul lui Dumnezeu; iar ascultarea de Dumnezeu făcea imperios necesară neascultarea de legea omenească. Oamenii trebuiau să aleagă de cine să asculte.

Creștinul nu poate ezita nici un moment în alegerea sa. Legea care este în contradicție cu Legea lui Dumnezeu este egală cu nimic. “Nici înțelepciunea, nici priceperea, nici sfatul n-ajută împotriva Domnului” (Prov. 21:30).

“Oricărei stăpâniri omenești.” – Cititorul ar putea menționa versetul 1 Petru 2:13 ca fiind în contradicție cu aceasta. În acest loc se spune: “Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul.” Alții ar putea spune că trebuie

să ne supunem oricărei stăpâniri cu excepția cazului când aceasta se opune Legii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu se face referire la nici o excepție și nici nu este nevoie să se facă vreuna. Textul nu învață nici ascultarea de legile omenești care contrazic Legii lui Dumnezeu.

Problema se datorează semnificației greșite a cuvântului “stăpâniri”. Se presupune că acest cuvânt ar însemna “lege”, însă o citire atentă va convinge pe oricine că această presupunere este greșită. Să citim cu atenție versetele treisprezece și patrusprezece din 1 Petru 2: “Fiți supuși oricărei stăpâniri [creațiune, în greacă] omenești, pentru Domnul.” Ei bine, care sunt aceste stăpâniri sau creațiuni față de care trebuie să ne supunem? Nu există nici o deosebire; față de toate, “atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el”. Este evident că textul nu spune nimic despre legi, ci numai despre conducători. Îndemnul este absolut identic cu cel care se găsește în capitolul treisprezece din Romani.

Supus deși neascultător. – Cititorul să studieze mai departe în capitolul din care am citat ultima oară și va vedea că supunerea la care suntem îndemnați nu implică ascultare față de legile rele. Suntem îndemnați: “Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!” Trebuie să ne supunem autorității de drept, indiferent dacă cel care exercită această autoritate este bun și blând, sau invers. După care vin cuvintele: “Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare și suferă pe nedrept” (1 Pet. 2:17-19).

Însă un om nu poate pentru cugetul lui față de Dumnezeu, să sufere întristare și să suferă pe nedrept, decât dacă cugetul lui față de Dumnezeu l-a constrâns să nu asculte de o anumită poruncă care-i era impusă. Această propoziție care urmează imediat după îndemnul de a ne supune arată în mod clar că neascultarea este considerată probabilă atunci când cei care reprezintă autoritatea sunt “refractari”. Ideea este subliniată de referirea care se face la Hristos, care a suferit pe nedrept și cu toate acestea nu s-a împotrivit deloc. “Când a fost chinuit și asuprit n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Is. 53:7).

El a fost condamnat pentru credincioșia Sa față de adevăr, nevrând să facă nici cel mai mic compromis, cu toate acestea fiind supus autorității conducătorilor. Apostolul spune că prin aceasta El ne-a lăsat un exemplu, pentru a călca pe urmele Sale.

Creștinii și autoritatea civilă. - “Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Fil. 3:20). Cei care prin Hristos au acces într-un singur Duh la Tatăl “nu mai sunt[eți] nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunt[eți] împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Ef. 2:19). Fiecare să se ocupe de problemele țării sale și nu de ale alteia. Ar fi culmea impertinentei ca un american să vină în Anglia și să se încumete să dea lecții Parlamentului cu privire la modul în care trebuie condusă țara, sau ca un englez să se ducă în America și să se facă cunoscut prin sfaturile pe care le dă autorităților. Dar dacă ar începe să se amestece în treburile

interne sau ar candida pentru vreo funcție publică, fără întârziere li s-ar arăta că nu este treaba lor. Să se naturalizeze mai întâi, după care pot vorbi și acționa cât vor; dar atunci trebuie să păstreze tăcerea dacă se întorc în țara față de care erau supuși odată. Nimeni nu poate fi activ în conducerea a două guverne în același timp.

Acest lucru este valabil atât pentru guvernul ceresc în raport cu guvernele pământești, cât și pentru diferitele țări de pe pământ. Cel care este cetățean al țării cerești nu are de ce să se amestece în treburile guvernelor pământești. El trebuie să lase aceste treburi în seama celor care consideră că acest pământ este căminul lor. Atunci când conducătorii pământești vor să reglementeze treburile Împărăției lui Dumnezeu, ei se fac vinovați, în cel mai bun caz, de o gravă încumetare. Dar dacă ei nu au dreptul să conducă treburile împărăției cerului, cu atât mai puțin cetățenii cerului pot să se amestece în treburile împărățiilor pământești.

A face din pământ cer. - Mulți creștini și slujitori ai Evangheliei încearcă să-și justifice amestecul lor în politică spunând că este de datoria lor să facă din acest pământ împărăția cerului. Într-o recentă campanie am avut ocazia să auzim multe despre “regenerarea Londrei” și “intenția de a face din Londra orașul lui Dumnezeu”. Acest limbaj denotă o gravă neînțelegere a ceea ce este Evanghelia. “Ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom. 1:16).

Regenerarea este realizată numai de Duhul Sfânt care lucrează asupra inimilor, iar această lucrare nu poate fi

controlată de om. Împărățiile lumii acesteia vor deveni împărățiile lui Hristos, însă numai “râvna Domnului oștirilor” o va face (Apoc. 11:15; Is. 9:7). Va fi un nou pământ, în care numai neprihănirea va trăi, dar va fi numai după venirea zilei Domnului, când corpurile cerești se vor topi și oamenii nelegiuți vor fi arși (2 Pet. 3:10-13). Aceasta nu se va realiza prin acțiune politică, chiar dacă slujitorii Evangheliei ar fi politicienii. Slujitorul Evangheliei nu are decât o însărcinare, anume: “Predică cuvântul”. În nici un alt fel nu pot fi oamenii făcuți mai buni. Prin urmare, slujitorul Evangheliei care își îndreaptă atenția spre politică își reneagă chemarea.

Păstrând pacea. - Trebuie să fim supuși guvernelor lumii acesteia pentru a asculta de glasul conștiinței; și tot din această cauză noi trebuie să plătim taxele și să ne conformăm oricărei datorii de această natură care ne este impusă. S-ar putea ca taxele să fie mari, ba chiar nedrepte, însă aceasta nu ne dă dreptul să ne răzvrătim. Apostolul Iacov se adresează oamenilor bogați care asupresc pe cei săraci, mesajul aplicându-se în aceeași măsură în situația când aceștia se află în funcții publice ca și în viața privată. El spune: “Ați trăit pe pământ în plăceri și desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva!” (Iacov 5:5,6).

Rețineți că neprihăniții nu se împotrivesc. De ce nu? Datorită poruncii: “Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui

Dumnezeu; căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul” (Rom. 12:18,19). Ca supuși ai Împăratului păcii și cetățeni ai împărăției Sale ei trebuie să trăiască în pace cu toți oamenii. De aceea ei nu pot lupta nici chiar atunci când sunt în legitimă apărare. În aceasta, Hristos, Prințul păcii, este exemplul lor.

Pentru cine sunt de temut. - Numai cei care fac fapte rele se tem de conducători. Cei care fac binele nu au nici o teamă. Aceasta nu pentru că toți conducătorii sunt buni; căci noi știm că mulți nu sunt. “Vastul Imperiu Roman a cucerit lumea”, iar cel care îl conducea pe vremea când Pavel a scris romanilor era cel mai ticălos și crud dintre monștrii care l-au condus vreodată. Nero omora oamenii doar pentru plăcerea de a-i omorî. El putea foarte bine să inspire teamă oamenilor; cu toate acestea creștinii puteau fi liniștiți, căci ei se încredeau în Dumnezeu. “Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic” (Is. 12:2).

Întreaga datorie a omului. - “Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea.” “Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.” “Dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4:7). “Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3). Temerea de Dumnezeu și păzirea poruncilor Sale constituie întreaga datorie a omului (Ecl. 12:13).

Așadar, deoarece acela care-și iubește aproapele din inimă Îl iubește și pe Dumnezeu, iar dragostea se manifestă prin păzirea poruncilor, este evident că apostolul, prin acest îndemn, a prezentat întreaga datorie a omului. Cel care ține seama de acest îndemn nu va face niciodată nimic pentru care guvernele omenești să-l poată condamna pe drept, chiar dacă el nu cunoaște legile țărilor respective. Cel care împlinește legea dragostei nu va fi niciodată în conflict cu stăpânirile existente. Dacă acestea îl asupresc, ele nu luptă împotriva lui ci împotriva Împăratului căruia el îi slujește.

Pentru creștini, nu pentru stăpâniri. - Unii oameni sunt de părere că versetele 8-10 definesc limitele autorității civile și arată că omul poate elabora legi referitoare la “cea de-a doua tablă a Legii”, însă în ceea ce privește oricare altă porțiune din Legea lui Dumnezeu nu-i este permis. Două aspecte, dacă le avem în vedere, vor demonstra falsitatea acestei concepții: 1) Epistola nu este adresată conducătorilor, ci creștinilor, ca un ghid pentru modul în care ei trebuie să se comporte. Dacă în acest pasaj ar fi prezentate îndatoririle conducătorilor, atunci acestora, și nu fraților, le-ar fi adresate îndemnulurile. 2) “Legea este duhovnicească” și de aceea nimic ce ține de aceasta nu intră în sfera legislației omenești. Să luăm, de exemplu, porunca: “Să nu poftești”; nici o putere omenească n-ar putea-o aplica, sau să afirme că a fost încălcată. Dar această poruncă nu este mai spirituală decât celelalte nouă. Mesajul se adresează fraților și esența sa este aceasta: Trăind în dragoste nu veți face rău nimănui și nu va trebui să vă temeți de nici un conducător.

Sfârșitul se apropie. - Restul capitolului este consacrat unor îndemnuri care nu au nevoie de explicații. Puterea deosebită a acestora se datorează faptului că “sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”. De aceea noi trebuie să fim “înțelepți, dar și [să] veghem în vederea rugăciunii”. Deși trăim în noapte, când întunericul acoperă pământul (Is. 60:2), creștinii sunt fii ai luminii și ai zilei, dezbrăcați de toate faptele întunericului.

Îmbrăcat cu Hristos. – Cei care se îmbracă în Domnul Isus Hristos nu se vor vedea ei înșiși. Numai Hristos se va vedea. A purta de grijă firii pământești nu este deloc necesar, din moment ce firea pământească întotdeauna caută să-și împlinească poftele. Creștinul trebuie mai degrabă să fie atent ca aceasta să nu-și manifeste propria putere și să preia controlul. Numai în Hristos firea pământească poate fi supusă. Cel care este răstignit împreună cu Hristos poate spune: “Trăiesc....dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Gal. 2:20). Și în acest caz el se va comporta față de conducători și de persoane particulare exact așa cum s-a comportat Hristos, căci după “cum este El așa suntem și noi în lumea aceasta”.

(Următoarele comentarii asupra capitolului 13 din Romani au fost rostite de E.J. Waggoner la Conferința Generală din 1891 și se găsesc în Buletinul Conferinței Generale.):

În ce măsură este posibil pentru creștin să trăiască în pace cu toți oamenii? În ceea ce-l privește, el poate trăi tot timpul

în pace cu toți oamenii. Căci el este cu adevărat mort față de păcat, însă viu față de Hristos. Hristos locuiește în inima sa prin credință, iar Hristos este Prințul păcii. Prin urmare nu există nici o situație care să justifice pierderea cumpătului și care să-l determine să declare război, fie împotriva unui individ, fie împotriva unui guvern....

În Galateni 5:18 ni se spune că “dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege”. Faptele firii pământești sunt faptele făcute de către cei ce sunt sub Lege, iar în lista acestor fapte găsim cuvântul “neînțelegeri”. Așadar, un creștin nu poate fi implicat într-o neînțelegere, căci el nu este în firea pământească. Neînțelegerile nu-și pot găsi nici un loc în noi: prin urmare în ceea ce ne privește va fi pace tot timpul.

Dar dacă acei oameni cu care avem de-a face își oțolesc inima împotriva adevărului lui Dumnezeu și nu sunt afectați de acesta, ei vor produce tulburări, însă tulburările vor fi de partea lor; pentru noi va fi pace tot timpul....

“Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! «N-aveți nici o teamă de ei și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.» Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă” (1 Pet. 3:14,15).

Nu vă fie teamă. De ce? Pentru că noi sfințim pe Hristos ca Domn în inimile noastre și El este teama noastră. Dumnezeu este cu noi, Hristos este cu noi, iar când oamenii ne împrășcă cu calomnii, ei îl împrășcă pe Mântuitor...

Cel mai important lucru pentru noi toți care avem acest adevăr deosebit ce ne va aduce necazuri cu stăpânirile existente, este de a-L sfinți pe Hristos ca Domn în inimile noastre prin Duhul lui Dumnezeu și cuvântul Său. Noi trebuie să devenim cercetători ai cuvântului lui Dumnezeu și ucenici ai lui Hristos și ai Evangheliei Sale...Există țărani și mecanici printre noi, care, deși niciodată nu au fost în stare să lege textele pentru a realiza o predică, totuși l-au sfințit pe Domnul în inimile lor prin studiul cuvântului Său cu credincioșie. Acești oameni vor fi aduși înaintea tribunalelor pentru credința lor și prin cuvintele rostite în apărarea lor ei vor predica Evanghelia, căci Dumnezeu le va da în acea zi cuvânt și o înțelepciune pe care adversarii lor nu pot nici să le nege și cărora nici nu pot să le reziste....

Este datoria noastră să predicăm Evanghelia; să ne ridicăm și să lăsăm lumina să strălucească și, dacă facem aceasta, Dumnezeu va ține vânturile atâta timp cât va fi nevoie....Întreita solie îngerească este tot ce poate fi mai important pe acest pământ. Oamenii nu o consideră astfel; dar va veni timpul când întreita solie îngerească va constitui tema și subiectul oricărei conversații. Însă niciodată nu va fi adusă în această poziție de către oameni care nu spun nimic despre ea, ci de către cei care se încred în Dumnezeu și nu se tem să rostească cuvintele pe care El li le-a dat.

Procedând astfel, noi nu ne vom lua viețile în propriile noastre mâini și mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Viețile noastre vor fi ascunse cu Hristos în Dumnezeu și El se va îngriji de acestea. Adevărul va fi adus în această proeminentă poziție de către bărbați și femei care merg și

predică Evanghelia, ascultând totodată de ceea ce ei înșiși predică. Oamenii trebuie să cunoască adevărul. Dacă avem un timp de pace în care să-l răspândim suntem recunoscători pentru aceasta. Iar dacă oamenii fac legi care tind să taie canalele prin care adevărul poate fi răspândit, putem fi recunoscători că slujim unui Dumnezeu care face chiar mânia omului să-L laude; și El o va face – El va răspândi Evanghelia. Sa chiar prin intermediul acelor legi pe care oamenii nelegiuți le-au adoptat cu scopul de a o dezlădăcina. Dumnezeu ține vânturile....și ne poruncește să vestim solia. El le va ține atâta timp cât este bine pentru ele să fie ținute și când încep să sufle, iar noi vom simți primele adieri odată cu începerea persecuției, acestea vor face exact ceea ce Domnul dorește să împlinească...

“Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea” (Rom. 13:7,8). Dacă faceți lucrul acesta, veți trăi în pace cu toți oamenii, atât cât stă în puterea voastră. Dacă vă iubiți aproapele ca pe voi înșivă prin aceasta împliniți întreaga lege; căci pentru a-ți iubi aproapele trebuie să-L iubești pe Dumnezeu, deoarece nu există altă dragoste decât a lui Dumnezeu.

Dacă-mi iubesc aproapele ca pe mine însumi, aceasta se datorează pur și simplu faptului că dragostea lui Dumnezeu se găsește în inima mea. Iar motivul este că Dumnezeu locuiește în inima mea și nu există nimeni pe acest pământ care să-L îndepărteze de mine. Din acest motiv apostolul se

referă la ultima tablă a legii, căci dacă ne împlinim datoria față de aproapele nostru, în mod normal aceasta înseamnă că-L iubim pe Dumnezeu.

Uneori ni se spune că prima tablă prezintă datoria noastră față de Dumnezeu, constituind religia, și că tabla a doua ne definește datoria față de aproapele, reprezentând moralitatea. Dar ultima tablă conține, la fel de mult ca și prima, îndatoriri față de Dumnezeu. David, după ce a încălcat două dintre poruncile ce se găsesc pe ultima tablă a mărturisit: “Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta.” Dumnezeu trebuie să fie primul și ultimul și întotdeauna....

Toate aceste lecții pe care le-am învățat au scopul de a ne pregăti pentru timpul de strâmtorare.

14. Dumnezeu este singurul judecător

Deoarece capitolul patrusprezece conține în întregime sfaturi practice privind viața creștină și nu există nici o dependență directă față de îndemnul anterior, nu este necesar să ne luăm timp pentru a trece în revistă capitolele precedente, ci vom începe direct cu textul. Să nu uităm că acest capitol, precum și cele anterioare, este adresat bisericii și nu acelor care nu mărturisesc că-i slujesc Domnului. Din versetul șase reiese în mod evident că toți aceia despre care se vorbește în acest capitol sunt cei care îl recunosc pe Dumnezeu ca Domn al lor. Prin urmare capitolul ne arată cum ar trebui să ne privim unii pe alții ca

Slujitori ai aceluiasi Domn – Romani 14:1-13

¹ Primiți bine pe cel slab în credință și nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoielnice. ² Unul crede că poate să mănânce de toate; pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdețuri. ³ Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă; și cine nu mănâncă, să nu judece pe cine mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit. ⁴ Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea. ⁵ Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. ⁶ Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n-o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă; pentru că aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă; și aduce și el mulțumiri lui Dumnezeu. ⁷ În adevăr, nici unul din noi nu trăiește pentru sine și nici unul din noi nu moare pentru sine. ⁸ Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. ⁹ Căci Hristos pentru aceasta murit și a înviat ca să aibă stăpânire și peste cei morți și peste cei vii. ¹⁰ Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. ¹¹ Fiindcă este scris: “Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și

orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.”¹² Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.¹³ Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.

Școala lui Hristos. – Biserica lui Hristos nu este formată din oameni desăvârșiți, ci din cei care caută desăvârșirea. El este Cel desăvârșit, iar El adresează invitația: “Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine” (Mat. 11:28, 29). După ce-i cheamă pe toți să vină la El, le spune: “Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). După cum a zis cineva: “Dumnezeu caută în om să apuce mâna credinței pentru a o ajuta să se prindă cu putere de divinitatea lui Hristos, astfel ca omul să poată ajunge la desăvârșirea caracterului.”

Credința poate fi foarte slabă, însă Dumnezeu nu-l respinge din această cauză. Pavel mulțumea lui Dumnezeu pentru credința fraților tesaloniceni care mergea mereu crescând (2 Tes. 1:3), lucru care arată că aceștia nu avuseseră o credință desăvârșită la început. Dumnezeu este atât de bun încât orice om ar trebui să se încreadă pe deplin în El; dar tocmai pentru că este atât de bun, El este foarte perseverent și răbdător cu cei care nu-L cunosc bine și nu-i alungă pentru că sunt îndoielnici. Această bunătate și răbdare a lui Dumnezeu este cea care zidește credința desăvârșită.

Învățăcei - nu învățători. - Nu este treaba învățăcelului să decidă cine va urma cursurile școlii. Este adevărat că în această lume există școli exclusiviste, în care numai anumiți elevi sunt primiți. Dacă cineva inferior în bogăție și poziție socială ar încerca să intre, o mare agitație s-ar stârni de îndată. Chiar elevii ar protesta atât de vehement împotriva admiterii noului venit, încât profesorii s-ar vedea obligați să nu-l primească. Dar astfel de școli nu reprezintă modelul școlii lui Hristos. “Înainte de Dumnezeu nu se are în vedere fața omului.” El îi invită pe cei săraci și nevoiași, precum și pe cei slabi. El este cel care decide, și nu învățăceii, cine va fi admis.

El spune: “Cine vrea, să ia apa vieții fără plată”, și le cere tuturor celor care aud să transmită invitația mai departe. Singura calitate necesară pentru a intra în școala lui Hristos este dorința de a învăța de la El. Dacă cineva dorește să facă voia Sa, Dumnezeu îl va primi și-l va învăța (Ioan 7:17). Oricine stabilește un alt standard, prin aceasta se așează deasupra lui Dumnezeu. Nici un om nu are dreptul să respingă pe cel pe care Dumnezeu îl primește.

Stăpân și slujitor. – Hristos a spus ucenicilor Săi: “Voi să nu vă numiți Rabi! Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați.” “Să nu vă numiți «Dascăli»; căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul” (Mat. 23:8, 10). Stăpânul este cel care stabilește lucrarea fiecărui învățăcel sau slujitor. Prin urmare numai stăpânul are dreptul să dea ordine și să decidă dacă este un eșec. “Cine ești tu, care judeci pe robul altuia?” Dacă nu ai

puterea de a răsplăti succesul său, nu ai nici un drept să judeci eșecurile sale.

“Dumnezeu este Cel ce judecă.” – “El scoboară pe unul și înalță pe altul” (Ps. 75:7). “Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește” (Is. 33:22). “Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?” (Iacov 4:12). Puterea de a mântui și de a pierde determină dreptul de a judeca. A condamna atunci când nu ai nici o putere de a pune în practică hotărârea, nu este decât o farsă. Un astfel de om, în cel mai bun caz, este ridicol.

Spiritul papalității. – Apostolul Pavel descrie apostazia ca descoperirea “omului fărădelegii”, “fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”, sau “făcându-se cunoscut ca Dumnezeu (trad. eng.)” (2 Tes. 2:3,4). În Daniel 7:25 aceeași putere este descrisă ca rostind cuvinte de hulă împotriva Celui Prea Înalt și încumetându-se să schimbe vremile și legea.

A te ridica împotriva sau deasupra Legii lui Dumnezeu constituie cea mai categorică opoziție față de Dumnezeu și cea mai sfidătoare uzurpare a stăpânirii Sale. Sfârșitul puterii care se înalță astfel este acesta: de a fi nimicită de Duhul lui Hristos și distrusă de strălucirea venirii Sale (2 Tes. 2:8).

Acum citiți Iacov 4:11: “Cine vorbește de rău pe un frate, sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător.” Aceasta arată că oricine vorbește de rău sau judecă ori sfidează pe fratele său, vorbește de rău Legea lui Dumnezeu și se pune în poziția de judecător. Cu alte cuvinte, el se pune în locul și face lucrarea “omului fărădelegii”. Ce altă răsplată ar putea primi decât cea destinată omului fărădelegii? Cu siguranță în acest gând există suficiente motive pentru a ne opri pe noi toți.

Am învățat că membrii bisericii lui Hristos nu se judecă unii pe alții, ci ei sunt împreună slujitori ai aceluiasi Domn. Nu suntem învățați că nu are importanță dacă ținem sau nu poruncile lui Dumnezeu – ba dimpotrivă, deoarece toți ne vom înfățișa înaintea tronului de judecată al lui Hristos și vom fi judecați în raport cu acestea – ci ni se spune că în acele lucruri despre care Legea lui Dumnezeu nu vorbește clar, calea unui om este la fel de bună ca și a altuia. Am învățat mai departe că și atunci când cineva încalcă o poruncă clar exprimată, el nu trebuie să fie tratat cu asprime și condamnat. O astfel de atitudine nu poate ajuta pe cineva și, în plus, nu avem nici un drept să procedăm astfel, din moment ce nu suntem decât slujitori.

Trăind pentru alții – Romani 14:14-23

¹⁴ Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine și că un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat. ¹⁵ Dar dacă faci ca

fratele tău să se mârhească din pricina unei mâncări, nu mai umbli în dragoste! Nu nimici, prin mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos! ¹⁶ Nu faceți ca binele vostru să fie grăit de rău. ¹⁷ Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. ¹⁸ Cine slujește lui Hristos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni. ¹⁹ Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră. ²⁰ Să nu nimicești, pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu. Drept vorbind, toate lucrurile sunt curate. Totuși, a mânca din ele, când faptul acesta ajunge pentru altul un prilej de cădere, este rău. ²¹ Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin și să te ferești de orice lucru, care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire. ²² Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cel ce nu se osândește singur în ce găsește bine. ²³ Dar cine se îndoiește și mănâncă, este osândit, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare, e păcat.

Multe erori se nasc din cauza citirii neatente a Bibliei și a concluziilor pripite formulate pe baza unor afirmații detașate, precum și din pervertirea intenționată a cuvântului. E posibil ca mult mai multe să fie rezultatul lipsei unei judecăți sănătoase decât a unei intenții deliberate. De aceea întotdeauna să fim atenți cum citim.

Curat și necurat. – Dacă vom analiza cu atenție subiectul abordat, nu vom scoate acest pasaj din contextul său. Ceea

ce se prezintă chiar de la începutul capitolului este cazul unui om care îl cunoaște atât de puțin pe Hristos încât crede că neprihănirea se obține mâncând anumite feluri de mâncare sau nemâncând anumite lucruri. Ideea pe care o comunică fără echivoc întregul capitol este că prin credință, și nu prin ceea ce mâncăm sau bem, suntem mântuiți.

O scurtă trecere în revistă a subiectului alimentelor curate și necurate ne va fi foarte utilă. Există o idee ciudată larg răspândită, potrivit căreia lucrurile care odată nu erau potrivite pentru mâncat acum sunt perfect sănătoase. Se pare că mulți oameni sunt de părere că, chiar și animalele necurate sunt făcute curate prin Evanghelie. Aceștia uită că Hristos curăță oamenii, nu animalele și reptilele.

Pe vremea lui Moise existau plante otrăvitoare, aceleași plante fiind otrăvitoare și acum. Tocmai acei oameni care cred că Evanghelia face orice lucru bun de mâncat, ar fi la fel de dezgustați ca și orice evreu de pe vremea lui Moise la gândul de a mânca pisici, câini, omizi, păianjeni, muște, etc. În loc să găsim sprijin pentru ideea că o cunoaștere a lui Hristos împacă pe cineva cu o astfel de dietă, descoperim, dimpotrivă, că numai cei mai degenerați sălbatici folosesc aceste lucruri ca alimente, iar o astfel de dietă este atât un semn cât și cauza degenerării. Iluminarea conduce la alegerea cu grijă a alimentelor.

Acum, nu există nimeni care să și-l închipuie pe apostolul Pavel sau pe orice altă persoană cu bun simț și rafinament mâncând tot ce se poate găsi pe pământ. Deși majoritatea oamenilor se cred mai înțelepți decât Dumnezeu în ceea ce

privește mâncatul și băutul, există, și întotdeauna au existat, anumite lucruri care sunt în general considerate nepotrivite pentru mâncare. Prin urmare, atunci când apostolul spune că nimic nu este în sine însuși necurat, el în mod evident își limitează afirmația la acele lucruri pe care Dumnezeu le-a dat pentru hrana oamenilor. Există oameni a căror conștiință este atât de slab instruită încât se tem să mănânce chiar și din lucrurile pe care Dumnezeu le-a lăsat să fie mâncate; după cum există unii care interzic întrebuințarea “bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri” (1 Tim. 4:3).

Astfel că atunci când apostolul spune: “Unul crede că poate să mănânce de toate”, este clar că “de toate” nu include murdăria. Ideea evidentă este că un om crede că poate mânca orice este potrivit pentru mâncat. Însă altul, gândindu-se, de exemplu, că unele dintre aceste lucruri se poate să fi fost închinat unui idol, se teme să mănânce din ele pentru ca astfel să nu devină idolatru. Capitolul opt din 1 Corinteni clarifică acest subiect, acesta fiind un text paralel capitolului patrusprezece din Romani.

Aceasta limpezește de asemenea problema zilelor. Din moment ce este evident că remarcile apostolului în ce privește mâncarea se referă la acele alimente care sunt îngăduite pentru mâncare, reiese mai clar că acele zile ce pot fi considerate la fel sunt numai acelea pe care Dumnezeu nu le-a sfințit pentru El.

Natura Împărăției. – “Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.” Peste această împărăție Împărat a fost pus Hristos, căci Dumnezeu a spus: “Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt” (Ps. 2:6). Acum citiți și cuvintele Tatălui către Fiul, pe care L-a ales moștenitor al tuturor lucrurilor: “Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi” (Ev. 1:8,9).

Scepstrul este simbolul puterii. Scepstrul lui Hristos este un scepstru al neprihănirii; prin urmare, puterea împărăției Sale stă în neprihănire. El stăpânește prin neprihănire. Viața Sa pe pământ a fost manifestarea perfectă a neprihănirii, astfel că El își conduce împărăția prin puterea vieții Sale. Toți cei care dețin viața Sa sunt supuși ai împărăției Sale. Semnul cetățeniei în împărăția lui Hristos nu este nimic altceva decât viața lui Hristos.

Dar cu ce a fost uns Hristos Împărat? Ultimul text menționat arată că a fost cu “un untdelemn de bucurie”. Deci bucuria constituie un aspect necesar ce caracterizează împărăția lui Hristos. Este o împărăție a bucuriei și în același timp a neprihănirii. Prin urmare, fiecare supus al acelei împărății trebuie să fie plin de bucurie. “Un creștin posomorât” reprezintă tot atât de mult o contradicție de termeni ca și “un

soare rece”. Scopul existenței soarelui este acela de a împrăști căldura care-l constituie; tot așa creștinul trăiește pentru a răspândi pacea și bucuria care fac parte din natura sa. Creștinul nu este bucuros doar pentru că așa consideră el că se cuvine să fie, ci pentru că a fost mutat în împărăția bucuriei.

“Cine slujește lui Hristos în aceste lucruri (trad. eng.), este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni. Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră.” În care lucruri slujește el lui Hristos? Ei bine, cel care slujește lui Hristos în neprihănire, pace și bucurie. Sau, așa cum este redat de unele traduceri: “Cine slujește lui Hristos în felul acesta” (Cum este și în traducerea Cornilescu – nota trad.).

Dumnezeu acceptă o astfel de slujire, iar oamenii o apreciază. Nu numai creștinii apreciază o astfel de slujire, ci și necredincioșii sunt obligați să o aprecieze. Vrajmașii lui Daniel au fost forțați să dea mărturie despre viața sa fără cusur atunci când au spus că nu pot găsi nimic împotriva lui decât în Legea Dumnezeului său. Dar chiar această declarație reprezintă o apreciere a Legii lui Dumnezeu, ascultarea de aceasta făcându-l să fie omul credincios care a fost.

Altruism. – Pacea constituie o caracteristică a împărăției. Prin urmare, cei care trăiesc în împărăție trebuie să practice acele lucruri care favorizează pacea. Însă egoismul niciodată nu aduce pace. Dimpotrivă, egoismul constituie întotdeauna cauza războaielor și în mod inevitabil conduce la război dacă se persistă în această atitudine. Așadar,

supușii împărăției trebuie să fie întotdeauna gata să-și sacrifice propriile dorințe și idei de dragul altora. Persoana care nu este egoistă va renunța la propriile sale căi atunci când acestea amenință pacea altuia.

Dar să nu uităm că Împărăția lui Dumnezeu este neprihănire după cum este și pace: “Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta” (Ps. 119:165). “O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării” (Is. 48:18). Prin urmare cel care este atât de “iubitor” încât să renunțe la orice porțiune din Legea lui Dumnezeu deoarece oamenilor nu le place, nu practică acele lucruri care duc la pace. Dimpotrivă, acesta se răzvrătește împotriva Împărăției lui Hristos.

Aceasta dovedește din nou că nu se face referire la Sabatul Domnului ca fiind unul dintre acele lucruri ce trebuie ținute doar ca o opinie personală. Creștinul nu are de ales în privința aceasta. El trebuie să-l păzească. Nu este una dintre zilele pe care supusul Împărăției o poate desconsidera după cum dorește. Este unul dintre lucrurile obligatorii.

Însă sunt lucruri pe care omul are dreptul să le facă dacă dorește, dar pe care nu este obligat să le facă. De exemplu, un om are dreptul să-și mănânce mâncarea cu degetele, dacă dorește; dar dacă aceasta deranjează pe însoțitorul său, legea lui Hristos îi cere să nu procedeze astfel. Și astfel se vede că legea lui Hristos fără nimic altceva, va face, dacă este urmată cu atenție, ca omul să fie de o curtoazie desăvârșită. Adevăratul creștin este un gentleman în adevăratul sens al cuvântului.

Există multe lucruri care sunt permise despre care unii oameni cu o credință slabă, deoarece ea nu este instruită, cred că sunt greșite. Curtoazia creștină, așa cum este prezentată în capitolul patrusprezece din Romani, cere ca persoana mai bine instruită să țină seama de scrupulele fratelui mai slab. A ignora cu desăvârșire aceste scrupule, chiar dacă nu ar exista nici o justificare pentru ele, nu constituie un mod de a-l ajuta pe acest frate să trăiască într-o mai mare libertate. Dimpotrivă, procedând în acest mod îl descurajăm. “Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin și să te ferești de orice lucru care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire.”

Astfel devine evident faptul că al patrusprezecelea capitol din Romani este pur și simplu o lecție de curtoazie și întrajutorare creștină în loc de a învăța că Sabatul, sau orice altceva care ține de poruncile lui Dumnezeu, poate fi desconsiderat după plac. Trebuie să se arate considerație față de “cel slab în credință”; însă cel care este ofensat de păzirea poruncilor lui Dumnezeu nu are credință deloc.

Limitele conștiinței. - “Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu.” Credința și conștiința țin de individ. Nimeni nu poate avea credință pentru altul. Nimeni nu poate avea suficientă credință pentru două persoane. Potrivit învățăturii Bisericii Romano-Catolice anumiți oameni au avut mai multă credință decât era nevoie și au fost mai neprihăniți decât era necesar, astfel încât ei pot da altor oameni; însă Biblia învață că este imposibil ca omul să aibă mai multă credință decât îi este necesară pentru propria sa mântuire. Prin urmare, indiferent cât de bine

instruită ar fi credința unui om, nimeni altcineva nu poate fi judecat avându-se în vedere aceasta.

De multe ori auzim în zilele noastre vorbindu-se despre conștiința publică. Adesea ni se spune despre conștiința unui om că este scandalizată de faptele altuia. Dar cu conștiința este la fel ca și cu credința – nimeni nu poate avea suficient pentru două persoane. Omul care crede că se poate folosi de conștiința sa și că aceasta poate sluji și altei persoane confundă încăpățânarea egoistă cu conștiința. Această concepție greșită despre conștiință a stat la baza tuturor acelor persecuții oribile care au fost comise în numele religiei.

Toți creștinii trebuie să înțeleagă că problemele de conștiință sunt numai între ei și Dumnezeu. Ei nu au dreptul de a impune altuia nici măcar propria lor libertate de conștiință; însă conform legilor Împărăției lui Hristos ei sunt obligați să-și limiteze uneori chiar exercitarea propriei lor libertăți din considerație față de alții. Altfel spus, omul care poate merge repede trebuie să ajute pe fratele său mai slab, care merge în aceeași direcție, dar mai încet. Însă el nu trebuie să se întoarcă din drum pentru a satisface pe cel care merge în direcție opusă.

15. “Lăudați pe Domnul, toate Neamurile!”

Capitolul patrusprezece din Romani a prezentat datoria pe care o avem față de cei care sunt slabi în credință și care au muștrări de conștiință exagerate în privința unor lucruri care în sine nu au nici o importanță. Noi nu ne judecăm unii pe alții, ci ne vom înfățișa cu toții înaintea scaunului de

judecată [al lui Hristos]. Dacă avem mai multe cunoștințe decât fratele nostru, nu trebuie să-l aducem la nivelul nostru fără nici o considerație, după cum nici el nu trebuie să ne coboară la nivelul lui. Cunoașterea mai profundă așează, în schimb, asupra noastră, responsabilitatea exercitării într-o mai mare măsură a dragostei și răbdării.

Concluzia este prezentată în aceste versete: “Să nu nimicești pentru o mâncare lucrul lui Dumnezeu. Drept vorbind, toate lucrurile sunt curate. Totuși, a mânca din ele, când faptul acesta ajunge pentru altul un prilej de cădere, este rău. Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin și să te ferești de orice lucru, care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire. Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu.”

Datoria de a ne ajuta unii pe alții - Romani 15:1-7

¹Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne placem nouă înșine. ²Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. ³Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși; ci, după cum este scris: “Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine.” ⁴Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde. ⁵Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte, unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus; ⁶pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură,

să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. ⁷ Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.

Primindu-ne unii pe alții. - Versetele ce formează acest capitol întregesc instrucțiunile prezentate în capitolul patrusprezece, fiind o continuare a acestuia. Astfel, capitolul începe cu îndemnul: “Primiți bine pe cel slab în credință”. Ultimul verset al pasajului pe care-l studiem este: “Așadar, primiți-vă unii pe alții”.

Cum trebuie să ne primim unii pe alții? Răspunsul este: “Cum v-a primit și pe voi Hristos”. Aceasta subliniază din nou faptul că apostolul nu a avut nici cea mai mică intenție să desconsidere vreuna dintre Cele Zece Porunci atunci când a spus în capitolul patrusprezece că: “Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui”.

Hristos nu a făcut nici cea mai mică concesie în privința poruncilor pentru satisfacția celor pe care dorea să-i primească. El a spus: “Să nu credeți că am venit să stric legea sau Proorocii” (Mat. 5:17). Și din nou: “Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10).

Poruncile lui Hristos și cele ale Tatălui sunt aceleași, deoarece El spune: “Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30). Atunci când un tânăr și-a exprimat dorința de a-L urma, El i-a spus: “Păzește poruncile” (Mat. 19:17). Prin urmare este clar că în rândul concesiilor făcute de dragul păcii și al

armoniei nu intră cele care se referă la păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Cum să placi aproapelui. - Explicația se prezintă în continuare prin îndemnul: “Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora”. Niciodată nu suntem sfătuiți să ajutăm un frate să păcătuiască pentru a-i fi pe plac. Nici nu suntem îndemnați să închidem ochii la păcatul unui frate, permițându-i să continue fără a-l avertiza, de teamă să nu-l supărăm. Aceasta nu este amabilitate. Îndemnul sună astfel: “Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui” (Lev. 19:17). Mama care de teamă să nu-și supere copilul nu-l oprește să-și bage mâna în foc în loc de bunătate, dă dovadă de cruzime. Noi trebuie să fim pe placul aproapelui, dar numai pentru binele lui, nu pentru a-l duce pe calea pierzaniei.

Suportând slăbiciunile altora. - Întorcându-ne la primul verset, găsim această lecție accentuată cu și mai multă putere: “Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne placem nouă înșine”. “Căci și Hristos nu și-a plăcut lui Însuși.” Comparați aceasta cu Galateni 6:1,2: “Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Hristos.” Răbdând (sau Purtând, în engleză cuvântul folosit în Rom. 15:1 este același ca în Gal. 6:2 - nota trad.) slăbiciunile celor slabi noi împlinim legea lui Hristos. Dar a purta poverile altuia nu

însemnă a-l învăța că poate ignora fără probleme vreuna dintre porunci. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu nu este o povară; căci “poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3).

Cum poartă Hristos poverile noastre. - Hristos poartă poverile noastre nu îndepărtând Legea lui Dumnezeu, ci îndepărtând păcatele noastre și dându-ne putere să păzim Legea. “Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi” (Rom. 8:3, 4).

El spune “vino”. - Un lucru minunat în ceea ce privește slujirea lui Hristos este că El nu spune “du-te”, ci ”vino”. El nu ne trimite să lucrăm singuri, ci ne cheamă să-L urmăm. Nu ne cere ceva care să nu-l facă El Însuși. Atunci când spune că se cuvine să purtăm slăbiciunile celor slabi, ar trebui să o luăm ca pe o încurajare, în loc să o privim ca pe o povară pusă asupra noastră, din moment ce aceasta ne amintește ceea ce face El pentru noi. El este Cel Viteaz, căci este scris: “Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un tânăr” (Ps. 89:19). “Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.” “Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Is. 53:4, 6).

De ce este ușoară povara. - Acesta este motivul pentru care este ușor să ne purtăm unii alții poverile. Dacă suntem

conștienți că Hristos ne poartă poverile, va deveni o plăcere pentru noi să purtăm poverile altora. Problema este că de prea multe ori noi uităm că Hristos este Purtătorul de poveri și fiind apăsați de povara propriilor noastre slăbiciuni avem și mai puțină răbdare cu ale altora. Dar atunci când știm că Hristos este cu adevărat Purtătorul de poveri, ne aruncăm grijile asupra Sa; și atunci când luăm asupra noastră poverile altora, El le poartă și pe acestea.

“Dumnezeul oricărei mângâieri.” - Dumnezeu este “Dumnezeul răbdării și al mângâierii”. El este “Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” (2 Cor. 1:3, 4). El ia asupra Sa toate ocările care cad asupra oamenilor. “Ocările celor ce te ocărăsc pe Tine cad asupra mea.” Despre copiii lui Israel se spune că “în toate necazurile lor n-au fost fără ajutor” (Is. 63:9). Acestea sunt cuvintele lui Hristos: “Tu știi ce ocară, ce rușine și ce batjocură mi se face.” “Ocara îmi rupe inima” (Ps. 69:19, 20). Cu toate acestea nu vedem nici urmă de nerăbdare, nici un murmur. Prin urmare, deoarece El deja a purtat poverile lumii în trup, este cu totul capabil să le poarte pe ale noastre în trupul nostru, fără a se plânge, astfel încât noi să fim “întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie” (Col. 1:11).

Evangelia după Moise. - Aceasta este lecția pe care întreaga Scriptură încearcă să ne învețe: “Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca

prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” În cartea lui Iov aceasta se vede clar. “Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:11). În scrierile lui Moise acest adevăr este la fel de clar prezentat. Hristos spune: “Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că El a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” (Ioan 5:46, 47). Dacă Evanghelia după Moise este neglijată, citirea Evangheliei după Ioan va fi inutilă, căci Evanghelia nu poate fi împărțită. Evanghelia lui Hristos, la fel ca El Însuși, este una singură.

Cum să ne primim unii pe alții. - În cele din urmă “Primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu”. Pe cine primește Hristos? “Omul acesta primește pe *păcătoși*.” Pe câți îi va primi? “Veniți la Mine, *toți* cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.”

Cum îi va primi El? “Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă.” Și dacă vin, ce asigurare au ei? “Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Să învățăm de la El; și rețineți că, oriunde ați deschide Scripturile, acestea dau mărturie despre El.

Abia la început. - Studiul nostru asupra cărții Romani, deși au fost multe articole, nu este exhaustiv. Într-adevăr, este practic imposibil să faci un studiu exhaustiv al Bibliei; căci indiferent cât de atent am studia un pasaj, vom descoperi că suntem abia la început. Cu cât studiem mai mult Biblia, cu atât mai mult ne vom da seama că studiul nostru cel mai

aprofundat este doar o pregătire pentru a studia mai departe, lucru care se va dovedi necesar. Dar deși nu ne putem aștepta să epuizăm adevărul, astfel încât să putem spune că-l avem pe tot, putem fi siguri că până în punctul în care am ajuns avem numai adevăr. Și această asigurare nu se bazează pe înțelepciunea ce-am avea-o, ci numai pe faptul că am urmat îndeaproape cuvântul lui Dumnezeu și nu am permis ca metalul ideilor omenești să se amestece cu aurul curat al adevărului.

“Toată bucuria și pacea pe care o dă credința” – Romani 15:8-14

⁸ Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credincioșia lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților; ⁹ și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui, după cum este scris: “De aceea Te voi lăuda printre Neamuri și voi cânta Numele Tău.” ¹⁰ Este zis iarăși: “Veseliți-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui.” ¹¹ Și iarăși: “Lăudați pe Domnul, toate Neamurile; slăviți-L, toate noroadele.” ¹² Tot astfel și Isaia zice: “Din Iese va ieși o Rădăcină, care se va scula să domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdui în El.” ¹³ Dumnezeuul nădejdiei să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde! ¹⁴ În ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sunt încredințat să sunteți plini

de bunătate, plini și de orice fel de cunoștință și astfel sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții.

“Un slujitor al tăierii împrejur.” – Isus Hristos a fost un slujitor al tăierii împrejur. Rețineți lucrul acesta. Înseamnă aceasta că El mântuiește doar pe evrei? Nicidecum, însă trebuie să învățăm din aceasta că “mântuirea vine de la Iudei” (Ioan 4:22). “Isus Hristos, Domnul nostru” a fost “născut din sămânța lui David, în ce privește trupul” (Rom. 1:3). El este “Vlăstarul lui Isai”, care este ca un “steag pentru popoare”, către care se întorc neamurile (Isa. 11:10; Rom. 15:12). Neamurile care găsesc mântuirea trebuie să o găsească în Israel. Nimeni nu o poate găsi altundeva.

“Dreptul de cetățenie în Israel.” – Scriind fraților din Efes, Pavel amintește de timpul dinainte de a fi convertiți ca fiind vremea când erau “Neamuri din naștere” și spune: “În vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legământele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Ef. 2:11, 12).

Adică, în afara Israelului, pentru omenire nu există nici o nădejde. Cei care sunt “fără drept de cetățenie în Israel” sunt “fără Hristos” și “fără Dumnezeu în lume”. În Hristos Isus suntem aduși la Dumnezeu. Dar fiind aduși la Dumnezeu nu mai suntem “nici străini, nici oaspeți ai casei, ci suntem împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Versetele 18, 19). Prin urmare două lucruri ne sunt prezentate în modul cel mai clar și mai precis, anume că nimeni nu este mântuit decât dacă aparține casei lui Israel și

că nimeni nu face parte din casa lui Israel decât cei care sunt în Hristos.

Confirmarea făgăduinței. – “Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșia lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților.” Aceasta arată că toate făgăduințele lui Dumnezeu date părinților au fost făcute în Hristos. “În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; [...] și «Amin»” (2 Cor. 1:20). “Acum, făgăduințele au fost făcute «lui Avraam și seminței lui». Nu zice: «Și semințelor» (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: «Și seminței tale», adică Hristos” (Gal. 3:16). Așadar, niciodată n-a existat vreo făgăduință dată părinților care să se obțină altfel decât numai prin Hristos și deci prin neprihănirea care se obține prin El.

Hristos neîmpărțit. - Despre Isus Hristos se afirmă că este un slujitor al tăierii împrejur. Să presupunem acum că făgăduințele date părinților se referă la descendenții naturali ai lui Avraam, Isaac și Iacov; am fi obligați să admitem că numai acești descendenți naturali - cei care sunt tăiați împrejur - pot fi mântuiți. Sau, cel puțin, am fi conduși la concluzia că Hristos face ceva pentru ei ce nu face pentru restul omenirii.

Dar Hristos nu este împărțit. Tot ceea ce face pentru un om, El face pentru fiecare. Tot ceea ce face pentru cineva o face prin crucea Sa; iar El este răstignit o singură dată. “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul

lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”

Prin urmare, deoarece Hristos este slujitorul tăierii împrejur ca să întărească făgăduințele date părinților, este evident că acele făgăduințe includ întreaga omenire. “În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți ce-i ce-L cheamă” (Rom. 10:12). “Sau, poate Dumnezeu este numai Dumnezeul Iudeilor? Nu este și al Neamurilor? Da, este și al Neamurilor; deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur” (Rom. 3:29, 30).

“Cortul lui David.” - Pe vremea când apostolii și bătrânii erau adunați la Ierusalim, Petru a spus cum a fost folosit de Domnul pentru a duce Neamurilor Evanghelia. El a spus: “Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățat inimile prin credință” (Fapte 15:8, 9).

După care Iacov a adăugat: “Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris: «După aceea, Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu, zice Domnul, care face aceste

lucruri și căruia îi sunt cunoscute din veșnicie»” (Fapte 15:14-18).

Adică, casa lui David trebuie să fie zidită numai prin predicarea Evangheliei către Neamuri și punerea dintre ei de-o parte a unui popor pentru Dumnezeu. Iar acesta a fost scopul lui Dumnezeu de la început, după cum mărturisesc proorocii, “că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Fapte 10:43).

“Binecuvântarea lui Avraam.” - Citim din nou că “Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi.....pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit” (Gal. 3:13, 14). Blestemul care a fost făcut Hristos pentru noi, îl constituie crucea, așa cum se afirmă în cuvintele omise din textul citat anterior.

Așadar, vedem că făgăduințele date părinților erau asigurate doar de crucea lui Hristos. Însă Hristos a gustat moartea pentru fiecare om (Ev. 2:9). El a fost “înălțat ... pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:14, 15). Prin urmare, făgăduințele date părinților erau pur și simplu făgăduințele Evangheliei, aceasta fiind dată pentru “orice faptură”. Prin cruce, Hristos întărește făgăduințele date părinților pentru ca “Neamurile să slăvească pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui”.

“O turmă și un Păstor.” – În capitolul zece din Ioan găsim unele dintre cele mai frumoase, mai delicate și încurajatoare cuvinte ale Domnului Isus. El este Păstorul cel bun. El este ușa prin care oile intră în staul. El își dă viața ca să le

salveze. După care spune: “Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor” (Versetul 16). Rezultă că atunci când lucrarea Sa va fi terminată, va exista un singur staul, iar El va fi Păstorul. Să vedem din cine va fi formată turma.

Oaia pierdută. – În capitolul cincisprezece din Luca - acel minunat buchet de ilustrații binecuvântate ale dragostei și îndurării Mântuitorului - Isus își descrie lucrarea ca fiind cea a păstorului care-și caută oaia pierdută și rătăcită. Acum, cine sunt oile pe care El le caută? Chiar El Însuși dă răspunsul: “Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (Mat. 15:24). Aceasta constituie o subliniere. Prin urmare este evident că toate oile pe care le găsește și pe care le aduce înapoi la turmă, vor fi Israel. Și astfel este la fel de evident că “o turmă” va fi turma lui Israel. Nu va exista nici o altă turmă, din moment ce nu e decât “o turmă”. Iar El va fi Păstorul. Astăzi, la fel ca în vechime, ne putem ruga: “Ia aminte, Păstorul lui Israel, Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi!” (Ps. 80:1).

Caracteristicile oilor. - Cei care-L urmează pe Hristos sunt oile Sale. Însă El are “alte oi”. Mulți dintre cei care acum nu-L urmează sunt oile Sale. Ei sunt pierduți și rătăciți, iar El îi caută.

Cine stabilește care sunt oile Sale? Ascultați ce spune: “Oile aud glasul Lui.” “Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acestea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de

glasul Meu.” “Dar voi nu credeți, pentru că după cum v-am spus, nu sunteți din oile mele. Oile Mele ascultă glasul Meu” (Ioan 10:3,16, 26, 27). Când va vorbi, cei care sunt oile Lui vor auzi glasul Său și vor veni la El. Cuvântul Domnului constituie testul care arată cine sunt oile Sale. Prin urmare oricine aude și ascultă cuvântul Domnului face parte din familia lui Israel; iar cei care resping sau neglijează cuvântul sunt pierduți pentru vecie. “Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Gal. 3:29).

“O singură credință.” – Ne putem lua acum timp să vedem cum se leagă cuvintele spuse de apostol în capitolul patrusprezece cu faptul că Hristos este un slujitor al tăierii împrejur, pentru a întări făgăduințele date părinților, astfel ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu.

“Primiți bine pe cel slab în credință și nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoielnice.” Rețineți un lucru: cei care trebuie primiți “cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu”, sunt cei care au credința. Însă nu este decât “o singură credință”, după cum nu este decât “un singur Domn” (Ef. 4:5). Iar credința vine în urma auzirii cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10:17).

Din moment ce există o singură turmă, iar Hristos, singurul Păstor, nu este împărțit, nu trebuie să existe nici o împărțire a turmei. Disputele, care sunt cauzate de înțelepciunea și ideile omenești, trebuie lăsate de-o parte, cuvântul lui Dumnezeu fiind singurul ce trebuie urmat. Acesta nu lasă loc la dispute, deoarece el spune întotdeauna același lucru.

Aceasta este regula: “Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul” (1 Pet. 2:1-3).

Credință, nădejde, bucurie și pace. - “Dumnezeul nădejdiei să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!” Aici găsim credință și nădejde, bucurie și pace. Dumnezeu nădejdiei ne umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, iar aceasta se realizează prin puterea Duhului Sfânt. Astfel se face legătura dintre acest adevăr și cel prezentat în capitolul patrusprezece, unde ni se spune că “Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt”.

Lucrarea misionară încununată de succes a lui Pavel – Romani 15:15-33

¹⁵ Totuși, ici colea v-am scris mai cu îndrăzneală, ca să aduc din nou aminte de lucrurile acestea, în puterea harului, pe care mi l-a dat Dumnezeu,¹⁶ ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca Neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt.¹⁷ Eu dar mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu.¹⁸ Căci n-aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi

făcut Hristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele,¹⁹ fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. Așa că, de la Ierusalim și țările de pîmprejur, pînă la Iliric, am răspîndit cu prisosință Evanghelia lui Hristos.²⁰ Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelie pusă de altul,²¹ după cum este scris: “Aceia, cărora nu li se propovăduise despre El, Îl vor vedea, și cei ce n-auziseră de El, Îl vor cunoaște.”²² Iată ce m-a împiedicat de multe ori să vin la voi.²³ Dar acum, fiindcă nu mai am nimic care să mă țină pe aceste meleaguri, și fiindcă de ani de zile doresc fierbinte să vin la voi,²⁴ nădăjduiesc să vă văd în treacăt, când mă voi duce în Spania, și să fiu însoțit de voi pînă acolo, după ce îmi voi împlini, măcar în parte, dorința de a fi stat la voi.²⁵ Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare fraților.²⁶ Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strîngere de ajutoare pentru săracii dintre sfinți, care sunt în Ierusalim.²⁷ Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvîntările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pămîntești.²⁸ După ce-mi voi împlini dar însărcinarea aceasta, și le voi încredința aceste daruri, voi pleca în Spania, și voi trece pe la voi.²⁹ Știu că dacă vin la voi, voi veni cu o deplină binecuvîntare de la Hristos.³⁰ Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către

Dumnezeu pentru mine, ³¹ ca să fiu izbăvit de răzvrățiții din Iudeea și pentru ca slujba, pe care o am pentru Ierusalim, să fie bine primită de sfinți; ³² și astfel să ajung la voi cu bucurie, cu voia lui Dumnezeu, și să mă răcoresc puțin în mijlocul vostru. ³³ Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toți! Amin.

Însărcinarea Evangheliei. – Când Isus era gata să părăsească această lume, a spus ucenicilor Săi că vor primi mai întâi putere prin Duhul Sfânt, iar după aceasta a zis: “Ci voi veți primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). “Întâi a Iudeului, apoi a Grecului”, însă tuturor la fel și aceeași Evanghelie la toți. Astfel, Pavel declară că lucrarea sa ca slujitor al Evangheliei a fost “să vestesc Iudeilor și Grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Fapte 20:21). De aceea, în textul nostru el spune că fiind “slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri, eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu” și “fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt” el a “răspândit cu prisosință Evanghelia lui Hristos” “de la Ierusalim și țările de primprejur, până la Iliric”.

Având parte de aceleași binecuvântări duhovnicești. – Apostolul, exprimându-și dorința de a-i vizita pe romani, spune că nădăjduia să-i vadă în treacăt, când urma să se ducă în Spania. “Acum”, spune el, “mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare fraților. Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii

dintre sfinți, care sunt în Ierusalim. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești.”

O afirmație foarte simplă, dar care arată că din punct de vedere spiritual Neamurile nu au primit nimic altceva în afară de ceea ce venea de la evrei. Binecuvântările duhovnicești de care Neamurile au avut parte veneau de la evrei și le erau oferite de către evrei. Atât unii cât și ceilalți au avut parte de aceeași hrană spirituală și de aceea Neamurile și-au arătat recunoștința ajutându-i pe evrei cu bunurile lor materiale. Astfel, aici vedem din nou că există o singură turmă și un Păstor.

Dumnezeul lui Israel. – De multe ori în Biblie se afirmă că Dumnezeu este Dumnezeu lui Israel. Petru, plin de Duhul Sfânt, imediat după vindecarea ologului din naștere, a spus poporului: “Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeu părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus” (Fapte 3:13). Prin urmare, chiar și în aceste vremuri Dumnezeu se identifică cu Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov – Dumnezeu lui Israel.

Dumnezeu dorește să fie cunoscut și ținut minte, astfel citim cuvintele Sale: “Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: «Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în

ziua a șaptea s-a odihnit și a răsuflat»” (Ex. 31:13,16,17). Dumnezeu este Dumnezeul lui Israel. E adevărat că El este și Dumnezeul Neamurilor, dar numai acceptându-L și devenind Israel pe calea neprihănirii prin credință. Însă Israel trebuie să păzească Sabatul. Este semnul legăturii lor cu Dumnezeu.

16. Salutări personale

Două treimi din ultimul capitol din Romani constă în salutări: “Spuneți sănătate Priscilei și lui Acuila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus.” “Spuneți sănătate și Bisericii care se adună în casa lor.” “Spuneți sănătate Mariei, care s-a ostenit mult pentru voi.” “Spuneți sănătate lui Andronic și lui Iunia, rudele mele.” “Spuneți sănătate lui Ampliat, prea iubitul meu în Domnul.” “Spuneți sănătate lui Urban, tovarășul nostru de lucru în Hristos și lui Stache, prea iubitul meu.” “Spuneți sănătate Trifenei și Trifosei, care se ostenesc pentru Domnul.” “Spuneți sănătate lui Filolog și Iuliei, lui Nereu și surorii lui, lui Olimpa și tuturor sfinților care sunt împreună cu ei.”

Și astfel lista continuă, incluzând atât femei cât și bărbați fără deosebire. Numai să citească omul această binecuvântată listă, realizând că ea nu demonstrează doar dimensiunea și sinceritatea compasiunii lui Pavel, ci și grija specială pe care o are Duhul Sfânt pentru fiecare membru în parte din familia credinței, menționându-i pe nume, și nu va mai avea nici un motiv să întrebe de ce au fost scrise aceste lucruri.

O omisiune semnificativă. – Dar un lucru este foarte semnificativ, anume faptul că Petru, despre care se susține că ar fi fost “primul Episcop al Romei”, nu este menționat deloc. Uneori putem învăța la fel de mult din ceea ce Biblia nu spune ca și din ceea ce spune. Din ceea ce nu se spune în acest loc putem învăța că, referitor la ideea de a fi fost Episcop al Romei, Petru nici nu se afla la Roma atunci când Pavel a scris și că dacă a fost vreodată la Roma aceasta s-a întâmplat după ce Epistola către Romani a fost scrisă, la mult timp după ce biserica fusese întemeiată aici și creștea.

Cu siguranță că salutându-i nominal pe membrii bisericii, Pavel nu ar fi omis numele conducătorului acesteia, de a cărei ospitalitate se bucurase cândva la Ierusalim timp de cincisprezece zile. Bineînțeles că există din abundență cele mai clare dovezi că nici biserica lui Hristos și nici biserica din Roma nu au fost întemeiate având ca temelie pe Petru; dar dacă nu ar exista nici o altă dovadă, această mărturie din capitolul șasesprezece din Romani ar fi suficientă să lămurească problema.

În concluzie – Romani 16:24-27

²⁴ Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toți! Amin. ²⁵ Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, ²⁶ dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor, și, prin porunca Dumnezeuului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să

asculte de credință, - ²⁷ a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.

Ce concluzie magnifică! – Aceasta se întinde din veșnicie în veșnicie. Evanghelia lui Dumnezeu este cel mai important lucru din toate timpurile. Ea a fost ținută ascunsă în mintea lui Dumnezeu din veșnicie. Hristos “a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii” (1 Pet. 1:19, 20). Dar acum taina “a fost arătată”. Nu este arătată doar prin predicarea apostolilor, ci “prin porunca Dumnezeului celui veșnic”, “prin scrierile proorocilor”, “a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință”.

Planul Evangheliei a fost conceput în mintea lui Dumnezeu în veșnicia trecutului. Patriarhi, profeți și apostoli au lucrat la unison pentru a o descoperi; iar “în veacurile viitoare” ea va constitui atât știința cât și cântecul celor răscumparați “din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă” care vor fi împreună cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția lui Dumnezeu și vor spune: “A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.”

Întrebări și răspunsuri

Întrebările și răspunsurile lui Waggoner pe marginea textului Epistolei către Romani

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 1

- Ce a declarat Pavel că era? “Rob al lui Isus Hristos.”
- La ce a fost el chemat? “Chemate să fie apostol.”
- Pentru ce a fost el pus deoparte? “Pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu.”
- A fost această Evanghelie predicată pentru prima dată pe timpul lui Pavel? “Pe care o făgăduise mai înainte prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi.”
- A cui este Evanghelia? “Evanghelia lui Dumnezeu.”
- La ce se referă această Evanghelie, sau veste bună? “Ea privește pe Fiul Său.”
- Cine este acest Isus? El a fost “născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, ...dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu.”
- Care este puterea Sa ca Fiul al lui Dumnezeu? “În ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților.”
- Cu ce scop a primit Pavel harul și apostolia de la Hristos? “Ca să aducem... la ascultarea credinței pe toate Neamurile”
- În ce stare binecuvântată se aflau oamenii din Roma? “Prea iubiți ai lui Dumnezeu.”
- Cum erau ei numiți? “Chemați să fiți sfinți.”
- Care era cererea Duhului pentru ei? “Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 2

- Ce declarație face omului apostolul? “Așadar, omule...nu te poți dezvinovăți.”
- Care este omul ce nu se poate dezvinovăți? “Oricine ai fi tu, care judeci pe altul.”
- De ce omul care judecă pe altul nu se poate dezvinovăți? “Căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur.”
- De ce se condamnă singur? “Fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.”
- Ce știm? “Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul.”
- De aceea ce nu trebuie să creadă omul care judecă pe cei ce fac răul? “Că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu.”
- Ce întrebare ajutătoare este pusă judecătorului care se îndreptățește singur? “Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări.”
- Ce nu știe un astfel om? “Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?”
- Ce își adună astfel de oameni? “Îți aduni o comoară de mânie.”
- Care este motivul pentru care se adună această mânie? “Împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască.”
- Pentru când se adună această comoară de mânie? “Pentru ziua mâniei.”
- Ce se va arăta atunci? “A arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu.”
- Cum va răsplăti Dumnezeu? “Va răsplăti fiecăruia după faptele lui.”

- Cărui grup va da ca răsplată viața veșnică? “Celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea.”
- Ce va da El celor care sunt împotriviți și care nu ascultă de adevăr? “Mânie și urgie...necaz și strâmtorare.”
- Peste câți oameni vor veni acestea? “Peste orice suflet omenesc care face răul.”
- În ce ordine? “Întâi peste Iudeu, apoi peste Grec.”
- Este Dumnezeu la fel de imparțial în privința răsplătii ca și a pedepsei? “Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: Întâi peste Iudeu, apoi peste Grec.”
- Ce nu se are în vedere înaintea lui Dumnezeu? “Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului.” El “judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui” (1 Pet. 1:17).

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 4

- Care este tema abordată în acest capitol? Ce “a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam”.
- Ce ar avea Avraam dacă ar fi îndreptățit prin fapte? “Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude.”
- Dar poate el să se laude? ”Dar nu înaintea lui Dumnezeu.”
- Cum se dovedește? Prin “Scriptura”. “Căci ce zice Scriptura?” “Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

- Ce i s-a socotit lui ca neprihănire? Credința sa.
- Cum ar fi socotită răsplata dacă ar constitui plata pentru lucrul făcut? “Nu ca un har, ci ca ceva datorat.”
- Pe cine îndreptățește Dumnezeu? “Pe păcătos.”
- Cine descrie această binecuvântare? “Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.”
- Care sunt cuvintele folosite? “Ferice de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”
- Ce întrebare importantă se pune aici? “Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur?”
- Ce determină punerea acestei întrebări? “Căci zicem că lui Avraam credința «i-a fost socotită ca neprihănire.»”
- Cum i-a fost socotită lui? Când era tăiat împrejur sau când era netăiat împrejur? “Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.”
- Ce a primit Avraam? “Apoi a primit ca semn tăierea împrejur.”
- Care era semnificația acestui semn? “O pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință.”
- Când a avut el această neprihănire prin credință? “Când era netăiat împrejur.”
- De ce i-a fost socotită credința ca neprihănire pe când era încă netăiat împrejur? “Pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur.”
- Al cui tată este el de asemenea? “Tatăl celor tăiați împrejur.”

- Dintre cei tăiați împrejur al cui tată este el? “Acelora care, nu numai că sunt tăiați împrejur.”
- Ce trebuie neapărat să aibă copiii lui Avraam în plus față de tăierea lui împrejur? “Și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 5

- Ce au prezentat capitolele anterioare? Îndreptățirea prin credință.
- Fiind socotiți neprihăniți prin credință ce avem? “Avem pace.”
- Ce pace avem? “Avem pace cu Dumnezeu.”
- Prin cine avem pace? “Prin Domnul nostru Isus Hristos.”
- Ce altceva avem prin El? “Prin credință, am intrat în această stare de har.”
- Prin urmare ce facem noi? “Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.”
- Ce altceva? “Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre.”
- De ce ne bucurăm în necazurile noastre? “Căci știm că necazul aduce răbdare.”
- Ce aduce răbdarea? “Răbdarea aduce biruință în încercare.”
- Ce aduce biruința aceasta? “Iar biruința aceasta aduce nădejdea.”

- Și ce nu face nădejdea? “Nădejdea aceasta nu înșală.”
- Prin urmare ce va face nădejdea? Va da îndrăzneală.
- Cum dă această îndrăzneală? “Pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre.”
- Cum este turnată dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre? “Prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”
- Ce dovezi avem că Dumnezeu ne va da toate aceste binecuvântări? “Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți.”
- Pentru cine a murit Hristos? “Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți.”
- Care este cea mai mare dragoste pe care o cunosc oamenii? “Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13).
Comparați cu Rom. 5:7.
- Dar care este dragostea lui Dumnezeu față de noi? “Pe când eram noi încă păcătoși.”
- Deoarece eram păcătoși în ce relație eram noi cu Dumnezeu? “Erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele” (Col. 1:21) “Umblarea după lucrurile firii pământești (mintea carnală – trad. eng.) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Rom. 8:7).
- Ce a făcut Hristos pentru noi când eram vrăjmași? “A murit pentru noi.”
- Ce face moartea lui Hristos pentru noi? “Atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său.”
- Dacă atunci când eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, de ce anume putem

fi cu mult mai siguri? “Cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 6

- Pentru ce a fost dată Legea? “Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșala” (Rom. 5:20).
- Dar ce se întâmplă atunci când greșala se înmulțește? “Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Versetul 20).
- Ce vom spune atunci? Să continuăm în păcat pentru ca harul să se înmulțească? “Nicidecum.”
- Și de ce nu? “Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?”
- Dacă am fost botezați în Isus Hristos, în ce am fost botezați? “Toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui.”
- Ce înseamnă botezul? “Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El.”
- Ce se întâmplă mai departe? “Pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.”
- Dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, ce va urma cu siguranță? “Vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.”
- Ce a avut loc? “Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El.”

- De ce este “omul cel vechi” răstignit împreună cu Hristos? “Pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui (distrus – trad. eng.)”
- Și care va fi rezultatul acestui fapt? “În așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.”
- De ce este eliberat cel care este mort? “Cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.”
- De ce putem fi noi siguri dacă suntem morți împreună cu Hristos? “Că vom și trăi împreună cu El.”
- De ce avem această încredere? “Întrucât știm că Hristosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui.”
- De ce nu? “Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna.”
- Și ce se întâmplă cu viața Lui? “Prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.”
- Prin urmare deoarece am murit și înviat împreună cu El, care este starea noastră? “Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 7

- Cui se adresează apostolul în acest capitol? “Vorbesc unor oameni care cunosc Legea.”
- Ce este normal ca aceștia să cunoască despre Lege? “Că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el.”

- În ce fel este ilustrat acest fapt? “Femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el.”
- Ce se întâmplă când moare bărbatul? “Dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei.”
- Cum ar considera-o Legea dacă atâta vreme cât bărbatul ei trăiește ea s-a mărită cu un alt bărbat? “Preacurvă.”
- Dar dacă soțul ar fi mort? “Nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul.”
- De ce nu? “Este dezlegată de Lege.”
- Folosind această ilustrație ce aplicație personală se face? “Tot astfel, frații mei.... și voi ați murit în ce privește Legea.”
- Prin ce mijloc? “Prin trupul lui Hristos.”
- Cu ce scop? “Ca să fiți ai altuia.”
- Ai cui? “Ai Celui ce a înviat din morți.”
- Pentru ce? “Ca să aducem roadă pentru Dumnezeu.”
- Ce roade aduceam atunci când eram în firea pământească? “Roade pentru moarte.”
- Ce producea aceste roade pentru moarte? “Patimile (mișcările – trad. eng.) păcatelor” “lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte”.
- Cine le dădea puterea? “Legea.”
- Dar acum ce a avut loc, deoarece suntem căsătoriți cu Cel ce a înviat din morți? “Dar acum am fost izbăviți de Lege.”
- Cum este posibil ca să fim căsătoriți cu altul și totuși să fim izbăviți de Lege? “Suntem morți față de Legea aceasta.”

- Care este deosebirea între slujirea pe care o aducem acum și cea de atunci? “Pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.”
- Ce vom spune dar?
- Este Legea ceva păcătos? “Nicidecum!” Departe de aceasta.
- Ce dovedește aceasta? “Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege.”
- Care poruncă anume a descoperit grozăvia păcatului? “N-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 8

- Care este starea celor ce sunt în Hristos? “Nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus.”
- Cum trăiesc aceștia? “Nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”
- De ce am fost eliberați? “De Legea păcatului și a morții.”
- Cine a făcut aceasta? “Legea Duhului de viață în Hristos Isus.”
- Cum l-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său? “Într-o fire asemănătoare cu a păcatului.”
- De ce? “Din pricina păcatului.”
- Ce a realizat El prin aceasta? “A osândit păcatul în firea pământească.”

- În ce scop? “Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi.”
- De ce nu putea face Legea acest lucru? “Întrucât firea pământească o făcea fără putere.”
- Cum se face că aceasta poate fi împlinită în noi prin Hristos? Pentru că noi “trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”
- Ce se spune despre cei care trăiesc după îndemnurile firii pământești? “Cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești.”
- Dar despre cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului? “Cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului.”
- Care este deosebirea între firea pământească și Duhul? “Sunt lucruri potrivnice unele altora” (Gal. 5:17).
- Ce înseamnă a umbla după lucrurile firii pământești? “Umblarea după lucrurile firii pământești este moarte.”
- Dar umblarea după lucrurile Duhului? “Umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.”
- De ce umblarea după lucrurile firii pământești este moarte? “Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești (mintea carnală – trad. eng.) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.”
- În ce constă această vrăjmășie? “Ea nu se supune Legii lui Dumnezeu.”
- Nu poate fi supusă mintea carnală Legii lui Dumnezeu? “Și nici nu poate să se supună.”
- Deci care este concluzia obligatorie? “Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu.”

- Care este starea celor în care locuiește Duhul lui Dumnezeu? “Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi.”
- Ce se spune despre cel care nu are acest Duh? “Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 9

- Ce povară spune apostolul că a purtat continuu? “Simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă.”
- Pentru cine avea el această durere? “Pentru frații mei, rudele mele trupești.”
- Cât de mare era dragostea și compasiunea sa pentru ei? “Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos.”
- Cine erau acești frați? “Israeliti.”
- Ce privilegii aveau ei? “Înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii.”
- Ce alt mare privilegiu aveau ei? “Din ei a ieșit, după trup, Hristosul.”
- Dacă starea lor era atât de rea, în ciuda tuturor făgăduințelor, cum poate fi dovedită integritatea cuvântului lui Dumnezeu? “Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sunt Israel.”
- Care sunt singurii descendenți ai lui Avraam ce fac parte din sămânță? “În Isaac vei avea o sămânță.”

- Ce se spune despre copiii trupești? “Nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu.”
- Cine este sămânța? “Copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.”
- Care este lucrul care arată despre copii că nu sunt născuți “din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”? “Tot așa a fost și cu Rebeca. Ea a zămislit...măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă....s-a zis Rebecii: «Cel mai mare va fi rob celui mic.»”
- Cum s-a adevărat verdictul acesta în anii următori? “Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.”
- Este atunci nedreptate în Dumnezeu? “Nicidecum.” El “judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui” (1 Pet. 1:17).
- Atunci de ce depinde mântuirea fiecărui om? “Așadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.”
- Care este motivul pentru care a spus Dumnezeu că l-a ridicat pe Faraon? “Ca să-Mi arăt în tine puterea Mea și pentru ca Numele meu să fie vestit în tot pământul.”
- Care este concluzia? “Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 10

- Care era cea mai mare dorință a lui Pavel pentru Israel? “Să fie mântuiți.”
- Ce lucru bun mărturisea el că aveau? “Ei au râvnă pentru Dumnezeu.”
- Dar în ce punct esențial era aceasta deficitară? Era “fără pricepere”.
- Ce nu cunoșteau ei? “N-au cunoscut neprihănirea pe care o Dumnezeu.”
- Ce i-a determinat să facă această ignoranță? “Au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși.”
- Care a fost rezultatul? “Nu s-au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu.”
- Care este singurul loc în care poate fi găsit sfârșitul Legii? “Hristos este sfârșitul Legii pentru [ca] oricine crede în El.”
- Cum este descrisă neprihănirea Legii? “Omul care împlinește neprihănirea pe care o dă Legea va trăi prin ea.”
- Dar ce spune, pe scurt, neprihănirea pe care o dă credința? “Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.”
- Care sunt condițiile mântuirii? “Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți.”

- Atunci cum se capătă neprihănirea? “Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea.”
- Cine va fi mântuit? “Oricine va chema Numele Domnului.”
- Ce este necesar ca oamenii să cheme pe Domnul? Ca ei să creadă.
- Și ce este necesar ca ei să creadă? Să audă.
- Și care este singurul mijloc prin care ei pot auzi? Când unii oameni sunt trimiși să predice.
- A fost satisfăcută această condiție? “După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia.»”
- Au ascultat oamenii de această solie a Evangheliei? Isaia spune: “Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?”
- Cum vine credința și auzirea? “Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”
- Cu toate că nu toți au crezut, nu au auzit cu toții? “Ba da.”
- Care este dovada? “Glasul lor a răsunat prin tot pământul și cuvintele lor au ajuns până la capătul lumii.”
- Care a fost rezultatul acestei predicări? “Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine.”
- A lăsat prin urmare Dumnezeu pe Israel să se autodistrugă? “Pe când, despre Israel zice: «Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă.»”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 12

- Care este adevărul referitor la Domnul? “Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile.”
- Prin urmare ce este normal ca omul să facă? “Să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu.”
- Ce se va întâmpla cu noi dacă ne predăm astfel? “Să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre.”
- Ce spune harul lui Dumnezeu fiecărui om? “Să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine.”
- Cum ar trebui să se considere oamenii? “Să aibă simțiri cumpătate despre sine.”
- Ce produce simțiri cumpătate despre sine? “Măsura de credință.”
- De la cine vine credința? “Măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu.”
- Cui a dat Dumnezeu măsura de credință? “Fiecăruia.”
- Care este relația dintre oameni în Hristos? “Un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.”
- Cum trebuie să ne tratăm unii pe alții? “În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.”
- Care ar trebui să fie atitudinea creștinilor față de persecutori? “Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc.”
- Care ar trebui să ne manifestăm simpatia? “Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng.”

- În ce măsură este posibil să trăiesc în pace cu toți oamenii? “Întrucât atârnă de voi.”
- Cu ce trebuie învins răul? “Prin bine.”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 14

- Cine este cel pe care nu trebuie să-l lipsim de compania noastră? “Primiți bine pe cel slab în credință.”
- Dar cum nu trebuie să-l primim? “Nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoielnice.” Sau, așa cum este prezentat în nota marginală și reprodus de unele traduceri: “Să nu-i judecați gândurile.”
- Ce exemplu folosește apostolul pentru a ilustra deosebiri de opinie? “Unul crede că poate să mănânce de toate; pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdețuri.” “Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel.”
- În ce stare ar trebui să fie fiecare om? “Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui.”
- Cum ar trebui cei care au opinii diferite să se privească unii pe alții? “Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă; și cine nu mănâncă, să nu judece pe cine mănâncă.”
- De ce nu? “Fiindcă Dumnezeu l-a primit.”
- Ce face omul care judecă pe altul? El judecă “pe robul altuia”.
- Față de cine este răspunzător robul? “Dacă stă în picioare sau cade este treaba stăpânului său.”

- Dar va cădea el oare dacă este cu adevărat un rob al lui Dumnezeu? “Va sta în picioare.”
- De ce? “Căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.”
- Care este lecția pe care trebuie s-o învățăm din toate acestea? “Nici unul din noi nu trăiește pentru sine și nici unul din noi nu moare pentru sine.”
- Pentru cine trăim și murim? “Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim.”
- Prin urmare ai cui suntem în toate împrejurările? “Fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.”
- Pentru ce a murit și a înviat Hristos? “Ca să aibă stăpânire și peste cei morți și peste cei vii.”
- De ce nu trebuie să judecăm sau să disprețuim pe fratele nostru? “Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.”
- Ce dovadă se prezintă în sprijinul acestei afirmații? “Fiindcă este scris: «Pe viața Mea mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu».”
- Prin urmare ce trebuie să facă fiecare dintre noi? “Fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.”
- Deoarece Dumnezeu ne va judeca pe toți ce îndemn plin de chibzuință ni se dă? “Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții.”
- În schimb ce ar trebui să judecăm? “Să nu faceți nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.”

Întrebări pe marginea textului/CAPITOLUL 15

- Ce ar trebui să facă cei tari? “Să răbdăm slăbiciunile celor slabi.”
- Ce ar trebui să nu facă aceștia? “Să nu ne placem nouă înșine.”
- Ce suntem îndemnați să facem pentru fratele nostru? “Fiecare din noi să placă aproapelui.”
- În ce fel trebuie să placem aproapelui? “În ce este bine, în vederea zidirii altora.”
- Cine ne-a dat un exemplu în această privință? “Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși.”
- Ce pasaj din Scripturi este citat pentru a dovedi aceasta? “Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine” (Vezi Psalm 69:9).
- Pentru ce a fost scris Vechiul Testament? “Tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră.”
- Care a fost scopul special urmărit? “Pentru ca, prin răbdare și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.”
- Având în vedere exemplul lui Hristos, ce suntem îndemnați? “Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus.”
- De ce? “Pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu.”

- În încheierea acestui pasaj ce îndemn este repetat? “Așadar, primiți-vă unii pe alții” (Vezi capitolul 14:1).
- Cum trebuie să ne primim unii pe alții? “Cum v-a primit și pe voi Hristos.”
- Pentru ce? “Spre slava lui Dumnezeu.”